GEORGE R. R. MARTIN

BOUŘE MEČŮ

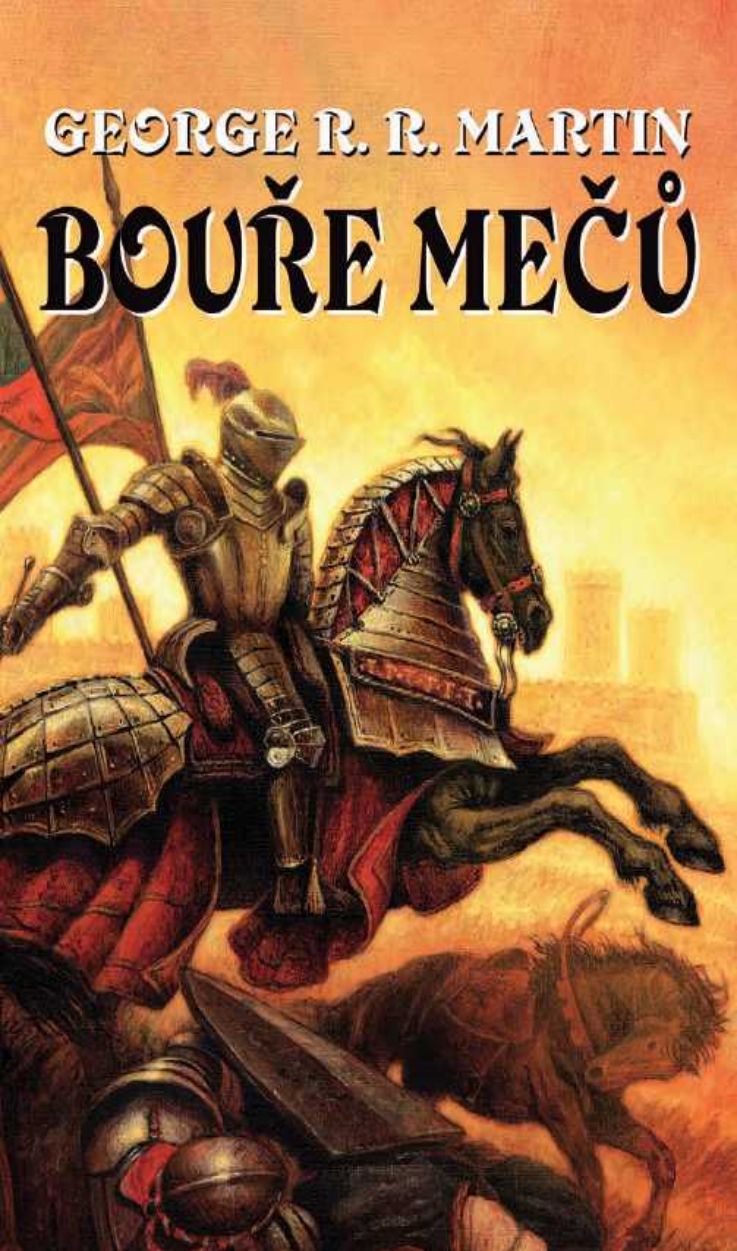

TALPRESS®

George R. R. Martin

BOUŘE MEČŮ

Kniha třetí
Píseň ledu a ohně

TALPRESS

Copyright © 2000 by George R. R. Martin
Translation © 2002 by Hana Březáková
Cover © 2011 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-518-2

Pro Phyllis, která mne přiměla dát tam draky.

JIH
Tři sestry
Prsty
elezné
strovy
Královská cesta
Mořská
stráž
Zelený bodec
Modrý bodec
Údolí Arryn
Orlí hnízdo
Štít
Trojzubec
Krvavá brána
Město racků
červený bodec
Rejdivý proud
Řekotočí
Krabí záliv
Harrenov
Královská cesta
Zlatý
zub
Boží oko
Dračí kám
Casterlyova skála
Lannisport
Královo
přístaviště
Zlatá cesta
Černovodý proud
Mořská cesta
Rovina
S
Královský
les
Tarth
Růžová cesta
Klikatice
Bouřlivý
konec
Záliv
ztroskotán
Dornská blata
Vysoká zahrada
Dešťový
les
Mys hněvu
Dornské
moře
Staré
město
Hvězdopad
Dorne
Zlomená
paže
Sluneční
oštěp
Stromovina
Mapu namal
James Sincla

SEVER
Zamrzlé pobřeží
Záliv ledu
Medvědí ostrov
Stínová věž
Černý hrad
Začarovaný hvozd
Východní hlídka u moře
Tulení záliv
Poslední řeka
Karská bašta
Vlčí les
S
Hrůzov
Zimohrad
Bílý nůž
Torrhenův dvůr
Území mohylových hrobů
Královská cesta
Bílý přístav
Vdovina stráž
Kallinská držba
Šíje
Kousanec
Stráž u šedé vody
Tři sestry
Prst
Dvojčata
Železné ostrovy
Zelený bodec
Mořská stráž
Modrý bodec
Orlí hnízdo
Údolí Arryn
Krvavá brána
Řekotočí
Červený bodec

Chronologická poznámka

Píseň ledu a ohně je vyprávěna z hlediska postav, které jsou někdy stovky, ba dokonce tisíce mil daleko od sebe. Některé kapitoly popisují děj jediného dne, nebo dokonce hodiny, jiné pokrývají čtrnáct dní, měsíc, půl roku. Vyprávění s tak obšírnou strukturou nemůže striktně navazovat na sebe; někdy se odehrává mnoho důležitých věcí současně, byť tisíce líg od sebe.

Laskavý čtenář nechť si v případě svazku, který drží v ruce, uvědomí, že úvodní kapitoly *Bouře mečů* nenavazují na závěrečné kapitoly *Střetu králů*, spíše se s nimi překrývají. Zahajuji své vyprávění líčením některých z událostí, jež se odehrávaly na Pěsti Prvních lidí, v Řekotočí, Harrenově a na Trojzubci v době, kdy byla v Králově přístavišti bojována Bitva na Černovodém proudu, a krátce poté...

George R. R. Martin

PROLOG

Den byl šedivý, mráz štípal až do kostí a psi ne a ne chytit stopu.

Velká černá fena přičichla k otiskům medvědích tlap, couvla od nich a odplížila se s ocasem staženým mezi nohy zpátky k smečce. Psi se tiskli k sobě v žalostné skupince na břehu řeky, zatímco mrazivý vítr jim nemilosrdně profukoval kožichy. Chett ho cítil taky, jak se mu zahryzává do těla navzdory vrstvám černé vlny a vařené kůže. Panovala zima příliš strašlivá jak pro člověka, tak pro zvíře, ale oni přesto museli být venku. Nenávistně zkřivil ústa a málem cítil, jak se mu boláky, které mu pokrývaly tvář a krk, zbarvily hněvem doruda. *Mohl jsem si hovět hezky v teple a bezpečí na Zdi, kde bych se staral o zpropadené havrany a udržoval oheň pro starého mistra Aemona.* To bastard Jon Sníh ho připravil o tohle pohodlné místečko, on a ten jeho tlustý přítel Sam Tarly. Jejich vinou je se smečkou psů tady, hluboko v začarovaném hvozdu, a mrzne až do morku kostí.

„U sedmi pekel.“ Prudce zatáhl za šňůry, aby upozornil psy, kdo je tam pánem. „*Stopa*, vy mizerové. Nechal ji tu medvěd. Chcete se nažrat masa, nebo ne? *Tak hledejte!*“ Jenže psi se s vytím jen přitiskli o to blíž k sobě. Chett jim práskl nad hlavami krátkým bičem a černá fena na něj zavrčela. „Psí maso chutná stejně dobře jako medvědí,“ varoval ji. Dech mu zamrzal u úst s každým slovem.

Lark ze Sester stál opodál s rukama zkříženýma přes hrudník

a dlaněmi vraženými do podpaždí. Měl na rukou černé vlněné rukavice, ale i tak si ustavičně stěžoval, jak má prokřehlé prsty. „Na lov je strašná zima," zabručel. „Kašli na toho medvěda, nestojí za to, abychom tu kvůli němu zmrzli."

„Nemůžeme se přece vrátit do tábora s prázdnýma rukama, Larku," zahuhňal Malý Pavka přes hnědé kníry a vous, které mu pokrývaly většinu tváře. „Lordu veliteli by se to určitě nelíbilo." Pod jeho rozpláclým buldočím nosem, kde mu zamrzl smrk, se vytvořila ledová kapka. Obrovitou rukou v silné kožešinové rukavici sevřel těsněji rukojeť oštěpu.

„Kašli i na Starého medvěda," ušklíbl se Lark ze Sester, hubený muž s ostře řezanými rysy a nervózníma očima. „Mormont se beztak nedožije svítání, copak jsi zapomněl? Komu záleží na tom, co se mu bude či nebude líbit?"

Malý Pavka udiveně zamrkal černýma prasečíma očkama. Možná na to *opravdu* zapomněl, pomyslel si Chett; byl tak tupý, že zapomínal většinu věcí. „Proč musíme Starého medvěda zabít? Proč prostě jen neodejdeme a nenecháme ho být?"

„A ty si jako myslíš, že on nechá být *nás*?" opáčil Lark vztekle. „Nechá náš uštvat. Ty snad chceš, aby tě černí bratři štvali po lesích jako zvěř, hlavo skopová?"

„Ne," zabručel Malý Pavka. „To nechci. Nechci."

„Takže ho zabiješ?" naléhal na něj Lark.

„Ano." Obrovitý muž uhodil silným koncem svého oštěpu do zmrzlé hlíny říčního břehu. „Udělám to. Nikdo nás štvát po lesích nebude."

Lark ze Sester vyndal ruce z podpaždí a otočil se k Chettovi. „Já říkám, abychom zabili *všechny* důstojníky."

Chettovi se už z těch řečí dělalo nanic. „Tohle jsme přece probírali. Umře Starý medvěd a Blane ze Stínové věže. Taky Grubbs a Aethan. Mají holt smůlu, že si zrovna vylosovali hlídku. Dywen a Bannen zemřou proto, že jsou to nejlepší stopaři, a ser Prasátko kvůli havranům. To je *všechno*. Zabijeme je tiše, ve spaní. Jediný výkřik a staneme se žrádlem pro červy, všichni do jednoho." Nežity na jeho krku a tváři byly rudé vzteky. „Splň prostě svůj úkol a postarej se o to, aby tvoji bratranci splnili jejich. A Pavko, snaž se nezapomenout, že to bude během *třetí* hlídky, ne druhé."

„Třetí hlídka," zabručel velký muž přes svoje vousy a zmrzlý smrk. „Já a Tichošlápek. Nezapomenu na to, Chette."

Měsíc měl být té noci v novu a oni si vyměnili služby s jinými bratry, tak aby na stráži stálo osm jejich mužů, zatímco dva další budou hlídat koně. Situace nemohla být příznivější než právě dnes. Kromě toho divocí na ně mohou zaútočit každým dnem. Chett byl rozhodnutý být od Pěsti co nejdál, dřív než k tomu dojde. Měl totiž v úmyslu zůstat za každou cenu naživu.

Na sever odjely tři stovky bratrů, kteří odpřisáhli věrnost Noční hlídce, dvě stě z Černého hradu a další stovka ze Stínové věže. Byla to ta největší průzkumná výprava, jakou kdo pamatoval, čítající téměř třetinu síly Noční hlídky. Měli v úmyslu najít Bena Starka, sera Waymara Roycea a další průzkumníky, kteří se vypravili za Zeď a už se nevrátili, a zjistit, proč divocí houfně opouštějí své vesnice. Nu, zatím nebyli Starkovi a Royceovi o nic blíž, než když odjížděli ze Zdi, ale aspoň zjistili, kam divocí zmizeli – vzhůru do ledových pustin bohy zapomenutých Mrazoklů. Mohli si tam nahoře sedět a čekat třeba do skonání světa a Chetta by z toho jeho nežity rozhodně nesvrběly.

Jenže oni ne. Usmysleli si, že potáhnou na jih, a v současné době sestupovali dolů z hor podél toku Mléčné vody.

Chett zvedl oči a pohlédl na řeku. Její kamenité břehy byly olemované ledem a mléčně bílá voda donekonečna plynula dolů z hor, směrem od Mrazoklů. A teď spolu s ní táhl stejnou cestou i Mance Nájezdník a jeho divocí. Thoren Smallwood se před třemi dny vrátil velmi znepokojený. Vylíčil Starému medvědovi, co jeho průzkumníci viděli, a jeho muž Kedge Bělooký to pak řekl všem ostatním. „Pořád ještě jsou na úbočí kopců, ale sestupují stále níž," řekl Kedge, ohřívající si ruce nad ohněm. „Předvoji velí Harma Psí hlava, ta poďobaná děvka. Kozoch se vyšplhal nahoru až k jejímu táboru a viděl ji na vlastní oči, jak tam sedí u ohně. Ten blázen Tumberjon ji chtěl sejmout šípem, ale Thoren měl víc rozumu."

Chett si odplivl. „Mohl bys nám říct, kolik jich tam je?"

„Mnoho a ještě víc. Dvacet třicet tisíc, neměli jsme tolik času, abychom tam mohli zůstat a spočítat je. Harma sama jich má v předvoji pět set, všechny na koních."

Muži kolem ohně si vyměnili ustarané pohledy. Zřídkakdy se

stávalo, aby průzkumníci narazili na pouhých tucet divokých na koních, a teď *pět set*…

„Thoren poslal Bannena a mě, abychom předvoj zeširoka objeli a mrkli se na hlavní těleso jejich armády," pokračoval Kedge. „Nebylo jim konce. Pohybují se pomalu, jako zamrzlá řeka, jen čtyři pět mil denně, ale nezdá se, že by měli v úmyslu vrátit se zpátky do svých vesnic. Víc než polovina z nich byly ženy a děti, a hnali před sebou zvířata, kozy, ovce, dokonce i pratury, co jim táhli sáně. Jsou naložené balíky kožešin a čtvrtěmi masa, klecemi s kuřaty, máselnicemi a kolovraty, vším jejich majetkem. Jejich muly a poníci nesli tak velká břemena, až byste si mysleli, že se jim musí zlámat hřbety vpůli. Ženské taky."

„A táhnou podél Mléčné vody?" zeptal se Lark ze Sester.

„To už jsem přece říkal, ne?"

Mléčná voda je měla vést kolem Pěsti Prvních lidí, vysokého kopce s prastarou kruhovou hradbou na vrcholu, kde si Noční hlídka zřídila tábořiště. Jakýkoli člověk s byť jen náprstkem rozumu by už dávno pochopil, že je načase sbalit se a vydat se zpátky ke Zdi. Starý medvěd sice nechal Pěst opevnit naostřenými kůly, jámami a ježky, jenže proti tak početné armádě to postrádalo význam. Pokud na Pěsti zůstanou, budou obklíčeni a do jednoho pobiti.

A ten blázen Thoren Smallwood chtěl *zaútočit*. Sladký Donnel Kopec byl panošem sera Malladora Lockea, a předevčírem v noci byl svědkem toho, jak Smallwood přišel do Lockeova stanu. Ser Mallador byl stejného mínění jako starý ser Ottyn Wythers, naléhal, aby se vrátili ke Zdi, ale Smallwood o tom nechtěl ani slyšet, ba naopak byl rozhodnutý přesvědčit ho, aby si to rozmyslel. „Král za Zdí nás nikdy nebude očekávat tak daleko na severu," argumentoval Thoren podle Sladkého Donnela. „A ta jeho početná armáda je jen otrhaná cháska plná darmožroutů, z nichž mnozí ani nevědí, kterým koncem držet meč. Jediný náš útok jim vyžene z hlavy všechny myšlenky na válku a zažene je s vytím na dalších padesát let zpátky do jejich doupat v lesích."

Tři stovky proti třiceti tisícům. Chett to považoval za holé šílenství, a ještě šílenější bylo, že ser Mallador se opravdu nechal přesvědčit a oba společně už byli ve fázi, kdy každou chvíli zlomí Starého medvěda. „Jestli budeme čekat příliš dlouho,

možná o tuhle šanci přijdeme a žádná další se nám už nenaskytne," vysvětloval Smallwood každému, kdo byl ochoten naslouchat mu. Ser Ottyn Wythers proti tomu namítal: „My jsme štít, který střeží říše lidí. Svůj štít nezahodíš, pokud to není pro dobrou věc," ale Thoren odvětil: „V boji s mečem je nejjistější obranou rychlý výpad, který zabije tvého protivníka, a ne se krčit za štítem."

Ani Smallwood, ani Wythers však neměli velení nad muži Noční hlídky. Měl je lord Mormont, a ten čekal, až se vrátí jeho další průzkumníci, Jarman Buckwell s muži, co se vydali vzhůru po Obrových schodech, a Qhorin Půlruký s Jonem Sněhem, kteří odešli prozkoumat Křivolaký průsmyk. Buckwell a Půlruký se však nevraceli. *Pravděpodobně jsou mrtví.* Chett si představil toho bastarda Jona Sněha, jak leží promodralý a na kámen zmrzlý někde na pustém horském vrcholku, s oštěpem divokého zabodnutým v zádech. Usmál se při té představě. *Doufám, že zabili taky toho jeho proklatého vlka.*

„Žádný medvěd tu není," usoudil náhle. „Je to stará, dávno vyčichlá stopa. Vrátíme se k Pěsti." Psi se rozběhli kupředu tak nedočkavě, že mu málem podtrhli nohy, stejně dychtiví vrátit se do tábora jako on. Asi si myslí, že dostanou nažrat, potvory jedny. Chett se uchechtl. Nekrmil je už tři dny, aby byli zlí a hladoví. Dnes v noci, než se vykradou do tmy, je vypustí mezi řady koní, kterým Sladký Donnel Kopec a Karl Koňský hnát přeřežou provazy. *Štěkající psi a splašení koně budou pobíhat po celé Pěsti, probíhat přes ohně, skákat přes kruhovou hradbu a zadupávat bratry ve stanech.* V nastalém zmatku bude možná trvat celé hodiny, než si někdo všimne, že čtrnáct bratrů chybí.

Lark chtěl do akce přivést dvakrát tolik mužů, jenže co jste mohli očekávat od nějakého hloupého chlapa ze Sester, jehož dech páchne rybinou? Pošeptej slovo do nesprávného ucha a než se naděješ, budeš mrtvý. Ne, čtrnáct byl dobrý počet. Dost na to, aby stačili udělat, co bude třeba, ale ne zas tolik, aby nedokázali udržet tajemství. Chett jich většinu naverboval sám. Jedním z jeho rekrutů byl Malý Pavka; nejsilnější muž na Zdi, byť co se rozumu týkalo, byl tupější než mrtvý slimák. Jednou zlomil divokému vaz pouhým stiskem. Také získali Dýku, přezdívaného podle jeho oblíbené zbraně, a malého šedivého mužíka, kte-

rému bratři říkali Tichošlápek. V mládí se prý zmocnil stovky žen a vychloubal se, že žádná ho nikdy neviděla ani neslyšela, dokud to do ní nestrčil.

Plán vymyslel Chett. Byl z nich přece nejchytřejší; dobré čtyři roky sloužil jako majordomus starého mistra Aemona, než ho o místo připravil ten hnusný bastard Jon Sníh, aby je mohl dostat jeho vyžraný prasečí přítel. Až dnes v noci půjde Sama Tarlyho zabít, pošeptá mu do ucha: „Posílám pozdravení lordu Sněhovi," a pak seru Prasátkovi podřízne krk, až se z něho v bublinách vyřine krev přes všechny ty vrstvy sádla. Chett znal havrany, takže by neměli působit problémy. Tarly ostatně taky ne. Pouhý dotek nože a ten zbabělec si pomočí kalhoty a začne žebrat o život. *Jen ať si škemrá, stejně mu to nebude nic platné.* Jakmile mu podřízne krk, zotvírá všechny klece a vyžene z nich ptáky, takže bratři nebudou moci poslat žádný vzkaz na Zeď. Tichošlápek a Malý Pavka mezitím zabijí Starého medvěda, Dýka si vezme na starost Blanea a Lark se svými bratranci umlčí stopaře Bannena a starého Dywena, aby jim znemožnili vyčenichat je a pustit se po jejich stopách. Vezmou si s sebou jídlo na čtrnáct dní a Sladký Donnel s Karlem Koňským hnátem budou mít připravené koně. Po Mormontově smrti přejde velení na sera Ottyna Wytherse, starého muže, unaveného životem a slabého. *Ten odsud bude pospíchat zpátky ke Zdi, ještě než se rozední, a nebude mrhat svými muži na to, aby je posílal za námi.*

Psi ho táhli stále dál, cestou necestou mezi stromy. Chett už viděl Pěst zvedající se do výše mezi okolní zelení. Den byl tak pošmourný, že Starý medvěd dal zapálit pochodně. Hořely uspořádané do kruhu podél celé hradby, která korunovala vrcholek strmého kamenitého kopce. Tři muži přebrodili potok. Voda byla ledově chladná a hladinu pokrývaly kusy ledu. „Já se vydám na pobřeží," svěřil se jim Lark ze Sester. „Já a moji bratranci. Postavíme si loď a poplujeme domů na Sestry."

A doma hned poznají, že jste zběhové, a useknou vám ty vaše bláznivé hlavy, pomyslel si Chett. Nebylo možné opustit Noční hlídku, jakmile jste jednou odříkali slova přísahy. Kdekoli na území Sedmi království vás mohli zajmout a zabít.

Teď mluvil Ollo Jednoruký, který básnil o tom, jak odpluje zpátky do Tyroše, kde podle jeho tvrzení nepřicházejí lidé o ruku

kvůli kousku poctivé zlodějny ani je nikdo neposílá mrznout kamsi do divočiny za to, že je načapají v posteli s ženuškou nějakého rytíře. Chett nejdřív uvažoval, že půjde s ním, jenže nemluvil tou jejich uslintanou holčičí řečí. A co by beztak dělal v Tyroši? Neznal žádné řemeslo, které by ho uživilo, protože vyrostl v Bábině močálu. Jeho otec strávil většinu svého života lopotou na polích jiných lidí a sběrem pijavic. Svlékl se donaha až na silnou bederní zástěrku a vbrodil se do kalné vody. Když vylezl, byl pokrytý pijavicemi od hlavy až k patě. Někdy nutil Chetta, aby mu pomáhal pijavice sundávat. Jednou se mu jedna z nich přisála k dlani a on ji s odporem rozmáčkl o zeď. Otec ho za to zmlátil do krve. Mistři pijavice vykupovali po dvanácti za groš.

Lark si klidně může jít domů, když chce, a ten zatracený Tyrošan taky, ale Chett ne. Bábin močál nechce už nikdy v životě vidět. Moc se mu líbila Krasterova pevnost. Kraster si tam žil jako nějaký urozený pán, tak proč by nemohl on? Nebylo by to k popukání? Chett, syn sběrače pijavic, jako pán vlastní pevnosti. Na jeho praporci by mohl být tucet pijavic na růžovém poli. Proč se ale zastavovat u lorda? Možná by se měl stát rovnou králem. *Mance Nájezdník taky začal jako vrána. Mohl bych být králem, stejným jako on, a taky bych si mohl opatřit nějaké manželky.* Kraster jich měl devatenáct, nepočítaje ty mladé, dcery, se kterými zatím nespával. Polovina jeho manželek byla stejně stará a ošklivá jako Kraster sám, ale na tom nezáleželo. Ty staré by Chett nechal vařit a uklízet, obdělávat mrkev a obhospodařovat prasata, zatímco mladé by mu zahřívaly postel a rodily mu děti. Kraster by proti tomu určitě nic nenamítal, rozhodně ne po jednom přátelském objetí od Malého Pavky.

Jediné ženy, které Chett kdy poznal, byly nevěstky, co si je koupil v městečku u Černého hradu. Když byl mladší, stačilo, aby se vesnické holky jednou koukly na jeho obličej plný nežitů a tukových boulí a znechuceně se odvracely stranou. Nejhorší z nich byla ta coura Bessa. Roztahovala nohy pro každého kluka v Bábině močálu, a tak si říkal, proč by nemohla i pro něho? Dokonce strávil celé dopoledne tím, že pro ni trhal květiny, protože se doslechl, že je má ráda. Jenže ona se mu vysmála do tváře a řekla, že by si raději vlezla do postele s pijavicemi jeho

táty než s ním. Přestala se smát, když do ní vrazil nůž. Bylo to sladké… ten výraz na její tváři, a tak nůž vytáhl a vrazil ho do ní znovu. Když ho pak chytili dole blízko Sedmiproudí, starý lord Walder Frey se dokonce ani neobtěžoval, aby se dostavil a řádně ho odsoudil. Místo sebe poslal jednoho z těch svých *bastardů*, Waldera Řeku, a další věcí, kterou Chett věděl, bylo, že má namířeno ke Zdi s tím kysele páchnoucím černým ďáblem Yorenem. Cenou za jediný sladký okamžik měl být celý jeho život.

Teď však měl v úmyslu vzít si ho zpátky, a Krasterovy ženy taky. *Ten pokroucený starý divoký má pravdu. Když chceš, aby byla žena tvoje, tak si ji prostě vezmi a nechoď za ní s květinami. Možná si pak ani nevšimne tvých podebraných nežitů.* Chett neměl v úmyslu dopustit se znovu stejné chyby.

Vyjde to, ujišťoval sám sebe snad už posté. *Pokud se odsud bez problémů dostaneme.* Ser Ottyn vyrazí na jih směrem k Stínové věži, nejkratší cestou ke Zdi. *Námi se zabývat nebude, Wythers určitě ne, jediné, oč mu půjde, bude dostat se zpátky celý.* Thoren Smallwood na něj bude naléhat, aby zaútočili, jenže ser Ottyn je až příliš opatrný a navíc bude mít větší pravomoc. *Na tom ale stejně nezáleží. Jakmile budeme pryč, Thoren ať si klidně zaútočí, na koho bude chtít. Co nám bude do toho? Pokud se žádný z nich nevrátí ke Zdi, nikdo nás beztak nebude hledat, protože si budou myslet, že jsme zahynuli s ostatními.* Tato nová myšlenka ho na okamžik zaujala. Jenže to by museli zabít taky sera Ottyna a sera Malladora Lockea, aby se mohl Smallwood ujmout velení. Oba je hlídali dnem a nocí… ne, to riziko bylo příliš velké.

„Chette," řekl Malý Pavka najednou, když se vláčeli po kamenité stezce vyšlapané zvěří mezi strážními stromy a vzrostlými borovicemi, „co ten pták?"

„Jaký zatracený pták?" Poslední věcí, kterou teď potřeboval, bylo, aby nějaká skopová hlava plácala nesmysly o jakémsi ptákovi.

„Havran Starého medvěda," pokračoval Malý Pavka. „Když ho zabijeme, kdo pak bude toho ptáka krmit?"

„Komu na tom sakra záleží? Zabij ho taky, jestli chceš."

„Já tomu ptákovi nechci ublížit," namítl velký muž. „Jenže je to mluvící pták. Co když někomu prozradí, co jsme udělali?"

Lark ze Sester se dal do smíchu. „Malý Pavka, hloupý jako kafka," urážel ho.

„Nech toho," zabručel Malý Pavka varovným tónem.

„Pavko," zasáhl Chett, než se velký muž stačil příliš rozzuřit, „až tam najdou toho starce ležet v kalužině krve s podříznutým krkem, nebudou potřebovat ptáka, aby jim řekl, že ho někdo zabil."

Malý Pavka o tom chvíli přemýšlel. „To je pravda," připustil nakonec. „Nemohl bych si tedy toho ptáka nechat? Líbí se mi."

„Je tvůj," řekl Chett, jen aby ho umlčel.

„Vždycky ho můžeme sežrat, když budeme mít hlad," zašpičkoval Lark.

Malý Pavka se znovu zamračil. „Žrát *mého* ptáka raději ani nezkoušej, Larku. Raději ne."

Chett uslyšel hlasy doléhající k nim mezi stromy. „Zavřete ty vaše zatracené huby, oba. Jsme skoro u Pěsti."

Vynořili se z lesa na západním úbočí kopce a obešli ho kolem dokola na jih, kde nebyl svah tak příkrý. Blízko okraje lesa se procvičoval tucet mužů v lukostřelbě. Namalovali si obrysy lidských postav uhlíky na kmeny stromů a stříleli po nich šípy. „Podívejte," zachechtal se Lark, „prase s lukem."

Samosebou, nejbližším lučištníkem byl ser Prasátko, ten tlustý kluk, co ho připravil o místo u mistra Aemona. Pouhý pohled na Samwella Tarlyho ho pokaždé naplnil hněvem. Sloužit starému mistru Aemonovi byla tak dobrá služba, jakou si jen mohl přát. Slepý stařec byl nenáročný a o většinu jeho skrovných potřeb se většinou beztak postaral Clydas. Chettovy povinnosti byly snadné: čistit ptačinec, tu a tam rozdělat oheň, občas přinést nějaké to jídlo… a Aemon ho nikdy neuhodil. *A tenhleten si myslí, že si může jen tak přijít a odstrčit mě, jen kvůli tomu, že je urozeného původu a umí číst? Možná ho požádám, aby mi přečetl, co stojí psáno na mém noži, než mu podříznu krk.* „Jděte," řekl svým druhům, „já se budu chvilku dívat." Psi tahali za šňůry, dychtiví jít s ostatními, k žrádlu, o kterém si mysleli, že je dostanou na vrcholu. Chett kopl fenu špičkou boty, a to je do jisté míry zklidnilo.

Díval se od stromů, jak tlustý chlapec zápolí s lukem, který byl stejně velký jako on sám. Rudolící obličej připomínající měsíc

v úplňku měl soustředěně zkřivený. Do hlíny před sebou měl zabodnuté tři šípy. Založil jeden z nich, natáhl tětivu, drahnou chvíli ji držel nataženou, jak se snažil zamířit, pak šíp vypustil. Zmizel v zeleni. Chett se začal hlasitě řehtat zvráceným potěšením.

„Ten už nenajdeme a já za to dostanu vyhubováno," láteřil Edd Tollet, věčně zamračený šedovlasý panoš, kterému nikdo neřekl jinak než Bolestínský Edd. „Nikdy se nic neztratí, aniž by se ošklivě dívali na mě, a to od té doby co jsem ztratil svého koně. Jenže tehdy se nedalo nic dělat. Byl zkrátka bílý a sněžilo, tak co čekali?"

„Odnesl ho vítr," řekl Grenn, další přítel lorda Sněha. „Snaž se držet luk pevněji, Same."

„Je moc těžký," stěžoval si tlustý chlapec, ale přesto vytáhl ze země druhý šíp. Tento letěl moc vysoko, rovnou do větví deset stop nad terčem.

„Vidím, že jsi sestřelil list ze stromu," řekl Bolestínský Edd. „Podzim přichází sám o sobě dost rychle, není třeba ještě mu v tom pomáhat." Povzdechl si. „A všichni víme, co bude následovat po podzimu. Bohové, jaká je mi zima. Vystřel poslední šíp, Samwelli, mám pocit, jako by mi mrzl jazyk v hubě u samého kořene."

Ser Prasátko se sklonil nízko k zemi a Chett si říkal, že tlustý kluk se každou chvíli dá do breku. „Je to moc těžké."

„Založ, natáhni, vystřel," řekl mu Grenn. „Dělej."

Tlustý chlapec poslušně vytáhl poslední šíp ze země, založil ho do svého dlouhého luku, natáhl tětivu a vystřelil. Udělal to rychle, bez mučivého mhouření očí podél šípu, tak jak to dělal podvakrát předtím. Šíp se zabodl do dolní poloviny hrudníku uhlíkem namalované postavy a s chvěním tam zůstal trčet. „Já ho *zasáhl*," vydechl ser Prasátko šokovaně. „Grenne, viděl jsi to? Edde, podívej se, já ho zasáhl!"

„Řekl bych, žes ho střelil do žeber," poznamenal Grenn.

„Zabil jsem ho?" chtěl vědět tlustý chlapec.

Tollett pokrčil rameny. „Možná by měl probodenou plíci, kdyby ovšem měl plíci. Většina stromů ji obvykle nemívá." Vzal luk Samovi z ruky. „Ale viděl jsem horší výstřely. Jo, a taky jsem sám párkrát hůř vystřelil."

Ser Prasátko jen zářil. Kdybyste se na něj podívali, mysleli byste si, že se mu ve skutečnosti podařil přímo hrdinský čin. Pak si ale všiml Chetta s jeho psy, svěsil koutky úst a jeho smích odumřel v zakvičení.

„Zasáhl jsi strom," řekl Chett. „Uvidíme, jak budeš střílet, až sem přijedou hoši Manceho Nájezdníka. Ti nebudou stát s rukama nataženýma jako větve s ševelícími listy, ach ne. Přiřítí si to rovnou na tebe, budou ti řvát do ksichtu a já se vsadím, že si naděláš do gatí. Některý z nich ti zarazí sekeru rovnou mezi ta tvoje malá prasečí očka. Poslední věcí, co uslyšíš, bude *krach*, až se ti její ostří zakousne rovnou do lebky."

Tlustý chlapec se celý třásl. Bolestínský Edd mu položil ruku na rameno. „Bratře," řekl vážným hlasem, „to, že se totéž stalo tobě, ještě neznamená, že Samwella čeká stejný osud."

„O čem to mluvíš, Tollette?"

„O té sekeře, co ti rozsekla lebku. Je pravda, že ti polovina mozku vytekla na zem a psi jej sežrali?"

Halama Grenn se dal do hlasitého smíchu, a dokonce i Samwellovi Tarlymu se podařilo chabě usmát. Chett kopl do nejbližšího psa, trhl za vodítka a zamířil nahoru do kopce. *Jen se směj, co hrdlo ráčí, sere Prasátko. Uvidíme, kdo se bude smát dnes v noci.* Jenom litoval, že nebude mít čas zabít taky Tolletta. *Zakaboněný koňský ksicht.*

Svah byl příkrý, dokonce i na této straně Pěsti, kde bylo stoupání nejmírnější. Napůl cesty nahoru začali psi štěkat a tahat za šňůry, protože si mysleli, že dostanou již brzy nažrat. Místo toho jim dal ochutnat svou botu a práskl bičem po ošklivé feně, co po něm pořád ňafala. Jakmile byli psi bezpečně uvázaní, šel podat hlášení. „Otisky jsme našli tam, kde Obr říkal, ale psi nebyli schopní chytit stopu," řekl Mormontovi před jeho velkým černým stanem. „Dole u řeky to bylo stejné. Možná šlo o staré stopy."

„Škoda." Lord velitel Mormont měl holou hlavu a mohutný, hustý šedý plnovous, a mluvil stejně unaveně, jako vypadal. „Všem by nám bylo lépe, kdybychom dostali po kousku čerstvého masa." Havran na jeho rameni naklonil hlavu na stranu a v ozvěně zakrákal: *„Masa. Masa. Masa."*

Mohli bychom si uvařit ty proklaté psy, pomyslel si Chett, ale

raději mlčel, dokud ho Starý medvěd nepropustil, aby si šel po svém. *To je naposledy, co jsem před ním musel sklonit hlavu,* říkal si v duchu potěšeně. Připadalo mu, že se náhle ještě víc ochladilo, což, jak by byl přísahal, bylo nemožné. Psi se žalostně schoulili k sobě na tvrdě umrzlé hlíně a Chett byl napolo v pokušení zalézt si doprostřed jejich klubka. Místo toho si ovinul černý šátek přes dolní část obličeje a nechal mezi vlnou jen štěrbinu pro ústa. Zjistil, že je mu tepleji, když se pohybuje, a tak pomalu chodil stále dokola se smotkem kyselistu v ústech, podělil se o žvanec či dva s černými bratry na stráži a vyslechl si, co mu mohli říct nového. Žádný z mužů na stráži toho dne neměl nic společného s jeho plánem; přesto však usoudil, že bude dobré vyslechnout si, jaký mají názor na situaci.

Většinou byli schopní myslet jen na to, jaká je strašlivá zima.

Stíny se pozvolna prodlužovaly a zvedal se vítr. Profukoval mezi kameny kruhové hradby a vydával přitom vysoký kvílivý zvuk. „Jak já to fičení nesnáším," prohodil Obr. „Zní to jako děcko někde v křoví, co řve hladem."

Když Chett dokončil další okruh a vrátil se k psům, našel Larka, jak tam na něho čeká. „Důstojníci jsou zase ve stanu Starého medvěda, probírají tam něco naléhavého."

„Od toho jsou tady," řekl Chett. „Jsou to urození pánové, všichni kromě Blanea, opíjejí se slovy místo vínem."

Lark se k němu naklonil blíž. „Sýr-místo-rozumu pořád blábolí o tom ptákovi," upozornil ho, rozhlížeje se kolem, aby se ujistil, že není nikdo nablízku. „Ptal se mě, jestli jsme už pro toho zpropadeného tvora ukradli nějaké zrní."

„Je to havran," řekl Chett. „Živí se mršinami."

Lark se zamračil. „Sežral by i jeho mrtvolu?"

Nebo tvoji. Chett měl pocit, že velkého muže rozhodně potřebují naléhavěji než Larka. „Přestaň si pořád na Malého Pavku stěžovat. Splň svou povinnost, on udělá své."

Než se Larka ze Sester zbavil, lesem se již přikrádal soumrak. Chett se posadil na zem, aby nabrousil svůj meč. S rukavicemi na rukou to byla zatraceně těžká práce, ale on si je rozhodně nehodlal sundat. V tom mraze by jakýkoli blázen, co by se dotkl oceli holou rukou, přišel o kus kůže.

Když zapadlo slunce, psi začali výt. Dal jim vodu a počastoval

je nadávkami. „Ještě polovinu noci a budete mít hostinu.“ Už cítil, jak připravují večeři.

Když si bral od kuchaře Hakea skývu tvrdého chleba a misku polévky z fazolí a slaniny, všiml si Dywena, který postával vpředu u ohně. „Les je dnes nějak moc tichý,“ utrousil starý lesník. „U řeky nekuňkají žáby, ve tmě nehoukají sovy. Nikdy jsem neslyšel mrtvější les, než je tento.“

„Tvoje zuby klapají až dost živě,“ utrousil Hake.

Dywen zaklapal svými dřevěnými zuby. „Ani vlci nevyjí. Předtím vyli, ale teď už ne. Co myslíte, kam odešli?“

„Někam do tepla,“ zabručel Chett.

Z tuctu bratří, kteří seděli kolem ohně, byli čtyři jeho. Na každého z nich se při jídle tvrdě úkosem podíval, aby se přesvědčil, zda neprojevují nějaké příznaky nervozity. Dýka mu připadal klidný až dost, jen tam seděl, mlčel a brousil čepel své oblíbené zbraně, tak jak to dělával každého večera. A Sladký Donnel Kopec byl samý žert. Měl bílé zuby, odulé rudé rty a žluté lokny, které nosil umně nakadeřené na ramenou, a tvrdil, že je bastardem nějakého Lannistera. Možná jím opravdu byl. Chett neměl v oblibě pohledné chlapce ani bastardy, ale zdálo se, že Sladký Donnel ví, co chce.

Méně si byl jistý lesníkem, kterému bratři říkali Pilořez, spíš kvůli jeho chrápání, než že by měl cokoli společného se stromy. Právě teď vypadal tak nepokojně, jako by si už nemusel nikdy znovu zachrápat. A Maslyn na tom byl ještě hůř. Chett viděl čůrky potu stékající mu navzdory mrazivému větru po tváři. Krůpěje se leskly v záři ohně jako šňůrky malých mokrých perliček. Maslyn navíc nejedl, jen zíral do své polévky, jako by se mu z její vůně dělalo zle. *Toho si budu muset ohlídat,* pomyslel si Chett.

„Shromážděte se!“ Ten výkřik se ozval znenadání, z tuctu hrdel, a záhy se rozšířil do každého místečka v táboře na vrcholu kopce. „Muži Noční hlídky! Shromážděte se u středového ohně!“

Chett zamračeně dojedl svou polévku a vydal se za ostatními.

Starý medvěd stál před ohněm, se Smallwoodem, Lockem, Wythersem a Blanem shromážděnými v řadě za ním. Mormont na sobě měl plášť ze silné černé kožešiny. Na rameni mu seděl jeho havran, načechrával si černé peří. *Tohle nevěstí nic dobrého*.

Chett se vmáčkl mezi Hnědého Bernarra a muže ze Stínové věže. Když byli všichni na místě, kromě zvědů v lesích a strážných u kruhové hradby, Mormont si odkašlal a odplivl si. Plivanec zamrzl předtím, než dopadl na zem. „Bratři," začal, „muži Noční hlídky."

„Muži!" zakrákal jeho havran. *„Muži! Muži!"*

„Divocí jsou na pochodu, táhnou podél toku Mléčné vody dolů z hor. Thoren se domnívá, že jejich předvoj nás dostihne za deset dnů ode dneška. V tom předvoji budou jejich nejotrlejší válečníci vedení Harmou Psí hlavou. Ostatní pravděpodobně zformují zadní voj nebo pojedou společně s Mancem Nájezdníkem. Jinde budou jejich bojovníci rozptýleni podél linie pochodu. Mají osly, muly, koně…, ale jen pár. Většina je jich pěší, a jsou špatně vyzbrojení a nevycvičení. Zbraně, co si nesou, jsou spíš z kamene a kosti než z oceli. Jsou obtíženi ženami, dětmi, stády ovcí a koz a všemi jejich světskými statky. Zkrátka, třebaže je jich hodně, jsou zranitelní… *a nevědí, kde jsme*. Anebo se za to alespoň musíme modlit."

Vědí to, pomyslel si Chett, *ty zatracený starý pytle hnisu, oni vědí, kde jsme, tak jistě jako že slunce znovu vyjde. Qhorin Půlruký se přece nevrátil. Jarman Buckwell taky ne. Pokud kteréhokoli z nich divocí chytili, zatraceně dobře víš, že z nich vymlátili písničku či dvě.*

Smallwood pokročil kupředu. „Mance Nájezdník má v úmyslu rozbořit Zeď a snést na Sedm království rudou smršť války. Nu, tuhle hru však mohou hrát jen dva. Zítra za svítání mu tu jeho válku dáme."

„Vyjedeme za rozbřesku, všichni do jednoho," řekl Starý medvěd, když se přes shromážděné převalila vlna mumlání. „Pojedeme na sever a objedeme je dokola ze západní strany. Než se obrátíme, Harmin předvoj bude daleko za Pěstí. Úpatí Mrazoklů jsou plná křivolakých roklin a strží jako stvořených pro boj ze zálohy. Jejich linie pochodu se potáhne na mnoho mil. Přepadneme je na několika místech najednou, a přimějeme je myslet si, že jsou nás tam tři tisíce, ne tři stovky."

„Zaútočíme znenadání a budeme pryč, než se jejich jízda stačí zformovat, aby se nám postavila," pokračoval Thoren Smallwood. „Když nás budou pronásledovat, nějaký čas je necháme

jet za námi, pak se zase stočíme a udeříme o něco níž do jiné části jejich kolony. Budeme podpalovat jejich vozy, rozhánět jejich stáda a pobíjet jich taková množství, jaká jen dokážeme. Zabijeme i Manceho Nájezdníka, pokud ho najdeme. Jestliže se rozprchnou a utečou do svých vesnic, vyhráli jsme nad nimi. Pokud ne, budeme je plundrovat celou cestu až ke Zdi a postaráme se o to, aby za sebou nechávali stopu z mrtvol, která bude označovat jejich postup."

„Jsou jich tisíce," zvolal někdo za Chettem.

„Zemřeme." To byl hlas Maslyna, zeleného strachy.

„Zemřřřeme," opakoval Mormontův havran, pleskající černými křídly. *„Zemřřřeme, zemřřřeme, zemřřřeme."*

„Mnozí z nás ano," přitakal Starý medvěd. „Možná dokonce všichni. Ale jak řekl jiný lord velitel před tisícem let, proto nás oblékají do černého. Vzpomeňte si na slova své přísahy, bratři. Protože my jsme meče v temnotě, strážci na zdech…"

„Oheň, který hoří proti chladu." Ser Mallador Locke tasil svůj meč.

„Světlo, které přináší úsvit," odpověděly jiné hlasy a byly taseny další meče.

Pak je tasili všichni, a byly to téměř tři stovky do výše zvednutých mečů, zatímco tři stovky hlasů volaly: *„Roh, který probouzí spící! Štít, jenž chrání říše lidí!"* Chettovi nezbývalo než připojit svůj hlas k ostatním. Ve vzduchu se srážela pára z jejich dechu a světlo ohně se odráželo od stovek ocelových čepelí. Potěšilo ho, když uviděl Larka, Tichošlápka a Sladkého Donnela Kopce, jak se k nim připojili, jako by byli stejně velcí blázni jako všichni ostatní. Udělali dobře. Nemá smysl přitahovat na sebe nevítanou pozornost, teď když se blíží jejich hodina.

Když volání odeznělo, znovu uslyšeli kvílení větru profukujícího kruhovou hradbu. Plameny se třepetaly a svíjely, jako by i jim byla zima, a tu v náhlém tichu havran Starého medvěda hlasitě a ještě jednou naposledy zakrákal: *„Zemřřřeme."*

Chytrý pták, pomyslel si Chett, když je důstojníci propustili se slovy, aby se každý na dnešní noc dobře najedl a dopřál si dlouhého odpočinku. Chett si vlezl pod svoje kožešiny blízko psů, hlavu plnou starostí, co všechno by se mohlo pokazit. Co když ta zatracená přísaha způsobila, že si to některý z jeho

mužů rozmyslí? Nebo Malý Pavka zapomene a zabije Starého medvěda během druhé hlídky místo třetí? Anebo Maslyn ztratí odvahu nebo se ukáže, že je někdo zrádce, nebo…

Zjistil, že naslouchá noci. Fičení větru znělo jako naříkající dítě a čas od času zaslechl mužské hlasy, koňské ržání, praskání polen v ohni. Ale nic jiného. *Takové ticho.*

Viděl před svým vnitřním zrakem vznášející se Bessin obličej. *To nebyl nůž, co jsem do tebe chtěl strčit*, chtěl jí říct. *Natrhal jsem ti květiny, plané růže, řebříček a zlatohlávky, trvalo mi to celé dopoledne.* Srdce mu bušilo jako zvon, tak hlasitě, až měl strach, že probudí celý tábor. Led mu pokrýval vous všude kolem úst. *Proč najednou vzpomínám na Bessu?* Kdykoli na ni myslel předtím, bylo to jen proto, aby si vybavil, jak vypadala, když umírala. Co se to s ním děje? Stěží byl schopný dýchat. Usnul snad na chvíli? Zvedl se na kolena a jeho nosu se dotklo cosi studeného. Chett vzhlédl.

Padal sníh.

Cítil, jak mu na tvářích zamrzají slzy. *To není spravedlivé,* chtělo se mu vykřiknout. Sníh zničí všechno, na čem tak usilovně pracoval, všechny jeho přepečlivé plány. Byl to těžký sníh, velké bílé vločky snášející se k zemi všude kolem. Jak ve sněhu najdou své skrýše se zásobami nebo stezku vyšlapanou zvěří, kterou se chtěli ubírat na východ? *A bratři ani nebudou potřebovat Dywena a Bannena, aby nás vystopovali, protože za sebou budeme nechávat otisky v čerstvém sněhu.* Sníh navíc maskoval terén, hlavně v noci. Kůň může klopýtnout o kořen, zlomit si nohu o kámen. *Jsme vyřízení*, uvědomil si. *Vyřízení ještě předtím, než jsme začali. Jsme ztracení*. Sběrače pijavic nečeká žádný panský život, žádná pevnost, kterou by mohl zvát svou, žádné ženy ani koruny. Jenom meč divokého v břiše a neoznačený hrob. *Sníh mi to všechno vzal… ten proklatý sníh…*

Sníh, či spíš mladík toho jména, mu zkazil život už jednou předtím. Sníh a jeho milované prase.

Chett vstal. Měl ztuhlé nohy a snášející se sněhové vločky proměnily vzdálené pochodně v nezřetelná oranžová světýlka. Měl pocit, jako by na něho útočilo mračno studených bledých brouků. Usedali mu na ramena, na hlavu, vlétali mu do nosu a do očí. S klením je ze sebe smetal. *Samwell Tarly,* vzpomněl

si. *Se serem Prasátkem si to můžu vyřídit tak či tak.* Ovinul si šátek kolem obličeje, zvedl si na hlavu kápi svého pláště a vydal se táborem na místo, kde spal ten zbabělec.

Sníh už padal tak hustě, že se Chett ztratil mezi stany, ale nakonec přece jen spatřil útulné malé útočiště, které si pro sebe tlustý chlapec zřídil mezi skálou a havraními klecemi. Tarly byl pohřbený pod hromadou černých vlněných pokrývek a vypelichaných kožešin. Sníh padal dovnitř a usedal na něm, až vypadal jako nějaká měkká oblá hora. Chett tasil dýku z pochvy. Ocel zašeptala o kůži, slabě jako naděje. Jeden z havranů zakrákal. „Sníh," zamumlal další, vykukující černýma očkama ven mezi mřížemi. Ten první po něm opakoval: „Sníh." Neslyšně proklouzl kolem nich. Položí tlusťochovi levou dlaň přes ústa, aby utlumil jeho výkřik, a pak…

Uuuuuuuuhúúúúúúúúúú.

Zastavil se uprostřed kroku a spolkl zaklení. Zatroubení rohu se rozlehlo táborem, slabé a vzdálené, a přesto s ničím nezaměnitelné. *Teď ne. Bohové, buďte proklati, TEĎ ne!* Starý mědvěd měl rozmístěné zvědy v korunách stromů kolem Pěsti, aby je upozornili, kdyby se kdokoli přibližoval. *Jarman Buckwell se vrací zpátky z Obrových schodů,* hádal Chett, *nebo možná Qhorin Půlruký z Křivolakého průsmyku*. Jedno zatroubení na roh znamenalo, že se vracejí bratři. Pokud je to Půlruký, možná se s ním vrací i Jon Sníh, živý a zdravý.

Uuuuuuuuuuuuhúúúúúúúúúúúúúúúú.

„Bohové," uslyšel zakňourat Sama Tarlyho. Tlustý chlapec se vyškrábal na kolena, s chodidly zamotanými do svého pláště a pokrývek. Odkopl je stranou a sáhl po drátěné košili, kterou si pověsil na kámen opodál. Když provlékl obrovitý stan oděvu dolů přes hlavu a vsoukal se do něj, spatřil Chetta, jak tam stojí. „Byla to dvě?" zeptal se. „Zdálo se mi, že jsem slyšel dvě zatroubení…"

„Nebyl to sen," odpověděl Chett. „Dvě zatroubení vyzývající Hlídku do zbraně. Dvě zatroubení značící, že se blíží nepřítel. Tam venku je sekera, na které je napsáno *Prasátko*, tlustý hochu. Dvě zatroubení znamenají *divoké*." Při pohledu na výraz strachu na chlapcově otylém obličeji se musel dát do smíchu. „Ať jdou všichni do sedmi pekel. Proklatá Harma. Proklatý Man-

ce Nájezdník. Proklatý Smallwood, který říkal, že nás nedostihnou ještě nejmíň –“

Uuuuuuuuuuuuuuhúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú.

Ten zvuk se táhl dál a dál, až se zdálo, že už nikdy neodezní. Havrani plácali křídly a pokřikovali, poletovali v klecích a po celém táboře vstávali bratři Noční hlídky, oblékali zbroj, zapínali si opasky s meči, chápali se bitevních seker a luků. Samwell Tarly tam stál, celý se chvěl, a jeho obličej měl stejnou barvu jako sníh, který se s vířením snášel dolů všude kolem nich. „Tři,“ zachroptěl k Chettovi, „byla tři. Slyšel jsem tři. Nikdy netroubí třikrát. Netroubili tak už stovky a tisíce let. Tři znamenají –“

„– Jiné.“ Chett vydal zvuk, který byl napolo smíchem, napolo zaštkáním, a najednou měl mokré spodky. Cítil, jak mu moč stéká dolů po noze, a viděl páru stoupající do vzduchu před svými kalhotami.

JAIME

Vítr vanoucí od východu mu profukoval zacuchané vlasy, hebký a něžný jako Cerseiny prsty. Slyšel zpívat ptáky a cítil řeku pohybující se pod člunem, když je záběry vesel unášely směrem k bledě růžovému svítání. Po tak dlouhé době strávené ve tmě mu svět připadal natolik sladký, že se Jaime Lannister cítil jako opilý. *Jsem živý, opojený slunečním svitem.* Smích mu vytryskl ze rtů, náhle jako křepelka vyplašená z úkrytu.

„Ticho," zabručelo děvče a zamračilo se. Škleby slušely jejímu širokému prostoduchému obličeji lépe než úsměvy. Ne že by ji Jaime někdy viděl usmívat se. V duchu se bavil tím, že si ji představoval v Cerseiných šatech z hedvábí místo v kožené brigantině s cvočky. *Bylo by to stejné jako obléci do hedvábí krávu.*

Musel však uznat, že ta kráva umí veslovat. Pod hnědými kamašemi z hrubě tkané látky se jí jako dřevité provazce rýsovala lýtka a propracované svaly paží se napínaly a stahovaly s každým záběrem vesel. Dokonce ani po veslování celou polovinu noci nevykazovala sebemenší známky únavy, což se rozhodně nedalo říci o jeho bratranci Cleosovi, který se lopotil u druhého páru vesel. *Když se na ni člověk podívá, vypadá jako velká silná dcera nějakého sedláka, a přesto mluví jako dívka urozeného původu a nosí meč a dýku. Jenže – umí je používat?* Jaime měl v úmyslu zjistit to ihned, jakmile se mu podaří zbavit se pout.

Nechali mu železné okovy na zápěstích a odpovídající pár kolem kotníků, pospojované dlouhými těžkými řetězy asi stopu dlouhými. „Jako byste si mysleli, že moje slovo Lannistera nestačí," žertoval, když ho spoutávali. Tehdy však byl nezřízeně opilý, a to díky Catelyn Stark. Z jejich útěku z Řekotočí si vybavoval jen útržky. Vzpomínal si na nějaké potíže s žalářníkem, jenže ta velká holka ho přemohla. Potom vystupovali po nekonečném schodišti, stále dokola a dokola. Nohy měl slabé jako tráva a dvakrát či třikrát klopýtl, dokud mu děvče nenabídlo rámě, aby se o ni opřel. V jednu chvíli ho zahalili do velkého cestovního pláště a strčili na dno lehkého člunu. Vzpomínal si, že naslouchal, jak lady Catelyn někomu přikazuje, aby zvedl padací mříž Vodní brány. „Posílám sera Cleose zpátky do Králova přístaviště s novými mírovými podmínkami pro královnu," prohlásila tónem, jenž nepřipouštěl žádné námitky.

Pak zřejmě usnul. Víno ho uspávalo a bylo tak příjemné natáhnout se, což byl přepych, který mu řetězy v cele nedovolovaly. Jaime se už dávno naučil zdřímnout si v sedle během pochodu. Tohle nebylo o nic obtížnější. *Tyrion se uřehtá k smrti, až se dozví, že jsem prospal vlastní útěk.* Nyní ale byl vzhůru a pouta ho značně znervózňovala. „Moje paní," zvolal, „kdybys mne zbavila těch okovů, pomohl bych ti veslovat."

Znovu se na něj zamračila, tváří plnou koňských zubů a narůstajícího podezření. „Jen si svoje řetězy ponech, Králokate."

„Ty si myslíš, že dokážeš veslovat celou cestu až do Králova přístaviště, děvče?"

„Budeš mi říkat Brienne. Ne *děvče.*"

„Já se jmenuju ser Jaime. Ne Králokat."

„Popíráš snad, že jsi zabil krále?"

„Ne. A ty popíráš své pohlaví? Jestli ano, tak si rozšněruj kalhoty a ukaž mi ho." Obdařil ji nevinným úsměvem. „Požádal bych tě, aby sis rozevřela živůtek, ale z toho pohledu bych toho moc nepoznal."

Ser Cleos se na něho zamračil. „Nezapomeň na svoje vychování, bratranče."

V tomhle že protéká krev Lannisterů? Cleos byl synem jeho tety Genny a toho tupohlavého Emmona Freye, který žil v hrůze z lorda Tywina Lannistera ode dne, kdy se oženil s jeho sestrou.

Když se lord Walder Frey zapojil s Dvojčaty do války na straně Řekotočí, ser Emmon se rozhodl být loajální raději rodu své sestry než otci. *Casterlyova skála dostala z toho jejich přemnoženého vrhu to nejhorší, co mohla,* přemítal Jaime. Ser Cleos vypadal jako lasička, bojoval jako husa a měl odvahu obzvlášť statečné ovce. Lady Stark mu slíbila, že ho propustí, pokud doručí její vzkaz Tyrionovi, a ser Cleos ve vší vážnosti přísahal, že to udělá.

Všichni tam v cele odříkali svůj díl přísah, Jaime především. Byla to cena lady Catelyn za jeho propuštění. Přiložila mu hrot meče té velké holky k srdci a řekla: „Přísahej, že už nikdy nepozvedneš zbraň proti Starkovi nebo Tullyovi. Přísahej, že přiměješ svého bratra, aby dostál svému slovu a vrátil mi moje dcery, živé a zdravé. Přísahej na svou rytířskou čest Lannistera, na svou čest bratra Královské gardy. Přísahej na život své sestry, svého otce a svého syna, při bozích starých a nových, a já tě pošlu zpátky k tvé sestře. Odmítni a budu se kochat pohledem na tvou krev." Vzpomněl si na to, jak ho ocel bodla přes cáry oděvu, když otočila hrotem meče.

Říkám si: co by asi nejvyšší septon prohlásil o posvátnosti přísah pronášených, když je člověk k smrti opilý, přikovaný ke zdi, a navíc má k srdci přitisknutý meč? Ne že by si Jaime lámal hlavu kvůli falešným přísahám nebo snad kvůli bohům, jimž podle svého tvrzení sloužil. Vzpomněl si na vědro, které lady Catelyn odkopla přes jeho celu. Divná žena, když svěří své dcery muži, jehož čest má podle ní cenu výkalů. Ačkoli jemu důvěřovala tak málo, jak se jen odvažovala. *Ona vkládá svou víru v Tyriona, ne ve mě.* „Možná koneckonců není zas tak hloupá," pronesl nahlas.

Jeho dozorkyně si to vyložila špatně. „Nejsem hloupá. A nejsem ani hluchá."

Byl na ni hodný; urážet tuhle holku by bylo tak snadné, že by to pro něj nebyla žádná zábava. „Já mluvím sám se sebou, ne s tebou. Jde o zvyk, kterému člověk snadno podlehne, tráví-li dlouhé dny o samotě v cele."

Zamračila se na něho, vystrčila vesla dopředu, stáhla je dozadu, pak zase dopředu, a mlčela přitom.

Má stejně výřečný jazyk, jako je pohledná ve tváři. „Podle tvého způsobu mluvy soudím, že jsi urozeného původu."

„Můj otec je Selwyn z Tarthu, z milosti bohů pán Večeropadu.“ Dokonce i to řekla nabručeně.

„Tarth,“ řekl Jaime. „Strašidelná velká skála v Úzkém moři, jak si vzpomínám. Večeropad přísahal věrnost Bouřlivému konci. Jak je možné, že sloužíš Robbovi ze Zimohradu?“

„Já sloužím lady Catelyn. A ta mi poručila, abych tě v bezpečí dopravila k tvému bratru Tyrionovi v Králově přístavišti, ne abych si s tebou vyměňovala řeči. Buď prosím zticha.“

„Já už mám mlčení po krk, ženo.“

„Pak si tedy rozmlouvej se serem Cleosem. Já nemám pro zrůdy slov.“

„Copak tady jsou nějaké zrůdy?“ zahulákal Jaime. „Schovávají se snad pod vodou? V tom hustém vrbovém houští? Co si proti nim počnu bez svého meče?“

„Muž, který zneuctí svou vlastní sestru, zavraždí svého krále a shodí z věže nevinné dítě, si jiného jména nezasluhuje.“

Nevinné? *Ten proklatý kluk nás špehoval.* Jediné, co Jaime chtěl, byla hodina strávená o samotě s Cersei. Cesta na sever byla jediným úmorným utrpením; vidět ji každý den a nemoci se jí dotknout, vědět, že se Robert každou noc dopotácí opilý do jejího lože v tom velkém skřípajícím kolovém domě. Tyrion se snažil ze všech sil udržet ho v dobrém rozpoložení, jenže to nestačilo. „O Cersei se budeš vyjadřovat zdvořile, děvče,“ varoval ji.

„Jmenuju se Brienne, ne *děvče*.“

„Copak záleží na tom, jak ti říká zrůda?“

„Jmenuju se Brienne,“ opakovala umíněně jako lovecký pes.

„Lady Brienne?“ Zatvářila se při tom oslovení tak kysele, že Jaime vycítil její slabinu. „Nebo by se ti víc zamlouvalo *ser* Brienne?“ Dal se do smíchu. „Obávám se, že ne. Můžeš dát krávě čabraku, pektorál a šafron a celou ji zahalit do hedvábí, ale to neznamená, že na ní můžeš jet do bitvy.“

„Bratranče Jaime, prosím, neměl bys mluvit tak nezdvořile.“ Ser Cleos měl pod pláštěm oblečenou suknici rozdělenou na čtvrtě, ozdobenou dvěma věžemi rodu Freyů a zlatým lvem Lannisterů. „Máme před sebou dlouhou cestu a neměli bychom se mezi sebou škorpit.“

„Když se já škorpím, dělám to mečem, bratranče. Jen jsem

hovořil s dámou. Pověz mi, děvče, to jsou všechny ženy na Tarthu tak milé jako ty? Pokud ano, lituji tamní muže. Možná na té své bezútěšné hoře na moři ani nevědí, jak opravdové ženy vypadají."

„Tarth je krásný," zabručelo děvče mezi záběry vesel. „Říká se mu Safírový ostrov. A teď už mlč, zrůdo, pokud nemáš v úmyslu donutit mě, abych ti nasadila roubík."

„A navíc je pěkně hrubá, co, bratranče?" obrátil se Jaime k seru Cleosovi. „Ačkoli má v páteři ocel, to musím uznat. Málo mužů by se odvážilo nazvat mě do tváře zrůdou." *Třebaže nepochybuji o tom, že za zády mne častují nadávkami až příliš svobodně.*

Ser Cleos si nervózně odkašlal. „Lady Brienne nepochybně slyšela ty lži od Catelyn Stark. Starkové nemohou doufat, že tě porazí meči, pane, a tak nyní válčí jedovatými slovy."

Oni mě porazili meči, ty bezbradý kreténe. Jaime se vědoucně usmál. Lidé vyčtou z vědoucího úsměvu všechny možné věci, když je necháte. *Je jeho bratranec Cleos opravdu tak pitomý, nebo se mu jen snaží zavděčit? Kohopak to tu máme, poctivou skopovou hlavu, či malého patolízala?*

Ser Cleos blaženě brebentil dál. „Jakýkoli člověk, který věří, že by bratr Královské gardy ublížil dítěti, nezná význam slova čest."

Patolízal. Měl-li být upřímný, Jaime tehdy nakonec litoval, že shodil Brandona Starka z okna věže. Když ten kluk pak odmítal umřít, Cersei ho nepřestávala plísnit. „Bylo mu *sedm*, Jaime," spílala mu. „I kdyby pochopil, co viděl, dokázali bychom ho vystrašit tak, že by o tom navždy pomlčel."

„Já si nemyslel, že bys chtěla –"

„Ty *nikdy* nemyslíš. Kdyby se ten kluk teď probral a řekl svému otci, co se stalo –"

„Kdyby, kdyby, kdyby." Přitáhl ji k sobě do klína. „Když se probere, řekneme, že se mu to jen zdálo, nazveme ho lhářem, a kdyby mělo dojít k nejhoršímu, zabiju Neda Starka."

„A co myslíš, že pak udělá *Robert*?"

„Ať si Robert dělá, co chce. Klidně s ním půjdu do války, nebude-li zbytí. Do války o Cerseinu kundičku, tak tomu budou říkat zpěváci a veršotepci."

„Jaime, nech mě být!“ rozčilovala se a snažila se vstát.

On ji místo toho políbil. Chvíli odolávala, ale pak se její ústa rozevřela pro jeho. Vzpomněl si na chuť vína a hřebíčku na jejím jazyku. Zachvěla se v jeho objetí. Zajel rukou k jejímu živůtku a škubnutím rozevřel hedvábí, až se jí vyhrnula ven ňadra… Na nějaký čas na Starkova chlapce oba zapomněli.

Vzpomněla si na něj posléze Cersei a najala toho muže, o kterém mluvila lady Catelyn a který měl zajistit, aby se chlapec už nikdy neprobral? *Kdyby ho chtěla mít mrtvého, poslala by za ním mne. Navíc vybrat vykonavatele, který není schopen řádně provést úkladnou vraždu, to se k ní jaksi nehodí.*

Daleko před nimi se na větrem čeřené hladině řeky zamihotalo vycházející slunce. Jižní břeh byl z červeného jílu, hladký jako vyjetá cesta. Menší proudy se vlévaly do většího a k břehům lnuly tlející kmeny potopených stromů. Severní břeh byl divočejší. Do výše dvaceti stop nad jejich hlavami čněly rozeklané skalní výběžky korunované porosty buků, dubů a kaštanů. Jaime si všiml pozorovatelny ve výšinách před nimi, zvětšující se s každým záběrem vesel. Dlouho předtím než byli u ní, poznal, že tam stojí opuštěná. Její větrem ošlehané kamenné stěny byly porostlé popínavými růžemi.

Když se obrátil vítr, ser Cleos pomohl statnému děvčeti vykasat plachtu, tuhý trojúhelník z červeně a modře pruhovaného plátna. Barvy Tullyů, které jim nepochybně způsobí problémy, pokud se na řece střetnou s lannisterskými vojáky, ale byla to jediná plachta, kterou měli. Brienne se chopila kormidla. Jaime, provázen řinčením řetězů, se šel vymočit na závětrnou stranu člunu. Brzy již pluli větší rychlostí, s větrem i proudem příznivě ovlivňujícími jejich plavbu. „Ušetřili bychom si dalekou cestu, kdybys mne odvezla k mému otci místo k mému bratrovi,“ poznamenal.

„Dcery lady Catelyn jsou v Králově přístavišti. Já se vrátím s děvčaty, nebo se nevrátím vůbec.“

Jaime se otočil k seru Cleosovi. „Bratranče, půjč mi svou dýku.“

„Ne.“ Žena ztuhla. „Nedovolím, abys měl zbraň.“ Její hlas byl neúprosný jako kámen.

Ona se mě bojí, dokonce i když jsem v železech. „Cleosi, zdá

se, že tě musím požádat, abys mě oholil. Vousy mi nech, ale ohol mi vlasy."

„Ty chceš, abych tě oholil dohola?" podivil se Cleos Frey.

„Říše zná Jaimeho Lannistera jako bezvousého rytíře s dlouhými zlatými vlasy. Holohlavý muž se špinavým vousem možná neupoutá ničí pozornost. Budu raději, když mě nepoznají, dokud jsem v okovech."

Dýka nebyla tak ostrá, jak by měla být. Cleos odhodlaně odsekával chomáče, prořezával si a protrhával cestu přes jejich zacuchanou houštinu a odhazoval vlasy přes bok člunu. Zlaté kadeře pluly po vodní hladině a pozvolna mizely za lodí. Když jejich spletence zmizely, objevila se veš lezoucí mu dolů po krku. Jaime ji chytil a rozmáčkl proti nehtu na palci. Ser Cleos mu z lebky sebral další a naházel je do vody. Jaime si smočil hlavu a přiměl sera Cleose nabrousit ostří své dýky, načež mu dovolil seškrábat z hlavy poslední palec žlutého strniště. Když byl hotov s vlasy, upravil mu taky vous.

Od vodní hladiny se odrážel muž, kterého neznal. Nejenže byl holohlavý, ale vypadal, jako by byl v žaláři zestárl o pět let; obličej měl hubenější, s kruhy pod očima a vráskami, na které si nevzpomínal. *Takhle se Cersei moc nepodobám. Nebude se jí to líbit.*

Než přišlo poledne, ser Cleos usnul. Zvuky jeho chrápání zněly jako pářící se kachny. Jaime se natáhl a pozoroval svět plynoucí kolem; po temné cele pro něj bylo každé skalisko a strom zázrakem.

Cestou viděli několik jednomístných dřevěných chatrčí, dřepících na vysokých kůlech, které jim dodávaly vzhledu jeřábů. Po lidech, kteří tam žili, nebylo nikde ani památky. Nad hlavami jim přelétali ptáci nebo pokřikovali ze stromů podél břehu a Jaime zahlédl stříbřitou rybu, která se vymrštila nad hladinu. *Pstruh Tullyů,* pomyslel si, *to je špatné znamení,* dokud ovšem neuviděl něco mnohem horšího – ukázalo se, že jedna z plovoucích klád, které míjeli, je ve skutečnosti mrtvý člověk, bez krve a celý nafouklý. Plášť, který se mu zamotal do kořenů padlého stromu, měl nepopiratelně barvu lannisterské červeni. Říkal si, zda mrtvola patřila někomu, koho znal.

Vidlice Trojzubce byly nejsnadnější cestou, jak po říčních kra-

jinách přepravovat zboží či osoby. V mírových časech by tu potkávali rybáře v jejich člunech, obilné bárky odstrkované bidly dolů po proudu, kupce nabízející ze svých plovoucích krámků na prodej jehly a štůčky plátna, možná dokonce vesele pomalovaný člun s herci, s plachtami pruhovanými v polovině stovky barev, plovoucí vzhůru po řece od vesnice k vesnici a od hradu k hradu.

Jenže válka to všechno vzala. Pluli kolem vesnic, ale neviděli v nich ani živáčka. Ze stromu visící prázdná síť, posekaná a potrhaná, byla jedinou památkou na rybáře. Mladá dívka napájející u řeky svého koně odcválala pryč, sotva spatřila jejich plachtu. O něco později míjeli tucet rolníků okopávajících pole pod skořepinou vypálené věže. Muži se na ně zadívali otupělýma očima a vrátili se ke své práci, ihned jakmile usoudili, že člun pro ně nepředstavuje žádnou hrozbu.

Červený bodec byl široký a pomalý, meandrovitá řeka plná zátočin a ohybů posetá malými zalesněnými ostrůvky a hojně se dusící mělčinami a kořeny, které číhaly pod hladinou. Zdálo se však, že Brienne má bystré oko pro nebezpečí – vždycky nějak našla cestu mezi nimi. Když ji Jaime pochválil, jak dobře zná řeku, změřila si ho podezřívavým pohledem a řekla: „Já tu řeku neznám. Tarth je ostrov. Ovládat vesla a plachty jsem se naučila ještě předtím, než jsem zvládla jízdu na koni."

Ser Cleos se posadil a promnul si oči. „Bohové, jak mě bolí ruce. Doufám, že ten vítr ještě nějakou chvíli potrvá." Začichal ve vzduchu. „Cítím déšť."

Jaime by pořádný liják jen uvítal. Žaláře v Řekotočí nebyly zrovna nejčistším místem v Sedmi královstvích. Určitě páchne hůř než přezrálý sýr.

Cleos přimhouřil oči dolů po proudu. „Kouř."

Jejich směrem se vinul tenký šedivý prst dýmu. Stoupal z jižního břehu vysoko k obloze, kroutil se a svíjel ve větru. Dole pod ním rozlišil Jaime doutnající ruiny velké budovy a vysoký dub plný mrtvých žen.

Vrány na mrtvolách sotva začaly hodovat. Tenké provazy se zařezávaly hluboko do měkkého masa jejich krků, a když zafoukal vítr, otáčely se na stromě a houpaly. „Tohle nebyl rytířský čin," poznamenala Brienne, když připluli dostatečně blízko, aby

je viděli zřetelně. „Žádný opravdový rytíř by se nesnížil k tak mrzké řezničině."

„Opravdoví rytíři vidí hůř pokaždé, když vyjíždějí do války, děvče," řekl Jaime. „A ano, taky *dělají* stále horší věci."

Brienne stočila kormidlo ke břehu. „Nenechám tam ty nevinné chuděry, aby byly žrádlem pro vrány."

„Jak bezcitné děvče. Vrány přece taky potřebují žrát. Zůstaň na řece a nech mrtvé na pokoji, ženo."

Přistáli o kus dál proti proudu, kde se nad vodu skláněly větve rozložitého dubu. Zatímco Brienne skasávala plachtu, Jaime vylezl z člunu, nemotorný ve svých řetězech. Voda Červeného bodce mu vtekla do bot a promáčela cáry jeho kalhot. Se smíchem klesl na kolena a strčil hlavu pod vodu. Když ji po chvíli vyndal, voda z ní jen crčela. Ruce měl až dosud pokryté nánosem špíny, a když si je teď vydrhnul dočista v proudu, připadaly mu hubenější a bledší, než si vzpomínal. I nohy měl ztuhlé a nejisté, když se na ně postavil. *Hnil jsem v tom proklatém žaláři Hostera Tullyho příliš dlouho.*

Brienne a Cleos vytáhli člun na břeh. Mrtvoly visely nad jejich hlavami, zrající ve smrti jako odporné ovoce. „Někdo z nás je bude muset odříznout," řeklo děvče.

„Já tam vylezu," nabídl se Jaime, který se s řinčením brodil na břeh. „Stačí, když mi sundáš řetězy."

Děvče hledělo vzhůru na mrtvé ženy. Jaime se přišoural blíž neohrabanými krůčky, což byl jediný způsob, který mu stopu dlouhý řetěz mezi kotníky dovoloval. Když spatřil neuměle napsaný nápis visící na krku nejvyšší z mrtvol, dal se do smíchu. *„Léhají se lvy,"* četl. „Ach, ano, ženo, tohle nebyl *rytířský* čin…, jenže ho spáchala tvoje strana, ne moje. Říkám si, kdo to asi byl, tyhle ubohé ženy?"

„Hospodské děvky," odpověděl ser Cleos Frey. „Vzpomínám si, že tu stával hostinec. Někteří z mužů mého doprovodu s nimi strávili noc, když jsme se posledně vraceli do Řekotočí." Z budovy nezůstalo nic kromě kamenných základů a změti pokřivených trámů, ohořelých dočerna. Z popela stále stoupal kouř.

Jaime přenechal nevěstince a děvky svému bratrovi Tyrionovi; Cersei byla jedinou ženou, po které kdy toužil. „Zdá se, že ty dívky obšťastňovaly některé z vojáků mého otce. Možná je ob-

sloužily jídlem a pitím. Polibkem a holbou piva si vysloužily chomout zrádkyň.“ Vzhlédl a podíval se dolů po řece, aby si byl jistý, že jsou tam sami. „Tohle je území Brackenů. Sám lord Jonos možná nařídil, aby je zabili. Můj otec vypálil jeho hrad, a tak mám obavy, že nás nemá příliš v lásce.“

„Možná je to práce Marqa Pipera,“ opáčil ser Cleos. „Nebo toho postrachu lesa Berika Dondarriona, třebaže o tom jsem slyšel, že zabíjí jen vojáky. Nebo snad skupiny seveřanů Roosea Boltona?“

„Boltona porazil můj otec na Zeleném bodci.“

„Jenže ho nerozdrtil,“ namítl ser Cleos. „Bolton se vrátil na jih, když lord Tywin vytáhl proti brodům. V Řekotočí se povídalo, že sebral Harrenov seru Amorymu Lorchovi.“

Jaimemu se takové řeči pranic nelíbily. „Brienne,“ řekl, dopřávaje jí pro jednou zdvořilost jejího jména, v naději, že ho možná vyslechne, „pokud lord Bolton drží Harrenov, pravděpodobně hlídají jak Trojzubec, tak královskou cestu.“

Zdálo se mu, že v jejích velkých modrých očích zahlédl stín nejistoty. „Jsi pod mou ochranou. To by nejdřív museli zabít mě.“

„Myslím, že by to pro ně nebyl velký problém.“

„Jsem stejně dobrý bojovník jako ty,“ řekla dotčeně. „Byla jsem jedním z vybraných sedmi krále Renlyho. Svýma vlastníma rukama mi položil přes ramena pruhovaný plášť své Duhové gardy.“

„Duhové gardy? A to v ní bylo šest dalších děvčat? Jakýsi zpěvák kdysi tvrdil, že všechny panny jsou v hedvábí krásné, jenže to asi nikdy nepotkal tebe, viď?“

Žena zrudla. „Musíme vykopat hroby.“ Šla vylézt na strom.

Dolní větve byly natolik silné, že na nich mohla stát, jakmile se dostala vzhůru po kmeni. Kráčela mezi listovím, dýku v ruce, a odřezávala mrtvoly. Kolem padajících těl se rojily mouchy a s každou mrtvolou, která dopadla na zem, se zvedal stále horší puch. „Tolik práce kvůli nějakým děvkám,“ stěžoval si ser Cleos. „Čím asi budeme kopat? Nemáme rýče a svým mečem nic nezmohu, já přece –“

Brienne vykřikla. Dolů seskočila, místo aby slezla. „Ke člunu. Rychle. Viděla jsem plachtu.“

Pospíchali, jak nejvíce mohli, ale Jaime v řetězech utíkat nemohl a jeho bratranec ho nakonec musel zpátky do člunu vytá-

hnout. Brienne se odstrčila veslem a spěšně vykasala plachtu. „Sere Cleosi, budu potřebovat, abys taky vesloval.“

Udělal, co mu řekla. Lehký člun začal rychle prořezávat vodu; proud, vítr a vesla, to vše pracovalo v jejich prospěch. Jaime tam seděl v řetězech, mhouřil oči vzhůru po proudu. Viditelný byl zatím jen vršek plachty. Jak se Červený bodec stáčel, vypadalo to, jako by loď byla za poli a pohybovala se severním směrem za zástěnou stromů, zatímco oni pluli k jihu, jenže Jaime věděl, že to je pouhý klam. Zvedl obě ruce k očím, aby si je zastínil. „Blátivě červená a vodově modrá,“ oznámil.

Briennina velká ústa se bezhlesně pohybovala, dodávala jí vzhledu krávy přežvykující svůj žvanec. „Rychleji, pane.“

Hostinec brzy zmizel v dáli za nimi a ztratili také výhled na vršek plachty, třebaže to nic neznamenalo. Jakmile se pronásledovatelé přehoupnou ohybem, uvidí je znovu. „Můžeme jen doufat, že se ušlechtilí Tullyové zastaví, aby pohřbili ty mrtvé děvky.“ Vyhlídka na to, že by se měl vrátit do své cely, se Jaimemu vůbec nezamlouvala. *Tyrion by teď možná vymyslel něco chytrého, jenže jediné, co napadá mě, je jít na ně s mečem.*

Po většinu další hodiny hráli s pronásledovateli hru na schovávanou, proplétali se podél ohybů a malých zalesněných ostrůvků. Právě když začínali doufat, že je možná setřásli, znovu spatřili vzdálenou plachtu. Ser Cleos přestal veslovat. „Ať je seberou Jiní.“ Otřel si pot z čela.

„Vesluj!“ okřikla ho Brienne.

„Pronásleduje nás říční galéra,“ oznámil Jaime, poté co ji chvíli pozoroval. Zdálo se, jako by se s každým záběrem vesel zvětšovala. „Devět vesel na každé straně, což znamená osmnáct mužů. Víc, pokud tam mají stejné množství zbrojnošů jako veslařů. A mají větší plachtu než my. Neunikneme jim.“

Ser Cleos u svých vesel ztuhl. „Osmnáct říkáš?“

„Šest na každého z nás. Sám bych jich zvládl osm, jenže ta pouta mi trochu překážejí.“ Jaime zvedl zápěstí. „Pokud by ovšem lady Brienne nebyla tak laskavá a nesundala mi je.“

Ignorovala ho, vkládala všechnu sílu do veslování.

„Máme před nimi náskok polovinu noci,“ pokračoval Jaime. „Určitě veslují už od svítání, nechávají odpočívat na střídačku dvě vesla. Budou vyčerpaní. To jen teď jim pohled na naši

plachtu poskytl nový příliv sil, ale ten dlouho nepotrvá. Měli bychom být schopni jich hodně pozabíjet."

Ser Cleos zalapal po dechu. „Jenomže… je jich *osmnáct*."

„Přinejmenším. Spíš dvacet či pětadvacet."

Jeho bratranec zasténal. „Přece nemůžeme doufat, že se nám podaří porazit jich osmnáct."

„Copak já řekl, že se nám to podaří? Tím nejlepším, v co můžeme doufat, je smrt s mečem v ruce." Říkal to zcela nevzrušeně. Jaime Lannister se nikdy nebál smrti.

Brienne přestala veslovat. Pot jí přilepil na čelo prameny vlasů světlých jako len a její soustředěná grimasa jí dodávala ještě prostoduššího vzhledu než obvykle. „Jsi pod mou ochranou," řekla hlasem natolik zastřeným hněvem a úsilím, že zněl spíš jako zachroptění.

Musel se nad takovým zápalem usmát. *Je to Ohař s cecky,* pomyslel si. *Nebo by spíš byla, kdyby měla nějaké cecky, o kterých by se dalo mluvit.* „V tom případě mě chraň, děvče. Nebo mi sundej pouta, abych se mohl bránit sám."

Galéra uháněla po řece jako velká dřevěná vážka. Voda kolem ní pěnila doběla pod rychlými záběry vesel. Viditelně snižovala jejich náskok. Již bylo vidět muže na její palubě. V rukou se jim blyštěl kov a Jaime uviděl taky luky. *Lučištníci.* Lučištníky nenáviděl.

Na přídi přibližující se galéry stál podsaditý muž s holou hlavou, huňatým šedivým obočím a zavalitýma rukama. Přes kroužkovou zbroj měl oblečenu poskvrněnou bílou suknici se smuteční vrbou vyšitou na ní světle zeleně, ale plášť měl připevněný kolem ramen sponou ve tvaru stříbrného pstruha. *Kapitán stráží z Řekotočí.* V době svého mládí byl ser Robin Ryger pozoruhodně dobrým bojovníkem, ale jeho mládí dávno minulo; byl stejného věku jako Hoster Tully a zestárl se svým pánem.

Když byla plavidla na padesát yardů od sebe, Jaime si stočil dlaně do tvary kornoutu kolem úst a vykřikl na ně přes vodu: „Přišel jsi mi popřát šťastnou cestu, sere Robine?"

„Přišel jsem tě odvézt zpátky, Králokate," zaburácel ser Robin Ryger. „Jak je možné, žes přišel o svoje zlaté vlasy?"

„Doufám, že oslepím nepřátele leskem své holé hlavy. Na tebe to docela zabralo."

Ser Robin nepovažoval jeho poznámku za vtipnou. Vzdálenost mezi člunem a galérou se scvrkla na čtyřicet yardů. „Vyhoďte vesla a svoje zbraně do řeky a nikomu se nic nestane."

Ser Cleos se otočil. „Jaime, řekni mu přece, že nás propustila sama lady Catelyn… jde o poctivou výměnu zajatců…"

Jaime mu to řekl, jako by to mělo být k něčemu dobré. „Catelyn Stark v Řekotočí nevládne," vykřikl na ně ser Robin v odpověď. Čtyři lučištníci zaujali pozice z obou jeho stran, dva vestoje, dva vkleče. „Hoďte svoje meče do vody."

„Já žádný meč nemám," namítl, „ale kdybych ho měl, zabodl bych ti ho do břicha a těm čtyřem zbabělcům s luky bych odřízl koule."

Odpovědí mu byla salva šípů. Jeden se zabodl do stěžně, dva protrhly plachtu a čtvrtý jen o vlásek minul Jaimeho chodidlo.

Před nimi se lámala další z širokých zátočin Červeného bodce. Brienne šikovně zajela s člunem do ohybu. Ráhno se při otočce zhouplo, plachta zapraskala, když se napjala ve větru. Před nimi seděl uprostřed proudu velký ostrov. Hlavní proud plynul z jeho pravé strany a po levé straně teklo mezi ostrovem a vysokými útesy na severním břehu užší vedlejší rameno. Brienne pohnula pákou kormidla, plachta se zavlnila ve větru a člun prořízl hladinu směrem doleva. Jaime pozoroval Brienniny oči. *Pěkné oči,* pomyslel si, *a klidné.* Věděl jak číst v lidských očích, uměl v nich rozpoznat strach. *Ona je odhodlaná, ne zoufalá.*

O třicet yardů za nimi vplula do ohybu galéra. „Sere Cleosi, chop se kormidla," nařídilo děvče. „Králokate, vezmi si veslo a odstrkuj nás od skalisek."

„Jak moje paní poroučí." Bylo to veslo, ne meč, ale i lopatka vesla může rozbít člověku obličej, pokud se jím pořádně máchne, a rukojeť lze použít k odražení meče.

Ser Cleos strčil veslo Jaimemu do ruky a přelezl na záď. Minuli čelo ostrova a zabočili ostře dolů po vedlejším rameni. Člun se prudce naklonil, vystříkl spršku vody proti tváři skaliska. Ostrov byl hustě zalesněný změtí vrb, dubů a vysokých borovic, které vrhaly temné stíny přes plynoucí vodu, maskovaly kořeny a zetlelé kmeny potopených stromů. Po jejich levici se zvedal holý skalnatý útes, u jehož úpatí voda bíle pěnila kolem podemletých balvanů a změti kusů skalisek odpadlých z tváře útesu.

Přejeli ze slunečního svitu do stínu, schovaní před očima mužů na galéře mezi zelenou stěnou stromů a šedohnědým skaliskem. *Pár chvil odpočinku od šípů,* pomyslel si Jaime vděčně a odstrčil je od napolo potopeného balvanu.

Člun se zhoupl. Uslyšel tiché šplouchnutí, a když se otočil, Brienne byla pryč. O okamžik později ji spatřil znovu, jak se vytahuje z vody u úpatí skaliska. Přebrodila mělkou tůň, přelezla několik kamenů a začala šplhat. Ser Cleos na to valil oči a ústa měl otevřená. *Blázen,* pomyslel si Jaime. „Ignoruj tu holku," štěkl na svého bratrance. „Kormidluj."

Uviděli plachtu pohybující se za stromy. Říční galéra se objevila v celé své nádheře na začátku vedlejšího ramene, pětadvacet yardů od nich. Její příď se prudce zhoupla, když do něj přejížděla z hlavního proudu, a do vzduchu se vzneslo půl tuctu šípů, ale všechny letěly o kus stranou. Pohyb obou plavidel působil lučištníkům problémy, ale Jaime věděl, že brzy pochopí jak se s tím vypořádat. Brienne byla napůl cesty vzhůru po tváři skaliska, vytahovala se po něm od úchytu k úchytu. *Ryger ji určitě uvidí, a jakmile se tak stane, nařídí svým lučištníkům, aby ji sestřelili.* Jaime se rozhodl, že se přesvědčí, zda pýcha přiměje starého muže zachovat se pošetile. „Sere Robine," vykřikl, „poslouchej mě chvíli."

Ser Robin zvedl ruku a jeho lučištníci sklonili své luky. „Řekni, co chceš říct, Králokate, ale řekni to rychle."

Člun se přehoupl kolem shluku rozpukaných balvanů a Jaime vykřikl: „Vím o lepším způsobu jak tohle vyřešit – o souboji muže proti muži. Ty a já."

„Já se nenarodil dnešního rána, Lannistere."

„Ne, ale mohl bys dnešního odpoledne zemřít." Jaime zvedl ruce, aby všichni viděli jeho pouta. „Bojoval bych v okovech. Čeho by ses mohl obávat?"

„Tebe určitě ne, pane. Kdyby to bylo na mně, nic by se mi nezamlouvalo víc než zabít tě, ale dostal jsem příkaz přivézt tě zpátky, pokud možno živého. Lučištníci." Vydal jim pokyn. „Založit. Natáhnout. Vystře-"

Vzdálenost nepřesahovala dvacet yardů. Lučištníci je mohli stěží minout, ale sotva natáhli tětivy svých luků, začal se kolem nich sypat déšť oblázků. Malé kamínky rachotily o palubu jejich

lodi, odrážely se od jejich příleb a žbluňkaly do vody z obou strany přídě. Ti, kteří měli dost rozumu, že pochopili, co se děje, zvedli oči právě včas, aby spatřili, jak se z vrcholku útesu uvolnil balvan velikosti krávy. Převalil se ve vzduchu, odrazil se od tváře skaliska, rozlomil se vpůli a zřítil se dolů. Větší kus kamene přelomil stěžeň, prorval plachtu, vymrštil dva lučištníky do řeky a rozdrtil nohu veslaři, který se sklonil nad svým veslem. Rychlost, se kterou se galéra začala plnit vodou, naznačovala, že menší kus propadl jejím trupem. Od útesu se odrážely výkřiky veslařů, zatímco lučištníci sebou divoce plácali ve vodě. Ze způsobu, jakým cákali kolem sebe, bylo patrné, že žádný z mužů neumí plavat. Jaime se dal do smíchu.

Než vypluli z vedlejšího ramene, galéra se potápěla mezi jeho tůněmi, víry a kořeny a Jaime Lannister blahořečil bohům za to, jak k nim byli dobří. Sera Robina a jeho třikrát proklaté lučištníky čeká dlouhá mokrá cesta zpátky do Řekotočí, a navíc se zbavil té velké prostoduché holky. *Nemohl jsem si to naplánovat lépe. Jakmile se dostanu z želez…*

Ser Cleos vykřikl. Když Jaime vzhlédl, uviděl Brienne pohybující se po vrcholu útesu o hodně daleko před nimi. Nadběhla si přes úzký prst země, zatímco oni proplouvali ohybem v řece. Vrhla se ze skaliska, a když se svinula k ponoru pod vodu, vypadala téměř půvabně. Bylo by nešlechetné doufat, že si rozbije hlavu o kámen. Ser Cleos stočil člun jejím směrem. Jaime naštěstí stále třímal v rukou veslo. *Jedno pořádné máchnutí, až sem připlave, a budu od ní mít navždycky pokoj.*

Místo toho zjistil, že k ní natahuje veslo přes vodu. Brienne je uchopila a Jaime ji přitáhl. Když jí pomáhal do člunu, voda jí crčela z vlasů, odkapávala z mokrého oblečení a stékala se do jezírka na dně člunu. *Mokrá je ještě ošklivější. Kdo by si byl pomyslel, že je to vůbec možné?* „Jsi proklaté hloupé děvče," řekl jí. „Mohli jsme se plavit dál bez tebe. Zřejmě ode mě očekáváš, že ti poděkuju?"

„Já o tvoje díky nestojím, Králokate. Odpřisáhla jsem, že tě bezpečně dopravím do Králova přístaviště."

„A ty máš opravdu v úmyslu dodržet svou přísahu?" Jaime ji obdařil svým nejzářivějším úsměvem. „To jsem tedy zvědavý."

CATELYN

Ser Desmond Grell sloužil rodu Tullyů celý svůj život. Byl panošem, když se Catelyn narodila, rytířem, když se učila chodit, jezdit na koni a plavat, zbrojmistrem do dne, kdy ji provdali. Viděl, jak se z malé Cat lorda Hostera stala mladá žena, manželka velkého pána, matka krále. *A teď je svědkem toho, jak jsem se stala taky zrádkyní.*

Její bratr Edmure jmenoval sera Desmonda kastelánem Řekotočí, když odjel do bitvy, takže jemu nyní připadlo zabývat se jejím zločinem. Aby ulevil svým nepříjemným pocitům, vzal s sebou majordoma jejího otce, zatrpklého Utheryda Wayna. Oba muži stáli před ní a dívali se na ni; ser Desmond statný, rudolící a rozpačitý, Utherydes zasmušilý, vyzáblý, melancholický. Oba čekali, až ten druhý promluví. *Odevzdali svoje životy do služeb mého otce a já se jim odplatila zostuzením,* pomyslela si Catelyn vyčerpaně.

„Víme o tvých synech," spustil ser Desmond nakonec. „Mistr Vyman nám to řekl. Ubozí chlapci. Je to strašlivé. Strašlivé. A přesto…"

„Jsme s tebou ve tvém zármutku, moje paní," přidal se Utherydes Wayn. „Celé Řekotočí s tebou truchlí, ale…"

„Zřejmě jsi z té zprávy zešílela," skočil mu do řeči ser Desmond, „přepadlo tě šílenství ze smutku, *mateřské* šílenství, lidé to pochopí. Nevěděla jsi, co…"

„Věděla," opáčila Catelyn pevným hlasem. „Chápala jsem, co dělám, a věděla jsem, že je to zrádcovské počínání. Když mne nepotrestáte, lidé si budou myslet, že jsme se spolu spikli, abychom Jaimeho Lannistera osvobodili. Byl to můj vlastní skutek a jenom můj, a pouze já se z něj musím zodpovídat. Vsaďte mě do volných želez po Králokatovi a já je budu nosit s hrdostí, protože tak to musí být."

„Do želez?" Zdálo se, že to slovo ubohého sera Desmonda šokovalo. „Matku krále, vlastní dceru mého pána? Nemožné."

„Snad," ozval se majordomus Utherydes Wayn, „by moje paní souhlasila s tím, že bude prodlévat ve svých komnatách, dokud se ser Edmure nevrátí. Bude tam trávit čas o samotě a modlit se za svoje zavražděné syny."

„Ano," přitakal ser Desmond. „Ve věžní cele, to by šlo."

„Pokud mám být někde zavřená, pak ať je to v komnatách mého otce, abych ho utěšovala v jeho posledních dnech."

Ser Desmond chvíli přemýšlel. „Dobrá. Nebudeš postrádat pohodlí ani uctivé zacházení, ale bude ti odepřena svoboda volně se pohybovat po hradu. Můžeš chodit do septa, budeš-li chtít, ale jinak zůstaneš v komnatách lorda Hostera, dokud se lord Edmure nevrátí."

„Jak si přeješ." Dokud její otec žil, její bratr ještě nebyl lordem, avšak Catelyn starého muže neopravila. „Postav ke dveřím stráž, uznáš-li to za vhodné, ale dávám ti své slovo, že se nepokusím utéct."

Ser Desmond přikývl, očividně rád, že má tu nepříjemnou záležitost za sebou, ale smutnooký Utherydes Wayn zůstal ještě chvíli poté, co se kastelán vzdálil. „Dopustila ses závažného činu, moje paní, ale byl zcela zbytečný. Ser Desmond za nimi poslal sera Robina, aby přivedl Králokata zpátky… anebo, když se jim to nepodaří, má přinést alespoň jeho hlavu."

Catelyn nic jiného ani neočekávala. *Ať Válečník dá sílu ruce, ve které třímáš meč, Brienne,* modlila se. Udělala všechno, co mohla; nezbývalo jí už nic než naděje.

Její věci přestěhovali do ložnice jejího otce, které vévodila velká postel s nebesy, na níž přišla na svět. Měla sloupky vyřezané do tvaru pstruhů vymrštěných z vody. Jejího otce přenesli a jeho lůžko postavili tak, aby stálo čelem k trojúhelníkovitému

balkonu, na který se vcházelo z jeho soláru a odkud mohl pozorovat řeky, které vždycky tolik miloval.

Lord Hoster spal, když Catelyn vstoupila. Šla rovnou na balkon, kde zůstala stát s rukou položenou na balustrádě z drsného kamene. Za hradem se rychlý Rejdivý proud vléval do poklidného Červeného bodce a z balkonu bylo vidět daleko po proudu řeky. *Jestli od východu připluje loď s pruhovanou plachtou, bude to vracející se ser Robin.* V tuto chvíli byla hladina říčních vod prázdná. Poděkovala za to bohům a vrátila se dovnitř, aby se posadila ke svému otci.

Nebyla schopná říct, zda její otec ví, že je tam s ním, nebo zda je mu její přítomnost milá, ale poskytovalo jí útěchu prodlévat vedle něho. *Co bys asi řekl, kdybys věděl o mém zločinu, otče?* říkala si. *Udělal bys totéž, kdybychom byly Lysa a já v rukou nepřátel? Nebo bys mě také odsoudil a nazval to mateřským šílenstvím?*

V místnosti byl cítit pach smrti; těžký, nasládlý a zkažený, ulpívající na všem kolem. Připomínal jí syny, které ztratila, jejího sladkého Brana a milovaného malého Rickona, zavražděné rukou Theona Greyjoye, který byl Nedovým svěřencem. Stále truchlila nad Nedem, vždycky nad ním bude truchlit, ale aby jí vzali i její děti… „Přijít o dítě je strašlivě kruté," zašeptala tiše, spíš pro sebe než ke svému otci.

Lord Hoster otevřel oči. *„Silenko,"* zachroptěl hlasem zastřeným bolestí.

Nepoznává mě. Catelyn si již zvykla, že ji považuje za její matku nebo sestru Lysu, ale jméno Silenka od něj slyšela poprvé. „To jsem já, Catelyn," řekla. „Cat, otče."

„Promiň mi… krev… ach, prosím… Silenko."

Že by v otcově životě existovala ještě jiná žena? Nějaká vesnická dívka, kterou poznal jako mladý jinoch? *Že by po matčině smrti nalézal útěchu v náručí nějaké služebné?* Byla to podivná myšlenka, znepokojivá. Najednou měla pocit, jako by svého otce vůbec neznala. „Kdo je to Silenka, můj pane? Chceš, abych pro ni poslala, otče? Kde tu ženu najdu? Žije ještě?"

Lord Hoster zasténal. *„Mrtvé."* Jeho ruka zašmátrala po její. „Budeš mít jiné… sladké děti, a urozené krve."

„Jiné?" pomyslela si Catelyn. *Copak zapomněl, že Ned už*

nežije? Mluví pořád k té Silence, nebo jsem to teď já, či Lysa, nebo matka?

Když zakašlal, vyšel z něj krvavý hlen. Sevřel jí prsty. „… buď dobrá manželka a bohové ti požehnají… narodí se ti synové… urození synové… *aááách*.“ Náhlá křečovitá bolest vedla k tomu, že dlaň lorda Hostera se pevně sevřela kolem její. Zaťal jí nehty do ruky a vydal přidušený výkřik.

Rychle přispěchal mistr Vyman, aby namíchal další dávku makového mléka a pomohl ji vpravit do svého pána. Lord Hoster brzy znovu upadl do hlubokého spánku.

„Ptal se na nějakou ženu,“ řekla Cat. „Na Silenku.“

„Silenka?“ Mistr se na ni nepřítomně podíval.

„Neznáš nikoho toho jména? Služku, ženu z nějaké vesnice poblíž? Možná někoho z dávno minulých let?“ Catelyn velmi dlouho pobývala mimo Řekotočí.

„Ne, moje paní. Mohu se na ni ale poptat, jestli chceš. Utherydes Wayn by určitě znal osobu toho jména, kdyby sloužila v Řekotočí. Říkala jsi Silenka? Prostí lidé často pojmenovávají své dcery po květinách a bylinách.“ Mistr se tvářil zamyšleně. „Vzpomínám si na jednu vdovu, občas přicházela do hradu, hledala staré boty, co potřebovaly podrazit. Ta se jmenovala Silenka, když o tom teď tak přemýšlím. Nebo to byla Smilka? Tak nějak to znělo. Ale nepřišla už mnoho let…“

„Ta se jmenovala Podléška,“ řekla Catelyn, která si starou ženu dobře pamatovala.

„Opravdu?“ Mistr se zatvářil omluvně. „Promiň, moje paní, ale nemohu se zde zdržet. Ser Desmond nám nařídil, abychom s tebou mluvili jen tolik, jak to budou vyžadovat naše povinnosti.“

„V tom případě musíš udělat, co poroučí.“ Catelyn nemohla sera Desmonda vinit; poskytla mu pramalý důvod, aby jí důvěřoval, a kastelán se nepochybně obával, že by mohla zneužít loajality, kterou mnozí z obyvatel Řekotočí stále pociťovali vůči dceři svého pána, a zosnovat s jejich pomocí nějakou další zradu. *Alespoň mám pokoj od toho ustavičného válčení,* řekla si v duchu, *i kdyby jen na chvíli.*

Jakmile se mistr vzdálil, přehodila si přes ramena vlněný plášť a znovu vyšla na balkon. Sluneční světlo se třpytivě odráželo

od hladin řek, zlatilo vody, které se valily kolem hradu. Catelyn si zastínila oči proti jejich záři a pátrala po vzdálené plachtě, plna strachu, že ji spatří. Ale nebylo tam nic, a to znamenalo, že si může stále dělat naděje.

Celý den se dívala, a ještě dlouho do noci, dokud ji nebolely nohy od dlouhého stání. Pozdě odpoledne přiletěl na hrad havran, snášející se na velkých černých křídlech dolů k ptačinci. *Temná křídla, temná slova,* řekla si se vzpomínkou na posledního ptáka, který přiletěl, a na strašlivou zvěst, již s sebou přinesl.

Mistr Vyman se vrátil vpodvečer, aby ošetřil lorda Tullyho a přinesl Catelyn skrovnou večeři sestávající z chleba, sýra a vařeného hovězího masa s křenem. „Mluvil jsem s Utherydem Waynem, moje paní. Je si jistý, že žádná žena jménem Silenka v Řekotočí během jeho služby nepobývala."

„Viděla jsem, že dnes přiletěl havran. Zajali Jaimeho znovu?" *Nebo bo zabili, bohové, chraňte?*

„Ne, moje paní, o Králokatovi nevíme nic nového."

„Pak to tedy byla zpráva o další bitvě? Dostal se Edmure do nesnází? Nebo snad Robb? Buď prosím tak laskav a utiš mé obavy."

„Moje paní, neměl bych…" Vyman se rozhlédl kolem sebe, jako by se chtěl ujistit, že v místnosti není kromě nich nikdo jiný. „Lord Tywin opustil říční krajiny. Všude na brodech je klid."

„Odkud tedy přiletěl ten havran?"

„Ze západu," odpověděl, zaneprázdněn ložním prádlem lorda Hostera. Vyhýbal se přitom jejím očím.

„Byly to zprávy od Robba?"

Zaváhal. „Ano, moje paní."

„Něco se stalo?" Poznala to na něm. Něco před ní tajil. „Pověz mi to. Jde o Robba? Je zraněný?" *Mrtvý ne, bohové, buďte dobří, prosím, neříkej mi, že je mrtvý.*

„Jeho Výsost utržila zranění při dobývání Skaliska," řekl mistr Vyman, stále vyhýbavý, „ale píše, že to není žádný důvod ke starostem a že doufá v brzký návrat."

„Zranění? Jaký druh zranění? Nakolik vážné?"

„Píše, že to není žádný důvod ke starostem."

„Mně dělají starost všechna zranění. Pečuje o něho někdo?"

„Jsem si jistý, že ano. Nepochybuji o tom, že mistr na Skalisku pro něj dělá všechno, co může."

„Kam ho zranili?"

„Moje paní, nařídili mi, abych s tebou nemluvil. Je mi líto." Vyman sesbíral svoje mastičky a lektvary a spěšně se vzdálil a Catelyn byla znovu ponechána o samotě, jen se svým otcem. Makové mléko odvedlo svou práci a lord Hoster usnul hlubokým spánkem. Z koutku otevřených úst mu stékal tenký pramínek slin a smáčel jeho polštář. Catelyn vzala klůcek lněného plátna a něžně ho otřela. Když se ho dotkla, lord Hoster zasténal. „Odpusť mi," řekl, tak tiše, že ho stěží slyšela. „Silenko… krev… ta krev… bohové, buďte dobří…"

Jeho slova ji znepokojila víc, než by dokázala vypovědět, třebaže nechápala jejich význam. *Krev,* pomyslela si. *Musí se všechno nakonec stočit ke krvi? Otče, kdo byla ta žena a cos jí udělal, že tolik potřebuje tvé odpuštění?*

Té noci spala Catelyn nepokojně, pronásledována beztvarými sny o svých dětech, ztracených a mrtvých. Dlouho před úsvitem se probudila se slovy svého otce rozléhajícími se jí ozvěnou v uších. *Sladké děti, a urozené krve… proč by to říkal, pokud by… že by s tou ženou jménem Silenka zplodil bastarda?* Připadalo jí to stěží uvěřitelné. Její bratr Edmure, to ano; nepřekvapilo by ji, kdyby se dozvěděla, že Edmure má celý tucet nemanželských dětí. Nikoli však její otec, lord Hoster Tully. Ne, to nikdy.

Že by Silenka byla přezdívkou pro Lysu, tak jako mně říkal Kočičko? Lord Hoster si ji už předtím spletl s její sestrou. *Budeš mít jiné,* řekl. *Sladké děti, a urozené krve.* Lysa potratila pětkrát, dvakrát na Orlím hnízdě, třikrát v Králově přístavišti…, ale nikdy v Řekotočí, kde by jí lord Hoster byl nablízku, aby ji utěšil. *Nikdy, pokud… pokud nebyla obtěžkaná dítětem tehdy poprvé…*

Ona a její sestra se provdaly ve stejný den a zůstaly v péči svého otce, když jejich noví manželé odjeli, aby se připojili k Robertovu povstání. Když se pak v obvyklou dobu nedostavilo jejich měsíční krvácení, Lysa překypovala radostí a mluvila o synech, jimiž si byla jistá, že je v sobě obě nosí. „Tvůj syn se stane dědicem Zimohradu a můj Orlího hnízda. Ach, budou z nich ti nejlepší přátelé, tak jako tvůj Ned a král Robert. Budou spíš bratry než bratranci, opravdu, já to vím." *Byla tak šťastná.*

Jenže Lysino krvácení se dostavilo nedlouho poté a všechna radost z ní vyprchala. Catelyn si vždycky myslela, že se jí perioda prostě jen zpozdila, ale pokud opravdu *byla* obtěžkaná dítětem…

Vzpomněla si na první příležitost, kdy své sestře podala Robba, aby si ho pochovala; maličkého, s červeným obličejíčkem a křičícího na plné kolo, ale dokonce už tehdy silného a plného života. Catelyn jí ještě ani nestačila vložit dítě do náruče a Lysin obličej se rozpustil v slzách. Rychle strčila dítě zpátky Catelyn a utekla.

Jestliže potratila dítě už předtím, mohlo by to vysvětlovat otcova slova, a kromě toho i mnoho jiného… Lysin sňatek s lordem Arrynem byl dohodnutý narychlo a Jon byl dokonce už v tu dobu starý muž, starší než tehdy jejich otec. *Starý muž bez dědice.* První dvě manželky ho zanechaly bez potomka, syn jeho bratra zahynul s Brandonem Starkem v Králově přístavišti, jeho galantní bratranec padl v Bitvě zvonů. Potřeboval mladou ženu, neměl-li rod Arrynů vymřít… *mladou ženu, u které by si byl jistý, že je plodná.*

Catelyn vstala, oblékla se a sestoupila po schodech k temnému soláru, kde se zastavila nad ložem svého otce. Naplnil ji pocit bezmocného strachu. „Otče," řekla, „otče, já vím, cos udělal." Už nebyla nevinnou nevěstou s hlavou plnou snů. Byla vdova, zrádkyně, truchlící matka a moudrá žena, vědoucí, jak to na světě chodí. „Tys ho přiměl vzít si ji," zašeptala. „Lysa byla cenou, kterou musel Jon Arryn zaplatit za meče a oštěpy rodu Tullyů."

Malý div, že jejich manželství bylo bez lásky. Arrynové byli hrdí, hákliví na svou čest. Lord Jon se možná oženil s Lysou, aby získal Tullye pro věc rebelie a v naději, že se mu konečně dostane syna, ale bylo pro něj obtížné milovat ženu, která přišla do jeho lože poskvrněná a neochotná. Byl na ni laskavý, to nepochybně; plnil své povinnosti, ano – jenže Lysa potřebovala lásku.

Příštího dne po snídani požádala Catelyn o brk a pergamen a začala psát dopis své sestře do údolí Arryn. Zápasíc se slovy a slzami pověděla Lyse o Branovi a Rickonovi, ale většinou psala o jejich otci. *Teď když se jeho čas na tomto světě krátí, jsou*

jeho myšlenky plny zla, kterého se na tobě dopustil. Mistr Vyman říká, že se už neodvažuje připravovat makové mléko ještě silnější. Pro našeho otce nastal čas, aby odložil svůj meč a štít. Nastal čas, aby už konečně odpočíval. On však zarputile bojuje dál, nechce se vzdát. Myslím, že je to kvůli tobě. Potřebuje tvé odpuštění. Vím, že v důsledku bojů je cesta z Orlího hnízda do Řekotočí nebezpečná, ale silný oddíl rytířů by tě jistě bez problémů provedl Měsíčními horami. Stovka mužů, nebo snad tisíc? A když nebudeš moci přijet, nemohla bys mu alespoň napsat? Pár láskyplných slov, aby mohl zemřít v pokoji? Napiš, co chceš, já mu to přečtu a usnadním mu odchod z tohoto světa.

Dokonce i ve chvíli, kdy odkládala brk a žádala o pečeticí vosk, měla pocit, že dopis je příliš málo a příliš pozdě. Mistr Vyman nevěřil, že lord Hoster nezemře, než stačí havran doletět na Orlí hnízdo a zpět. *Jenže totéž říkal už předtím…* Muži z rodu Tullyů se nevzdávají snadno, bez ohledu na rány osudu. Catelyn svěřila pergamen do mistrovy péče a odebrala se do septa, kde zapálila svíci Otci na nebesích za svého vlastního otce, druhou Stařeně, která vypustila do světa prvního havrana, když vyhlédla ven dveřmi smrti, a třetí Matce, za Lysu a za všechny děti, o které obě přišly.

Později toho dne, když seděla u lože lorda Hostera s knihou a zas a znovu četla stále tentýž odstavec, uslyšela zvuk hlasů a troubení trumpety. *Ser Robin,* pomyslela si okamžitě s trhnutím. Vyšla na balkon, ale na řekách nebylo nic k vidění, třebaže venku slyšela hlasy mnohem zřetelněji, dusot kopyt mnoha koní, třeskot zbroje a tu a tam veselý pokřik. Vystoupila po točitých schodech na střechu věže. *Střechu mi ser Desmond nezakázal,* říkala si při výstupu.

Zvuky přicházely ze vzdálené strany hradu, od hlavní brány. Před padací mříží, která trhavě vyjížděla vzhůru, stál shluk mužů a v polích za nimi, venku před hradem, bylo několik stovek jezdců. Když zavál vítr, rozvinul jejich praporce a ona se zachvěla úlevou při pohledu na pstruha Řekotočí. *Edmure.*

Trvalo dvě hodiny, než byl připravený navštívit ji. Do té doby hrad zvonil zvukem halasných shledání, jak se muži objímali se ženami a dětmi, které nechali doma. Z ptačince vzlétli tři havrani, hlučně bijící černými křídly, když nabírali vzduch do

perutí. Catelyn je pozorovala z balkonu svého otce. Umyla si vlasy, převlékla šaty a připravila se na kázání svého bratra…, avšak i přesto bylo čekání těžké.

Když konečně uslyšela zvuky přede dveřmi, posadila se a složila ruce do klína. Edmurovy vysoké boty, kamaše i suknice byly potřísněné blátem. Při pohledu na něj byste nikdy neřekli, že vyhrál bitvu. Byl hubený a ztrhaných rysů, s bledými tvářemi, nepěstovaným vousem a až příliš lesklýma očima.

„Edmure," spustila Catelyn ustaraně, „nevypadáš dobře. Stalo se něco? Překročili snad Lannisterové řeku?"

„Zahnal jsem je na útěk. Lorda Tywina, Gregora Clegana, Addama Marbranda, všechny jsem je zahnal. Avšak Stannis…" Zamračil se.

„Stannis? Co je se Stannisem?"

„Prohrál bitvu o Královo přístaviště," řekl Edmure nešťastně. „Jeho flotila byla spálena na popel, armáda rozprášena."

Lannisterské vítězství znamenalo špatnou zprávu, ale Catelyn očividné zděšení svého bratra nesdílela. Stále ji pronásledovaly noční můry o stínu, který viděla klouzat přes Renlyho stan, a nikdy nezapomene na to, jak se vyřinula krev přes ocel jeho okruží. „Stannis nám nebyl o nic větším přítelem než lord Tywin."

„Copak to nechápeš? Vysoká zahrada odpřisáhla věrnost Joffreymu. Dornové taky. Celý jih." Jeho ústa se stáhla. „A *tys* uznala za vhodné propustit Králokata. Nemělas na to právo."

„Udělala jsem to právem matky." Její hlas zůstal klidný, třebaže zprávy o Vysoké zahradě byly krutou ranou zasazenou Robbovým nadějím. Teď o tom však nemohla přemýšlet.

„Neměla jsi právo," opakoval Edmure. „Byl to zajatec Robba, tvého *krále*, a ten mě pověřil, abych ho držel v bezpečí pod zámkem."

„Brienne jeho bezpečí zajistí. Odpřisáhla mi to na svůj meč."

„Ta *ženská*?"

„Dopraví ho do Králova přístaviště a přivede nám zpátky Aryu a Sansu."

„Cersei je nikdy nevydá."

„Cersei ne, ale Tyrion ano. Přísahal to před celým dvorem. A Králokat přísahal taky."

„Jaimeho přísahy jsou bezcenné. Co se týče Skřeta, říká se, že během bitvy utržil zásah sekerou do hlavy. Zemře, než se Brienne stačí dostat do Králova přístaviště, pokud se tam vůbec někdy dostane."

„Zemře?" *Copak by bohové mohli skutečně být tak bezcitní?* Přiměla Jaimeho odpřisáhnout před ní stovku přísah, ale veškeré svoje naděje upínala k jeho bratrovi.

Edmure byl k jejímu zármutku slepý. „Jaime byl svěřen *mně* a já mám v úmyslu dostat ho zpátky. Už jsem dal vyslat na cestu havrany –"

„Havrany ke komu? Kolik?"

„Tři," řekl, „takže zpráva se k lordu Boltonovi zajisté dostane. Ať už se budou ubírat po řece či po cestě, pouť z Řekotočí do Králova přístaviště je nutně musí přivést do blízkosti Harrenova."

„Harrenov." To slovo dokázalo zešeřit místnost. Hlasem zastřeným hrůzou řekla: „Edmure, víš, co jsi udělal?"

„Neměj strach, to o tobě jsem vynechal. Napsal jsem, že Jaime uprchl, a nabídl jsem tisíc dragonů za jeho opětovné dopadení."

Horší a ještě horší, pomyslela si Catelyn zoufale. *Můj bratr je blázen.* Nezvány a nechtěny jí vhrkly slzy do očí. „Pokud to byl útěk," řekla tiše, „a ne výměna rukojmí, proč by Lannisterové měli vydat Brienne moje dcery?"

„K tomu nikdy nedojde. Králokat se k nám vrátí, o to jsem se postaral."

„A postaral ses tím taky o to, že už nikdy nespatřím své dcery. Brienne ho mohla bezpečně dostat do Králova přístaviště…, *pokud by je nikdo nepronásledoval.* Ale teď…" Catelyn nebyla schopná mluvit dál. „Nech mě o samotě, Edmure." Neměla právo poroučet mu, zde v hradu, který bude už brzy patřit jemu, a přesto její tón nepřipouštěl námitky. „Nech mě tady s mým otcem a mým žalem, už ti nemám co říct. Jdi. *Jdi*." Jediné, po čem toužila, bylo lehnout si, zavřít oči a spát, a modlit se, aby k ní nepřišly žádné sny.

ARYA

Obloha byla černá jako hradby Harrenova za nimi, a déšť padal tiše a neúnavně, tlumil zvuky kopyt jejich koní a stékal jim dolů po tvářích.

Jeli na sever, stále dál od jezera. Ubírali se po rozježděné farmářské cestě přes zpustošená pole, směrem do lesů a k potokům. Arya jela v čele, kopáním pobízela svého ukradeného koně k rychlému bezhlavému cvalu, dokud se kolem ní nesevřely stromy. Horký koláč a Gendry jeli za ní, snažili se, seč jim síly stačily. Kdesi v dálce vyli vlci a za sebou Arya slyšela namáhavé funění Horkého koláče. Žádný z nich nemluvil. Čas od času se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, zda se oba chlapci příliš nezpozdili, a přesvědčila se, jestli je nikdo nepronásleduje.

Věděla, že za nimi určitě pojedou. Ukradla tři koně ze stájí a mapu s dýkou rovnou ze soláru Roosea Boltona, a navíc zabila strážného u zadní branky. Podřízla mu krk, když si klekl, aby sebral ošoupanou železnou minci, kterou jí dal Jaqen H'ghar. Někdo ho tam najde mrtvého v jeho vlastní krvi a záhy bude celý hrad na nohou. Probudí lorda Boltona a prohledají Harrenov od cimbuří po sklepení, a když to udělají, zjistí, že chybí dýka a mapa, společně s pár meči ze zbrojnice, chlebem a sýrem z kuchyně, pekařský poskok, kovářův učeň a šenk zvaný Nan… nebo Lasička či Arry, podle toho, koho byste se zeptali.

Pán z Hrůzova se za ní nevydá sám. Ne, Roose Bolton zůstane hezky v posteli, svoje těstovité tělo poseté pijavicemi. Ten jen vydá šeplavým tichým hlasem příkazy ostatním. Štvanici možná povede jeho muž Walton, ten, co mu říkali Holenice, kvůli holenním plátům, které ustavičně nosil na svých dlouhých nohou. Nebo to možná bude uslintaný Vargo Hoat se svými žoldáky, kteří si říkali Chrabří kumpáni. Jiní je zvali Krvaví drancíři (třebaže nikdy otevřeně do tváří) a někdy taky Nohomuži, kvůli zvyku lorda Varga odsekávat ruce a chodidla lidem, co se mu znelíbili.

Jestli nás chytí, uříznou ruce a chodidla i nám, pomyslela si Arya, *a pak nás Roose Bolton nechá zaživa stáhnout z kůže.* Stále byla oblečená ve svém pážecím oděvu a na hrudi nad srdcem měla vyšitý znak lorda Boltona, muže staženého z kůže, erb, který patřil rodu z Hrůzova.

Pokaždé když se podívala zpátky, napolo očekávala, že spatří záři pochodní hrnoucích se ze vzdálených bran Harrenova nebo se mihotajících na vrcholcích jeho obrovitých vysokých hradeb, ale neviděla nic. Harrenov spal dál, dokud celý nezmizel ve tmě a neschoval se za stromy.

Když překračovali první říčku, Arya stočila svého koně stranou a svedla je z cesty. Jela křivolakým korytem celé čtvrt míle, než se konečně vyškrábala po kamenitém břehu vzhůru. Doufala, že kdyby s sebou lovci přivedli psy, překazila by jim tímto manévrem pachovou stopu. Na cestě zůstat nemohli. *Na cestě je smrt,* říkala si v duchu, *smrt je na všech cestách.*

Gendry a Horký koláč její rozhodnutí nezpochybňovali. Mapu měla koneckonců ona a zdálo se, že Horký koláč z ní má stejný strach jako z mužů, kteří možná jedou za nimi. Viděl, jak zabila strážného. *Je lépe, když ze mě má strach,* říkala si. *Takto alespoň udělá, co mu řeknu, a ne něco hloupého.*

Věděla, že by sama měla mít mnohem větší strach. Bylo jí teprve deset, hubená holka na ukradeném koni s temným lesem před sebou a za sebou s muži, kteří by jí s radostí uřízli obě chodidla. A přesto se podivným způsobem cítila klidnější než kdy v Harrenově. Déšť jí smyl krev strážného z prstů, přes záda měla pověšený meč, tmou klouzali jako štíhlé šedé stíny vlci, a Arya Stark se nebála. *Strach seká hlouběji než meče,* zašeptala

si potichu slova, kterým ji naučil Syrio Forel, a pak také Jaqenova slova: *valar morghulis.*

Déšť ustal a znovu začal a pak zase ustal a znovu začal, ale všichni měli dobré pláště, které je před vodou chránily. Arya je přiměla jet pomalým neúnavným tempem dál. Pod stromy bylo příliš tma, než aby tam mohli jet rychleji; chlapci moc nevynikali v jízdě na koni, ani jeden z nich, a měkký členitý terén byl zrádný, plný napolo pohřbených kořenů a neviditelných kamenů. Přejeli další cestu, jejíž hluboko vyježděné koleje byly zaplněné vodou, ale ani po té se Arya nevydala. Vedla je nahoru a dolů přes nízké kopce, skrz ostružiní, šípkové keře a změť podrostu, po dnech úzkých roklin, kde je šlehaly do tváří větve těžké deštěm.

Gendryho klisna jednou ztratila v bahně oporu, prudce poklesla dolů zadkem a shodila ho ze sedla, ale ani koni, ani chlapci se nic nestalo. Gendry beze slova, ale se svým typickým zarputilým výrazem ve tváři znovu nasedl. Nedlouho poté narazili na tři vlky požírající mrtvolu srny. Když kůň Horkého koláče zachytil jejich pach, splašil se a začal utíkat. Dva z vlků uprchli taky, ale třetí zvedl hlavu a vycenil zuby, připravený bránit svou kořist. „Couvni," řekla Arya Gendrymu. „Pomalu, abys ho nevyplašil." Opatrně odváděli koně pryč, až vlk a jeho kořist nebyli vidět. Teprve tehdy se vyhoupla do sedla a rozjela se za Horkým koláčem, který se zoufale držel sedla, zatímco jeho neposlušný kůň se řítil mezi stromy.

Později projížděli vypálenou vesnicí. Opatrně se ubírali mezi skořepinami zčernalých chatrčí a kolem kostí tuctu mrtvol visících z řady jabloní. Když je Horký koláč uviděl, začal se modlit, přiškrceným hlasem šeptanou modlitbu o milosrdenství Matky, kterou opakoval zas a znovu. Arya vzhlédla k bezmasým mrtvým v jejich vlhkých tlejících cárech a odříkala svou vlastní modlitbu. *Ser Gregor,* zněla. *Dunsen, Polliver, Sladký Raff, Lechtač a Ohař. Ser Ilyn, ser Meryn, král Joffrey, královna Cersei*. Zakončila ji slovy *valar morghulis*, dotkla se Jaqenovy mince, kterou měla schovanou pod opaskem, pak natáhla ruku a utrhla si mezi mrtvolami jablko. Bylo rozměklé a přezrálé, ale ona je snědla i s ohryzkem.

Byl to den bez svítání. Obloha kolem nich se pomalu projas-

ňovala, ale vůbec nebylo vidět slunce. Černá se změnila v šedivou a do světa kolem nich se pomalu a plaše vkrádaly ostatní barvy. Urostlé borovice byly oděny v střízlivé zeleni, listnáče v červenohnědé a bledě zlaté, ale již začínaly hnědnout. Zastavili se na dost dlouho, aby napojili koně a pojedli studenou rychlou snídani. Odlamovali si kousky z bochníku chleba, který Horký koláč ukradl z kuchyně, a podávali si z ruky do ruky tvrdý žlutý sýr.

„Víš vůbec, kam máme namířeno?“ zeptal se Gendry.

„Na sever,“ odpověděla Arya.

Horký koláč se nejistě rozhlédl kolem. „Kterým směrem je sever?“

Ukázala jim to svým kouskem sýra. „Tudy.“

„Vždyť nesvítí slunce. Podle čeho to poznáš?“

„Podle mechu. Vidíš, jak roste většinou jen na jedné straně stromů? To je jih.“

„Proč vůbec jedeme na sever?“ chtěl vědět Gendry.

„Musíme se dostat k Trojzubci.“ Arya rozvinula ukradenou mapu, aby jim to ukázala. „Vidíte? Jakmile přijedeme k Trojzubci, pak už budeme jen putovat podél něj proti proudu, dokud se nedostaneme až do Řekotočí. Tudy.“ Sledovala prstem trasu. „Je to dlouhá cesta, ale když se budeme držet řeky, nemůžeme se ztratit.“

Horký koláč zamrkal na mapu. „Který z nich je Řekotočí?“

Řekotočí bylo namalované jako hradní věž ve vidlici mezi dvěma modrými linkami, Rejdivým proudem a Červeným bodcem. „Tenhle.“ Dotkla se ho prstem. „*Řekotočí*, je to tu napsané.“

„Ty umíš číst písmena?“ podivil se, jako kdyby řekla, že umí chodit po vodě.

Přikývla. „Jakmile se dostaneme do Řekotočí, budeme v bezpečí.“

„Určitě? Proč myslíš?“

Protože Řekotočí je hrad mého dědečka a bude tam i můj bratr Robb, chtěla mu odpovědět. Místo toho se raději kousla do rtu a srolovala mapu. „Prostě budeme. Ale jen když se tam dostaneme.“ Byla z nich první zpátky v sedle. Měla z toho špatný pocit, že před Horkým koláčem tají pravdu, ale neodvažovala se svěřit mu své tajemství. Gendry je věděl, jenže to bylo něco

jiného. Gendry sám měl svoje vlastní tajemství, třebaže se zdálo, že ani on neví, co to je.

Toho dne je Arya přiměla zrychlit tempo, udržovala koně v cvalu tak dlouho, jak se jen odvažovala, a někdy, když před nimi spatřila rovný kus pole, ho dokonce popohnala do trysku. To se však stávalo poměrně zřídka; jak postupovali, terén byl stále kopcovitější. Nebyly to moc vysoké kopce, ani nijak zvlášť prudké, ale zdálo se, že jim není konce, a brzy už je unavovalo vyjíždět na jeden a sjíždět dolů po druhém, až nakonec zjistili, že jedou dole mezi nimi, podél koryt potoků a změtí mělkých zalesněných údolí, kde jim stromy vytvářely neproniknutelný baldachýn nad hlavou.

Čas od času poslala Horkého koláče a Gendryho dál, zatímco sama se vrátila dozadu, aby se pokusila zmást stopy. Celou cestu bedlivě naslouchala, zda neuslyší první známky pronásledování. *Příliš pomalu,* řekla si a kousla se do rtu, *postupujeme příliš pomalu, určitě nás dostihnou.* Jednou zpozorovala z hřebene pahorku temné tvary brodící se přes potok v údolí pod nimi a na kratičký okamžik ji přepadl strach, že už je dohonili jezdci Roosea Boltona, ale když se podívala pozorněji, uvědomila si, že to je jen smečka vlků. Zvedla si ruce do tvaru trumpety ke rtům a zavyla na ně. *„Aúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú.“* Největší z vlků zvedl hlavu a zavyl na ni v odpověď, strašidelným zvukem, při kterém se Arya zachvěla.

Dopoledne toho dne si Horký koláč začal stěžovat. Řekl jim, že ho bolí zadek a sedlo mu rozdírá vnitřní stranu stehen dokrvava, a kromě toho se bude muset chvíli vyspat. „Jsem tak unavený, že určitě spadnu z koně.“

Arya se podívala na Gendryho. „Co myslíš, kdo ho najde první, když spadne? Vlci, nebo Krvaví drancíři?“

„Vlci,“ odpověděl Gendry. „Mají lepší čich.“

Horký koláč otevřel ústa a zase je zavřel. Samozřejmě že ze svého koně nespadl. Zanedlouho poté se dalo znovu do deště. Stále nespatřili jediný záblesk slunce. Teplota klesala a mezi borovice se přikrádaly bledé cáry mlh, které vítr unášel přes holá spáleniště polí.

Gendry na tom byl téměř stejně špatně jako Horký koláč, třebaže byl až příliš umíněný, než aby si slůvkem postěžoval.

Neohrabaně seděl v sedle, s odhodlaným výrazem ve tváři pod svými rozcuchanými černými vlasy, ale Arya na něm poznala, že to není žádný koňák. *Měla jsem na to pamatovat,* pomyslela si. Sama jezdila na koni od té doby, co její paměť sahala, na ponících, když byla maličká, a později na koních, ale Gendry a Horký koláč vyrostli ve městě a obyčejný lid chodil po městě pěšky. Yoren jim sice dal zvířata, když je odváděl z Králova přístaviště, jenže sedět na oslu a plahočit se na sever po královské cestě za povozem je jedna věc. Řítit se na jezdeckém koni přes lesy a spálená pole je něco docela jiného.

Arya věděla, že mnohem lépe by si vedla, kdyby byla sama, ale přece je tam nemohla nechat. Byla to její smečka, její přátelé, jediní živí kamarádi, co jí ještě zůstali, a nebýt jí, byli by stále v bezpečí na Harrenově, Gendry potící se v kovárně a Horký koláč v kuchyni. *Jestli nás Krvaví drancíři dopadnou, povím jim, že jsem dcera Neda Starka a sestra Krále severu. Přikážu jim, aby mě odvedli k mému bratrovi a aby neubližovali Horkému koláči a Gendrymu.* Možná by jí ale nevěřili, a i kdyby ano… Lord Bolton byl vazalem jejího bratra, a přesto z něho měla strach. *Nedovolím jim, aby nás zajali,* odpřisáhla si v duchu a sáhla dozadu přes rameno, aby se dotkla jílce meče, který pro ni Gendry ukradl. *Nedovolím.*

Později toho odpoledne se vynořili zpod stromů a ocitli se na břehu řeky. Horký koláč radostně zavýskl. „*Trojzubec!* Jediné, co nám teď zbývá, je jet proti proudu, jak jsi nám řekla. Už jsme skoro tam!“

Arya se kousla do rtu. „Já si nemyslím, že tohle je Trojzubec.“ Řeka byla rozvodněná po dešti, ale i tak nemohla mít víc než třicet stop na šířku. Pamatovala si, že Trojzubec je mnohem širší. „Je příliš malá, než aby to mohl být Trojzubec,“ řekla jim. „A taky jsme toho ještě moc neujeli.“

„Ale ano, ujeli,“ trval na svém Horký koláč. „Jeli jsme celý den, a sotva na chvíli jsme se zastavili. Museli jsme ujet dalekou cestu.“

„Podívejme se znovu do mapy,“ navrhl Gendry.

Arya sesedla, vzala mapu a rozvinula ji. Déšť ťukal do ovčí kůže a stékal po ní v pramíncích dolů. „Myslím, že jsme někde tady,“ řekla a ukázala na mapu, zatímco chlapci se jí dívali přes rameno.

„Jenže to by znamenalo, že jsme neujeli skoro vůbec nic," namítl Horký koláč. „Jen se podívej, máš prst vedle Harrenova, málem se ho *dotýkáš*. A to jsme jeli celý den!"

„K Trojzubci jsou to ještě míle a míle," řekla. „Nebudeme tam ještě celé *dny*. Tohle je určitě nějaká jiná řeka, některá z těchto, podívejte." Ukázala jim tenčí modré linky, které do mapy namaloval její autor, každou se jménem napsaným drobným písmem pod ní. „Darry. Zelené jablko, Panna… tady, je to tahle, Malá vrba, to by mohla být ona."

Horký koláč se podíval od modré linky na řeku. „Mně tak malá nepřipadá."

Gendry se také mračil. „Ta, co na ni ukazuješ, se vlévá do jiné, podívej."

„Velká vrba," četla.

„Takže Velká vrba. Vidíš, a ta Velká vrba se vlévá do Trojzubce, takže bychom mohli jet podél jedné a pak podél druhé, ale museli bychom jet po proudu, ne proti němu. Pokud ale tahle řeka *není* Malá vrba, jestli je to třeba tahle…"

„Vlnivý potok," četla Arya.

„Vidíš, ta se stáčí dokola a teče k jezeru, zpátky k Harrenovu." Jel po lince prstem.

Horký koláč vytřeštil oči. „*Ne!* Tam by nás určitě zabili."

„Musíme se dozvědět, jak se tahle řeka jmenuje," prohlásil Gendry svým nejumíněnějším hlasem. „Musíme to zkrátka nějak zjistit."

„Ano, jenže *jak*?" V mapě sice byla jména napsaná vedle modrých linek, ale nikdo už nenapsal jméno řeky na její břeh. „Nepojedeme po proudu *ani* proti němu," rozhodla nakonec a srolovala mapu. „Přebrodíme ji a budeme pokračovat na sever, tak jako dosud."

„Umějí koně plavat?" zajímal se Horký koláč. „Vypadá to, že je *hluboká*, Arry. Co když jsou v ní hadi?"

„Jsi si jistá, že jedeme na sever?" zeptal se Gendry. „Je tu tolik kopců. Co když jsme se otočili a ani o tom nevíme…"

„Podle mechu na stromech –"

Ukázal na blízký strom. „Tenhle strom je obrostlý mechem ze tří stran, a na dalším není vůbec. Možná jsme se ztratili a jezdíme pořád dokola."

„Možná jezdíme," souhlasila Arya, „jenže já tu řeku přesto přejedu a vy buď můžete jet se mnou, nebo si tu zůstaňte." Vysedla zpátky na koně, ignorujíc je oba dva. Když nechtějí jet s ní, ať si najdou Řekotočí sami, třebaže spíš Krvaví drancíři najdou je.

Musela ujet dobré půl míle, než konečně našla místo, kde se zdálo, že bude bezpečné přejet na druhou stranu, a dokonce i tehdy vešla její klisna do vody jen velmi zdráhavě. V řece, ať už se jmenovala jakkoli, tekla rychlá hnědá voda, která v nejhlubší části uprostřed sahala koni až nad břicho. Natekla Arye do bot, ale ona přesto dál tiskla paty koni ke slabinám, až nakonec vyjela ven na protějším břehu. Za sebou slyšela šplouchání a nervózní koňské ržání. *To znamená, že jedou za mnou. Dobrá*. Otočila se a dívala se, jak se chlapci na koních lopotí přes řeku a vyjíždějí celí mokří vedle ní. „Tohle nebyl Trojzubec," řekla jim. *„Nebyl."*

Další řeka byla mělčí a dala se přebrodit mnohem snáz. Ani to však nebyl Trojzubec a nikdo se s ní už nehádal, když jim řekla, že ji taky přejedou.

Když příště zastavili, aby nechali znovu odpočinout koně a podělili se chléb a sýr, už se smrákalo. „Jsem celý prochladlý a mokrý," stěžoval si Horký koláč. „Teď už jsme určitě hodně daleko od Harrenova. Mohli bychom si rozdělat oheň –"

„NE!" vyhrkli Arya a Gendry současně, až z toho Horký koláč ustrašeně vyjekl. Arya se po očku podívala na Gendryho. *Řekl to zároveň se mnou, tak jak to dělával Jon na Zimohradu.* Jon Sníh jí chyběl nejvíc ze všech jejích bratrů.

„Mohli bychom se alespoň trochu vyspat?" žadonil Horký koláč. „Jsem tak strašně unavený, Arry, a hrozně mě bolí zadek. Myslím, že už na něm mám otlaky."

„Budeš jich tam mít ještě víc, jestli nás chytí," odsekla. „Musíme jet dál. *Musíme*."

„Vždyť už je skoro tma, dokonce ani nesvítí měsíc."

„Nasedni na svého koně."

V ubývajícím světle se plahočili dál, ale Arya brzy zjistila, že i na ni ztěžka doléhá vyčerpání. Potřebovala se vyspat neméně naléhavě než Horký koláč, ale neodvažovala se toho. Kdyby usnuli, mohli by otevřít oči, jen aby zjistili, že nad nimi stojí

Vargo Hoat s bláznem Střapáčem, Věrným Urswyckem, Rorgem, Kousačem, septonem Uttem a všemi jeho dalšími monstry.

A přesto se po chvíli stal pohyb jejího koně stejně konejšivým jako houpání kolébky a Arya zjistila, že jí těžknou víčka. Nechala je zavřít, jen na chvíli, pak opět vytřeštila oči dokořán. *Teď nemůžu usnout,* okřikla sama sebe v duchu. *Nemůžu, nemůžu.* Prudce si začala mnout oči pěstí, aby je udržela otevřené, zatímco druhou rukou pevně svírala otěže a zároveň pobízela koně kopáním do klusu. Ani ona, ani kůň však nemohli takové tempo vydržet a trvalo jen pár chvil, než se vrátili zpátky k chůzi, a dalších pár chvil, než se její oči zavřely podruhé. Tentokrát se tak rychle neotevřely.

Když se konečně otevřely, zjistila, že se její kůň zastavil a okusuje trs trávy, zatímco Gendry jí třásl ramenem. „Usnula jsi," řekl jí.

„Jen jsem chtěla nechat trochu odpočinout svoje oči."

„V tom případě odpočívaly hezky dlouho. Tvůj kůň chodil pořád dokola, ale teprve když se zastavil, uvědomil jsem si, že spíš. Horký koláč dopadl ještě hůř, najel na větev stromu a ta ho srazila ze sedla, měla jsi slyšet, jak zařval. Dokonce ani *to* tě neprobudilo. Potřebuješ zastavit a vyspat se."

„Můžu jet stejně dlouho, jako to dokážeš ty." Zívla.

„Lhářko," řekl. „Klidně si jeď dál, jestli jsi tak hloupá, ale já zastavuju. Beru si první hlídku. Ty se jdi vyspat."

„A co Horký koláč?"

Gendry ukázal prstem. Horký koláč už byl na zemi, svinutý do klubíčka pod svým pláštěm na loži z vlhkého listí, kde tiše chrápal. V jedné ruce svíral velký klínek sýra, ale zdálo se, že usnul mezi kousnutími.

Arya si uvědomila, že je zbytečné dohadovat se s ním. Gendry měl pravdu. *Drancíři taky budou muset spát,* řekla si v duchu s nadějí, že je to pravda. Byla tak unavená, že pro ni bylo takřka nesplnitelným úkolem dostat se ze sedla, ale nezapomněla na to, že musí uvázat svého koně, teprve pak si našla místečko ke spaní pod bukem. Země tam byla tvrdá a provlhlá. Říkala si, jak dlouho asi potrvá, než bude zase spát v posteli, s teplým jídlem v žaludku a ohněm v krbu k ohřátí. Poslední věcí, kterou udělala, než zavřela oči, bylo to, že vytáhla z pochvy svůj meč

a položila ho na zem vedle sebe. „Ser Gregor," šeptala mezi zíváním. „Dunsen, Polliver, Sladký Raff. Lechtač a… Lechtač… Ohař…"

Sny, co se jí zdály, byly rudé a divoké. Byli v nich Drancíři, přinejmenším čtyři, ten bledý Lyséňan a tmavý brutální sekerník z Ibu, zjizvený dothracký koňák zvaný Iggo a Dorn, jehož jméno neznala. Jeli dál a dál, jeli deštěm, v rezavějící zbroji a mokré kůži, s meči a sekerami řinčícími o sedla. Mysleli si, že honí ji, jenže ona s podivnou nesmlouvavou jistotou snů věděla, že se mýlí. To ona štvala je.

V tom snu už totiž nebyla malým děvčetem; byla vlkem, obrovským a silným, a když se před nimi vynořila zpod stromů a vycenila na ně zuby v tichém, rachotivém zavrčení, cítila ostrý pach strachu – koní i mužů. Lyséňanův kůň se vzepjal na zadních a zaržál hrůzou, a muži zděšeně křičeli jeden na druhého, ale než mohli začít jednat, ze tmy a deště se vyřítili další vlci, velká smečka vyzáblých, mokrých, tichých zvířat.

Boj byl krátký, ale krvavý. Zarostlý muž šel k zemi, zrovna když chtěl tasit sekeru, ten tmavý zemřel ve chvíli, kdy napínal luk, světlovlasý muž z Lysu se pokoušel ujet. Její bratři a sestry ho uštvali, obraceli ho dokola, zas a znovu, útočili na něj ze všech stran, chňapali po nohou jeho koně, roztrhli hrdlo jezdci, který nakonec ztěžka dopadl ze sedla na zem.

Jen ten břichatý se stále bránil. Jeho kůň kopl do hlavy jednu z jejích sester a další rozsekl téměř vpůli svým zahnutým stříbřitým mečem, zatímco zvonečky v jeho vlasech tiše cinkaly.

Plná hněvu mu skočila na záda, srazila ho hlavou napřed ze sedla. Když padal, její čelisti se sevřely kolem jeho paže, zuby se zabořily přes kůži a vlnu do měkkého masa pod nimi. Jakmile dopadli na zem, prudce škubla hlavou a utrhla mu končetinu v rameni. Vítězoslavně jí potřásala v tlamě a rozstřikovala horké rudé kapky do chladného černého deště.

TYRION

Probudil se do skřípotu starých železných pantů.

„Kdo?“ zachroptěl. Alespoň se mu vrátil hlas, i když byl drsný a sípavý. Stále jím lomcovala horečka a neměl ponětí o čase. Jak dlouho spal tentokrát? Byl tak slabý, tak příšerně slabý. „Kdo?“ zvolal znovu, teď už o něco hlasitěji. Obdélník otevřených dveří byl osvětlený září pochodně, ale v místnosti pocházelo jediné světlo z oharku svíce vedle jeho postele.

Když uviděl tvar pohybující se jeho směrem, zachvěl se. Tady v Maegorově pevnosti byl každý služebník placený královnou, což znamenalo, že jakýkoli návštěvník mohl být dalším z Cerseiných vrahounů, poslaných za ním, aby dokončil dílo, které začal ser Mandon.

Pak muž vstoupil do světla svíce, důkladně si prohlédl trpaslíkovu bledou tvář a uchechtl se. „Pořezal ses při holení, co?“

Tyrionovy prsty vyjely k obrovité sečné ráně, která se mu táhla od oka dolů až k čelisti přes to, co zůstalo z jeho nosu. Maso bylo stále živé a horké na dotek. „Ano, děsivě velkou břitvou.“

Bronnovy uhlově černé vlasy byly čerstvě umyté a hladce sčesané dozadu z tvrdých linií tváře, na sobě měl vysoké boty z jemně vyčiněné kůže, široký opasek vykládaný plátky stříbra a plášť světle zelené barvy. Přes tmavě šedou vlnu jeho kabátce byl jasně zeleným vláknem napříč vyšitý hořící řetěz.

„Kdes byl?“ naléhal na něj Tyrion. „Poslal jsem pro tebe… muselo to být před čtrnácti dny.“

„Spíš před čtyřmi,“ upřesnil žoldák, „a byl jsem tady dvakrát, ale našel jsem tě mrtvého pro svět.“

„Mrtvého ne. Třebaže moje sestra se o to snažila.“ Možná to neměl říkat nahlas, ale Tyrion se už dostal daleko za bod, kdy mu na něčem takovém záleželo. Nedávalo mu pokoj nejasné temné tušení, že za pokusem sera Mandona zabít ho skutečně stála Cersei. „Co to máš za hnusnou věc na hrudi?“

Bronn na něj vycenil zuby. „Můj rytířský znak. Hořící řetěz, zelený na kouřově šedém poli. Na příkaz tvého pana otce jsem teď Bronn z Černovody, Skřete. Hleď si to zapamatovat.“

Tyrion položil ruce na péřovou postel a vytáhl se s jejich pomocí o pár palců výš proti polštářům. „To já ti slíbil rytířství, pamatuješ?“ Slova *„na příkaz tvého pana otce“* se mu vůbec nelíbila. Bylo vidět, že lord Tywin neztrácel čas. Skutečnost, že přestěhoval svého syna z pobočníkovy věže, aby ji zabral pro sebe, byla natolik výmluvnou zprávou, že ji dokázal přečíst téměř kdokoli, a tohle bylo další. „Já ztratil půlku nosu a tys získal rytířství. Z toho se budou muset bohové zodpovídat,“ řekl hlasem plným trpkosti. „Ještě řekni, že tě pasoval můj otec osobně.“

„Ne. Těm, z nás, co přežili bitvu u rumpálových věží, poklepal na rameno nejvyšší septon a pak nás pasovala Královská garda. Trvalo to polovinu zpropadeného dne, protože z Bílých mečů zůstali jen tři.“

„Vím, že v bitvě zahynul ser Mandon.“ *Shozen do řeky Podem, o pouhý okamžik předtím než mi ten zrádný ničema stačil proklát srdce svým mečem.* „O koho jsme ještě přišli?“

„O Ohaře,“ odpověděl Bronn. „Není mrtvý, jen zmizel. Zlaté pláště říkají, že ztratil odvahu a tys vedl výpad z města místo něho.“

Což zrovna nebyl jeden z mých lepších nápadů. Tyrion se zamračil a ucítil, jak se přitom napjala hojící se tkáň v místě rány. Mávnutím Bronnovi naznačil, aby se posadil. „Moje sestra si mě tuším spletla s houbou. Drží mě tu ve tmě a krmí mě svinstvem. Pod je dobrý chlapec, ale má na jazyku uzel velikosti Casterlyovy skály, a já nevěřím ani polovině toho, co mi říká.

Poslal jsem ho, aby mi přivedl sera Jacelyna, a on se vrátil se zprávou, že je mrtvý."

„On a tisíce dalších." Bronn se posadil.

„Jak?" chtěl vědět Tyrion. Nebyla to pro něho potěšující zvěst.

„Během bitvy. Podle toho, co jsem slyšel, poslala tvoje sestra bratry Černokotlé, aby přivedli krále zpátky do Rudé bašty. Když ho zlaté pláště viděly odcházet, polovina se jich rozhodla, že utečou s ním. Železná ruka se jim osobně postavil do cesty a pokoušel se jim nařídit, aby se vrátily zpátky na hradby. Povídá se, že se mu už už podařilo přesvědčit je, aby znovu zaujaly pozice, když mu někdo střelil šíp do zad. Tehdy se ho přestaly bát, stáhly ho z koně a zabily ho."

Další dluh, který položím Cersei ke dveřím. „Můj synovec," řekl. „Joffrey. Hrozilo mu nějaké opravdové nebezpečí?"

„Ne větší než komukoli a rozhodně menší než většině."

„Utrpěl nějakou újmu? Byl zraněn? Rozcuchal mu snad vítr vlasy, ukopl si palec nebo zlomil nehet?"

„O ničem takovém jsem neslyšel."

„Já Cersei varoval, že k tomu dojde. Kdo teď velí zlatým plášťům?"

„Tvůj pan otec pověřil velením jednoho ze svých zápaďanů, nějakého rytíře jménem Addam Marbrand."

Ve většině případů by zlaté pláště protestovaly proti tomu, aby jim velel cizinec, ale ser Addam Marbrand byl chytrou volbou. Stejně jako Jaime byl druhem muže, kterého ostatní rádi následovali. *Přišel jsem o městskou hlídku.* „Poslal jsem Poda, aby vyhledal Šaggu, ale nepodařilo se mu to."

„Kamenné vrány jsou stále v královském lese. Zdá se, že Šagga si to místo oblíbil. Timett odvedl Spálené lidi domů, s veškerou kořistí, kterou po boji vydrancovali v Stannisově táboře. Chella se jednoho rána objevila s tuctem Černých uší u Říční brány, ale rudé pláště tvého otce je zahnaly, zatímco místní obyvatelé po nich házeli hnůj a pokřikovali na ně nadávky."

Nevděčníci. Lidé z Černých uší pro ně umírali. Zatímco Tyrion ležel obluzen makovým mlékem v hlubokém spánku, jeho vlastní krev vystrčila drápy, hezky jeden po druhém. „Chci, abys šel za mou sestrou. Její milovaný syn přežil bitvu, aniž mu byl

zkřiven vlásek, takže Cersei už nepotřebuje rukojmí. Přísahala, že Alayayu propustí okamžitě, jakmile –“

„Udělala to. Před osmi, devíti dny, po zbičování.“

Tyrion se nadzvedl ještě výš, bez ohledu na prudké bodnutí v rameni. *„Zbičování?“*

„Uvázali ji ke kůlu na nádvoří a zbičovali ji, a pak ji vystrčili před bránu, nahou a zakrvavenou.“

To děvče se učilo číst, pomyslel si Tyrion absurdně. Jizva přes jeho obličej se prudce napjala a na okamžik měl pocit, jako by mu měla puknout hlava hněvem. Alayaya sice byla nevěstka, to ano, ale zřídkakdy potkal milejší, statečnější a nevinnější dívku. Tyrion se jí nikdy nedotkl; nebyla pro něj víc než jen zástěrkou k tomu, aby mohl chodit za Šae. „Slíbil jsem své sestře, že se k Tommenovi zachovám stejně, jako se bude ona chovat k Alayaye,“ vzpomněl si nahlas. Měl pocit, jako by měl každou chvíli začít zvracet. „Jak bych mohl zbičovat osmiletého chlapce?“ *Jenže když to neudělám, Cersei nade mnou zvítězí.*

„Tommena už taky nemáš,“ vyhrkl Bronn bez okolků. „Jakmile se královna dozvěděla, že je Železná ruka mrtvý, poslala pro něj bratry Černokotlé a nikdo na Růženíně neměl odvahu nevyhovět jim.“

Další úder; ale na druhé straně taky úleva, to musel připustit. Měl Tommena rád. „Černokotlí přece měli být na naší straně,“ připomněl Bronnovi podrážděně.

„Byli, dokud jsem byl schopný dávat jim dvě tvoje mince za každou, co dostali od královny, jenže ona teď zvýšila jejich cenu. Osney a Osfryd byli po bitvě pasováni na rytíře, stejně jako já. Jen bohové vědí za co, nikdo je neviděl, že by někde bojovali.“

Lidé mnou najatí mne zrazují, moji přátelé jsou bičováni a pohaněni a já sám tu ležím a hniju, pomyslel si Tyrion zoufale. *Já myslel, že jsem tu proklatou bitvu vyhrál. Chutná snad takhle vítězství?* „Je pravda, že Stannise zahnal na útěk Renlyho duch?“

Bronn se pousmál. „Jediné, co jsme viděli od rumpálových věží, byly praporce ležící v blátě a muži odhazující svoje oštěpy, aby mohli utíkat, ale ve varných krámcích a nevěstincích jsou stovky těch, co by odpřisáhli, že viděli, jak lord Renly zabil toho či onoho. Většina Stannisovy armády patřila ze začátku Renly-

mu, a při pohledu na jeho zářivě zelenou zbroj šli okamžitě za ním.“

Po všem jeho pečlivém plánování, poté co velel výpadu z městské brány, po mostě z lodí, poté co mu rozsekli obličej vpůli, byl nakonec Tyrion zastíněn mrtvým mužem. *Pokud je ovšem Renly opravdu mrtvý*. Další věc, které se bude muset podívat na kloub. „Jak se Stannisovi podařilo uprchnout?“

„Jeho Lyseňané měli svoje galéry venku v zálivu, za tvým řetězem. Když se bitva zvrátila ve Stannisův neprospěch, vydali se podél pobřeží a sesbírali jich tolik, kolik jen pobrali. Ke konci už se muži zabíjeli navzájem, jen aby se dostali na palubu některé z nich.“

„Co Robb Stark, co ten mezitím dělal?“

„Někteří z jeho vlků si propalují cestu dolů směrem na Šerodol. Tvůj otec tam posílá lorda Tarlyho, aby se s nimi vypořádal. Měl jsem napolo v úmyslu připojit se k němu. Říká se o něm, že je to dobrý voják, a navíc štědrý, co se plundrování týče.“

Pomyšlení, že přijde o Bronna, bylo posledním stéblem. „Ne. Tvoje místo je tady. Jsi kapitánem pobočníkovy stráže.“

„Jenže ty už nejsi pobočník,“ připomněl mu Bronn zostra. „Je jím tvůj otec, a ten má svou vlastní zatracenou stráž.“

„Co se stalo se všemi muži, které jsi pro mě najal?“

„Někteří přišli o život u rumpálových věží. Nám ostatním tvůj strýc ser Kevan zaplatil a vyhodil nás.“

„Jak je to od něj laskavé,“ řekl Tyrion kysele. „Znamená to, že už jsi ztratil zálusk na zlato?“

„Ani v nejmenším.“

„To je dobře,“ řekl Tyrion, „protože věc se má tak, že tě stále potřebuju. Co víš o seru Mandonu Moorovi?“

Bronn se zasmál. „Vím, že je dočista utopený.“

„Mám vůči němu velký dluh, jenže jak mu ho splatit?“ Dotkl se tváře, nahmatal jizvu. „Mám-li být upřímný, vím toho o tom muži velice málo.“

„Měl oči jako ryba a nosil bílý plášť. Co jiného bys potřeboval vědět?“

„Všechno,“ odpověděl Tyrion, „pro začátek.“ Potřeboval především důkaz, že ser Mandon byl Cersein člověk, ale neodvažo-

val se říct to nahlas. V Rudé baště bylo lépe, když člověk držel jazyk za zuby. Ve zdech byly krysy, malí štěbetaví ptáčkové a taky pavouci. „Pomoz mi vstát," řekl, potýkaje se s ložním prádlem. „Je načase, abych navštívil svého otce, a nejvyšší čas, abych se zase nechal vidět."

„Jaký to bude půvabný pohled," usmál se Bronn ironicky.

„Co znamená polovina nosu na obličeji jako můj? Ale když už mluvíme o půvabu, dorazila již Margaery Tyrell do Králova přístaviště?"

„Ne. Ale je na cestě, a město šílí láskou k ní. Tyrellové sem dopravují jídlo z Vysoké zahrady a rozdělují je mezi lid v jejím jménu. Stovky povozů denně. Ve městě jsou tisícovky Tyrellových mužů se zlatými růžemi vyšitými na suknicích, a žádný si nekupuje víno za vlastní peníze. Manželka, vdova, děvka, všechny ženy dávají svoji poctivost každému sotva ochmýřenému chlapci se zlatou růží na hrudi."

Na mě plivou a Tyrellům kupují pití. Tyrion sklouzl z postele na podlahu. Nohy se pod ním podlomily, místnost se zatočila a musel chytit Bronna za paži, aby se nezvrátil hlavou dolů na rákosovou rohož. *„Pode!"* vykřikl. „Podricku Payne! U sedmi pekel, kde jsi?" Bolest ho sžírala jako bezzubý pes. Tyrion nesnášel slabost, především svou vlastní. Zahanbovala ho, a stud v něm probouzel hněv. „Pode, *okamžitě pojď sem*!"

Chlapec se přiřítil do místnosti. Když spatřil Tyriona, jak tam stojí a drží Bronna za paži, otevřel ústa a vytřeštil oči. „Můj pane. Ty jsi vstal. Je to… chceš… potřebuješ víno? Snové víno? Mám sehnat mistra? Říkal, že musíš zůstat. V posteli, myslím."

„V posteli jsem byl až příliš dlouho. Přines mi nějaké čisté oblečení."

„Oblečení?"

Tyrionovu chápání se naprosto vymykalo, jak mohl být ten chlapec tak pohotový a užitečný v bitvě, a tak zmatený a roztržitý po celou ostatní dobu. „Oblečení," opakoval. „Tuniku, kabátec, kamaše, spodky. Pro mě. Abych se oblékl. Abych mohl odejít z téhle proklaté díry."

Bylo zapotřebí všech tří, aby ho oblékli. Ačkoli byl jeho obličej strašlivý na pohled, nejhorší zranění utržil v místě spojení ramene s paží, kam byly šípem vtlačeny do masa podpažní jamky

kroužky jeho vlastní zbroje. Z bezbarvého masa stále prosakoval hnis a krev, pokaždé když mu mistr Frenken měnil obvazy, a při jakémkoli pohybu jím projížděl osten bolesti.

Nakonec se Tyrion spokojil s kamašemi a nadměrně velkou noční róbou, kterou si nechal volně viset přes ramena. Bronn mu natáhl na nohy boty, zatímco Pod šel vyhledat nějakou hůl, o kterou by se mohl opírat. Vypil pohár snového vína na posilněnou. Bylo oslazené medem a s právě takovým množstvím makoviny, které učinilo bolest z jeho ran alespoň na čas snesitelnou.

I přesto byl do chvíle, než vzal za kliku, jako omámený a sestup po točitých schodech mu rozechvíval nohy. Ubíral se dolů s holí v jedné ruce a s druhou kolem Podova ramene. Nějaká služebná právě vycházela nahoru, zatímco oni scházeli dolů. Vytřeštila na ně oči, jako by před sebou spatřila ducha. *Trpaslík vstal z mrtvých,* pomyslel si Tyrion. *A podívej, je ještě ošklivější než dřív, utíkej to vyslepičit svým kamarádkám.*

Maegorova pevnost byla nejbezpečnějším místem v Rudé baště, hradem uprostřed hradu, obehnaným hlubokým suchým příkopem, jehož dno bylo poseto ostrými kůly. Padací most byl na noc zvednutý a na stráži před ním stál ser Meryn Trant ve své bledé zbroji a bílém plášti. „Spusť most," nařídil mu Tyrion.

„Podle královnina rozkazu musí být most na noc zvednutý." Ser Meryn byl vždycky královnin tvor.

„Královna spí a já musím vyřídit naléhavou záležitost se svým otcem."

Ve jménu lorda Tywina Lannistera jako by bylo zakleto kouzlo. Ser Meryn neochotně vydal příkaz a padací most byl spuštěn. Druhý rytíř Královské gardy stál na stráži na opačné straně příkopu. Seru Osmundu Černokotlému se dokonce podařilo vyčarovat úsměv na tváři, když uviděl, jak se k němu Tyrion belhá po mostě. „Cítíš se již lépe, můj pane?"

„O hodně. Kdy bude další bitva? Už se nemůžu dočkat."

Když však přišel s Podem k točitým schodům, mohl na ně jen zděšeně zírat. *Sám je nikdy nevyšlapu,* musel připustit sám sobě, a tak nakonec spolkl svou hrdost a požádal Bronna, aby ho vynesl, s chabou nadějí, že tam v tuto hodinu nepotkají nikoho, kdo by ho uviděl a smál se, nikoho, kdo by pak po hradě

vyprávěl příběh o trpaslíkovi, kterého nosí po schodech jako miminko v náručí.

Vnější nádvoří bylo přeplněné stany a altány, bylo jich tam na tucty. „Tyrellovi muži," vysvětloval Podrick Payne, když si proplétali cestu změtí hedvábí a plátna. „Taky lorda Rowana a lorda Redwyna. Nebylo tu dost místa pro všechny. Chci říct, někteří bydlí v pokojích. V pokojích ve městě. V hostincích a tak. Jsou tady kvůli svatbě. Svatbě krále. Krále Joffreyho. Budeš mít dost sil, aby ses mohl také zúčastnit, můj pane?"

„Mě už nezastaví nic na tomto světě." Přežil bitvu, přežije i Joffreyho svatbu. Na té už alespoň nemůže přijít o nos.

Za zavřenými okenicemi Pobočníkovy věže stále slabě plála světla. Muži u dveří na sobě měli rudé pláště a na hlavách přílby se lvy na vrcholku, odznak stráží jeho otce. Tyrion oba muže znal, a oni ho beze slova pustili dovnitř, jen se na něj podívali…, třebaže žádný z nich nedokázal setrvat zrakem na jeho tváři příliš dlouho, jak si všiml.

Uvnitř narazili na sera Addama Marbranda sestupujícího po točitém schodišti ve zdobeném černém kyrysu a plášti ze zlatého brokátu, který oblékali důstojníci Městské hlídky. „Můj pane," řekl, „rád vidím, žes opět na nohou. Slyšel jsem –"

„– řeči, že se už kope malý hrob? Já je slyšel taky. Za těchto okolností mi připadalo vhodnější vstát. Doslechl jsem se, žes byl jmenován velitelem Městské hlídky. Mám ti poblahopřát, nebo vyjádřit upřímnou soustrast?"

„Obávám se, že obojí." Ser Addam se usmál. „Smrt a dezerce mi jich zanechaly přibližně čtyřicet čtyři stovek. Jen bohové a Malíček vědí, jak takovému množství zaplatíme mzdu, ale tvoje sestra mi zakázala propustit kohokoli z nich."

Cersei se pořád bojí? Je po bitvě, zlaté pláště už ti nepomohou. „Jdeš od mého otce?" zeptal se.

„Ano. Obávám se, že jsem ho nezanechal v nejlepší náladě. Lord Tywin má pocit, že čtyřicet čtyři stovek strážných je víc než dost, aby našli jednoho ztraceného panoše, ale tvůj bratranec Tyrek je stále nezvěstný."

Tyrek byl syn jeho zesnulého strýce Tygetta, třináctiletý chlapec. Zmizel při srocení davu, nedlouho po svatbě s lady Ermesandou, kojeňátkem, které bylo posledním přežívajícím dědicem

rodu Hayfordů. *A pravděpodobně první nevěstou v historii Sedmi království, která ovdověla, než ji manžel připravil o věneček.* „Já jsem ho taky nebyl schopen najít," připustil Tyrion.

„Už je z něj žrádlo pro červy," řekl Bronn se svým obvyklým taktem. „I Železná ruka ho hledal, a eunuch chrastil pěkně naditým měšcem. Neměli víc štěstí než my. Vzdej to, pane."

Ser Addam pohlédl na žoldáka s odporem v očích. „Lord Tywin je umíněný, jde-li o jeho vlastní krev. Chce toho chlapce živého či mrtvého a já mám v úmyslu vyhovět mu." Podíval se zpátky na Tyriona. „Svého otce najdeš v jeho soláru."

V mém soláru, pomyslel si Tyrion. „Myslím, že cestu znám."

Cesta znamenala další schody, ale tentokrát po nich už vystoupil sám, s rukou na Podově rameni. Bronn mu otevřel dveře. Lord Tywin Lannister seděl u okna, psal ve svitu olejové lampy. Při zvuku otvírané petlice vstal. „Tyrione." Nevzrušeně odložil brk stranou.

„Těší mě, že si na mne pamatuješ, můj pane." Tyrion pustil Podovo rameno, opřel se o hůl a přibelhal se blíž. *Něco není v pořádku,* to pochopil okamžitě.

„Sere Bronne," řekl lord Tywin, „Podricku. Snad by bylo záhodno, kdybyste počkali venku, než si spolu promluvíme."

Pohled, kterým si Bronn změřil pobočníka, byl jen o něco málo méně než drzý; nicméně se uklonil a odešel, s Podem v patách. Těžké dveře se za nimi zavřely a Tyrion Lannister se ocitl o samotě se svým otcem. Přestože byla okna soláru zavřená na okenice proti chladu noci, panovala v místnosti takřka hmatatelná zima. *Jaké lži mu o mně Cersei napovídala?*

Pán Casterlyovy skály byl štíhlý jako muž o dvacet let mladší, ba dokonce svým strohým způsobem pohledný. Tuhé světlé kotlety mu pokrývaly tváře, rámovaly přísný obličej, holou hlavu, tvrdá ústa. Kolem krku mu visel řetěz ze zlatých ruček, kde prsty každé z nich svíraly zápěstí další. „To je ale pěkný řetěz," řekl Tyrion. *Třebaže mnohem lépe se vyjímal na mé hrudi.*

Lord Tywin jeho poznámku ignoroval. „Raději si sedni. Bylo od tebe moudré, žes vstal z lože?"

„Z toho mého lože už je mi nanic." Tyrion věděl, jak moc jeho otec pohrdá slabostí. Zabral si pro sebe nejbližší židli. „Jaké máš

útulné komnaty. Věřil bys, že zatímco jsem umíral, někdo mě přestěhoval do malé tmavé cely v Maegorově věži?“

„Rudá bašta je plná svatebních hostí. Jakmile odjedou, najdeme pro tebe vhodnější prostory.“

„Mně se líbily spíš *tyhle* prostory. Už jsi stanovil datum té slavné svatby?“

„Joffrey a Margaery uzavřou sňatek prvního dne nového roku, který bude shodou okolností také prvním dnem nového století. Obřad se stane zvěstovatelem úsvitu nového věku.“

Nového lannisterského věku, pomyslel si Tyrion. „Ach, obávám se, že jsem měl na ten den jiné plány.“

„Přišel jsi za mnou jen proto, aby sis postěžoval na svou ložnici a pronášel nejapné žerty? Musím ještě dokončit důležité dopisy.“

„*Důležité* dopisy. Ach, jistě.“

„Některé bitvy jsou vyhrávány meči a oštěpy, jiné brky a havrany. Ušetři mne těch svých trapných výtek, Tyrione. Navštěvoval jsem tě u tvého lože tak často, jak mi to mistr Ballabar dovolil, když se zdálo, že umíráš.“ Sepjal si prsty pod bradou. „Proč jsi vůbec Ballabara propustil?“

Tyrion pokrčil rameny. „Mistr Frenken není tak odhodlaný udržovat mne stále v obluzeném stavu.“

„Ballabar přijel do města s družinou lorda Redwyna. Velmi nadaný léčitel, jak říkají. Od Cersei bylo laskavé, že ho požádala, aby se o tebe staral. Obávala se o tvůj život.“

Obávala se, že bych si ho mohl ponechat. „Nepochybně proto se vůbec nevzdalovala od mého lože.“

„Nebuď drzý. Cersei má na starosti královskou svatbu, já vedu válku a ty jsi mimo nebezpečí už přinejmenším čtrnáct dní.“ Lord Tywin pozoroval znetvořený obličej svého syna a jeho zelené oči sebou přitom ani jedinkrát necukly. „Třebaže ta rána je dost ošklivá, to uznávám. Co za šílenství tě to popadlo?“

„Nepřítel byl u bran s beranidlem. Kdyby ten výpad vedl Jaime, nazval bys to udatným činem.“

„Jaime by nikdy nebyl tak pošetilý, aby si v bitvě sundal přílbu z hlavy. Doufám, žes toho muže, co po tobě sekl, alespoň zabil?“

„Ach ano, ten bídák je mrtvý až dost.“ Třebaže to byl Podrick Payne, kdo sera Mandona zabil, shodil ho do řeky, kde se rytíř

utopil pod tíhou své zbroje. „Mrtvý nepřítel, dobrý nepřítel," řekl Tyrion zvesela, třebaže ser Mandon nebyl jeho skutečný nepřítel. Ten muž neměl žádný důvod, aby ho chtěl mít mrtvého. *Byl jen kočičí tlapkou, a já se domnívám, že vím, kdo byla kočka. Řekla mu, aby se postaral o to, že bitvu nepřežiju.* Jenže bez důkazu by lord Tywin takovému obvinění nikdy nenaslouchal. „Proč jsi vůbec tady ve městě, otče?" zeptal se. „Neměl bys být venku v poli a bojovat s lordem Stannisem, Robbem Starkem či někým jiným?" *A čím dříve, tím lépe.*

„Dokud sem nepřivede lord Redwyne svoji flotilu, postrádáme lodě, abychom mohli napadnout Dračí kámen. Na tom ale nezáleží. Slunce Stannise Baratheona zapadlo na Černovodém proudu. Co se týče Starka, ten hoch je stále na západě, ale velká síla seveřanů pod vedením Helmana Tallharta a Robetta Glovera táhne směrem na Šerodol. Poslal jsem jim v ústrety lorda Tarlyho, zatímco ser Gregor jede nahoru po královské cestě, aby jim odřízl ústupovou cestu. Tallhart a Glover budou polapeni mezi nimi, s třetinou Starkovy síly."

„Šerodol?" V Šerodolu nebylo nic, co by stálo za takové riziko. Že by Mladý vlk konečně pochybil?

„Rozhodně to není nic, s čím by sis měl dělat starosti. Tvoje tvář je bledá jako smrt a přes obvazy ti prosakuje krev. Řekni, cos mi chtěl říct, a vrať se zpátky na lože."

„Co jsem to jenom chtěl…" Hrdlo mu najednou připadalo neskutečně stažené. Co vlastně *chtěl*? *Víc, než bys mi kdy mohl dát, otče*. „Pod mi řekl, že se Malíček stal pánem Harrenova."

„Prázdný titul, dokud Roose Bolton drží hrad pro Robba Starka, ale lord Baeliš po té poctě toužil. Prokázal nám dobrou službu v záležitosti sňatku s Tyrellovou dcerou. Lannister vždycky splácí svoje dluhy."

Joffreyho sňatek s Margaery Tyrell byl ve skutečnosti Tyrionův nápad, ale připadalo mu neomalené dělat si na to nyní nárok. „Ten titul možná není tak prázdný, jak se domníváš," varoval ho. „Malíček nedělá nic bez dobrého důvodu. Budiž ale. Tuším jsi říkal něco o splácení dluhů, nemám pravdu?"

„A ty chceš svou odměnu, je to tak? Dobře. Co bys ode mne chtěl? Pozemky, hrad, nějaký úřad?"

„Pro začátek by mi stačila trocha zatraceného vděku."

Lord Tywin na něj pohlédl nemrkajícíma očima. „To herci a cvičené opice vyžadují potlesk. Také po něm mimochodem toužil Aerys. Udělal jsi, co ti bylo nařízeno, a já jsem si jistý, že to bylo podle tvých nejlepších schopností. Nikdo nepopírá roli, kterou jsi sehrál."

„*Roli*, kterou jsem sehrál?" To, co zbylo z Tyrionova chřípí, se rozšířilo. „Já mám takový dojem, že jsem zachránil celé to tvoje proklaté město."

„Já bych řekl, že většina lidí se domnívá, že to byl můj útok na křídlo armády lorda Stannise, co zvrátilo průběh bitvy. Lordi Tyrell, Rowan, Redwyne a Tarly také bojovali jako lvi a bylo mi řečeno, že tvoje sestra Cersei nařídila pyromancerům, aby vyrobili divoký oheň, který zničil Baratheonovo loďstvo."

„Zatímco já si nechával ondulovat chlupy v nose, je to tak?" Tyrion nedokázal vymýtit hořkost ze svého hlasu.

„Tvůj řetěz byl chytrý tah, a podstatný pro naše vítězství. Tohle jsi chtěl slyšet? Bylo mi řečeno, že ti musím poděkovat také za naše spojenectví s Dorny. Možná budeš potěšen, když ti řeknu, že Myrcella bezpečně dorazila na Sluneční oštěp. Ser Arys Oakheart píše, že si velmi oblíbila princeznu Arianne a že princ Trystane je jí okouzlen. Nelíbí se mi, že jsme poskytli rodu Martellů rukojmí, ale předpokládám, že to jinak nešlo."

„My budeme mít vlastní rukojmí," řekl Tyrion. „Součástí dohody bylo rovněž místo v králově radě. Pokud si princ Doran nepřivede armádu, když si je přijde nárokovat, vydá sám sebe do našich rukou."

„Kéž by jen místo v radě bylo vším, co si sem Martell přijde nárokovat," řekl lord Tywin. „Slíbil jsi mu také pomstu."

„Slíbil jsem mu spravedlnost."

„Říkej si tomu, jak chceš. Na konci stále bude jen krev."

„Což je zboží, kterého jistě nemáme nedostatek. Během bitvy jsem se brodil v celých jezerech." Tyrion neviděl žádný důvod, proč nejít rovnou k jádru celé záležitosti. „Nebo sis Gregora Clegana oblíbil natolik, že bys nesnesl odloučení od něho?"

„Ser Gregor má svoje využití, stejně jako měl jeho bratr. Každý pán potřebuje čas od času nějaké to zvíře…, což je lekce, které ses, jak se zdá, naučil, soudě podle sera Bronna a těch tvých horalů."

Tyrion si vzpomněl na Timettovo vypálené oko, Šaggu s je-

ho sekerou, Chellu s jejím náhrdelníkem z usušených uší. A na Bronna. Ze všech nejvíc na Bronna. „Lesy jsou plné zvířat," připomněl svému otci. „A uličky měst taky."

„To je pravda. Možná budou jiní psi honit stejně dobře. Budu o tom přemýšlet. Pokud už nemáš nic jiného…"

„Ach ano, máš na práci důležité dopisy." Tyrion se zvedl na nejistých nohou. Na okamžik zavřel oči, když se přes něj převalila vlna slabosti a udělal rozechvělý krok směrem ke dveřím. Později bude přemítat o tom, že měl udělat druhý krok a pak třetí. Místo toho se otočil. „Ptal ses, co bych od tebe chtěl. Já ti povím, co chci. Chci to, co mi po právu náleží. Chci Casterlyovu skálu."

Ústa jeho otce ztvrdla. „Právem prvorozeného náleží tvému bratrovi."

„Rytíři Královské gardy se nesmějí oženit, zplodit děti ani vlastnit žádné pozemky, to víš stejně dobře jako já. V den, kdy si Jaime přehodil přes ramena bílý plášť, vzdal se svého nároku na Casterlyovu skálu, jenže tys to nikdy neuznal. Je nejvyšší čas. Chci, abys před celou říší prohlásil, že jsem tvůj syn a zákonný dědic."

Lord Tywin měl oči světle zelené barvy, zlatě tečkované, stejně jasné, jako byly nemilosrdné. „Casterlyovu skálu?" řekl mrtvolně ledovým tónem. A potom: „Nikdy."

To slovo viselo mezi nimi, obrovské, ostré, jedovaté.

Znal jsem odpověď ještě předtím, než jsem se zeptal, pomyslel si Tyrion. *Uplynulo osmnáct let od doby, co Jaime vstoupil do Královské gardy, a já nikdy předtím tohle téma nenadnesl. Asi jsem to věděl. Vždycky jsem to věděl.* „Proč?" přinutil sám sebe zeptat se, třebaže tušil, že odpovědi bude litovat.

„Ty se ptáš proč? Ty, který jsi zabil svou matku, abys mohl přijít na svět? Jsi znetvořený, obludný, neposlušný, nenávistný tvor plný závisti, chtíče a mdlého rozumu. Lidské zákony ti dávají právo nosit mé jméno a honosit se mými barvami, protože nemohu prokázat, že nejsi můj. Bohové, kteří mne chtěli naučit pokoře, mne odsoudili k tomu, abych se díval, jak se belháš po světě a nosíš na sobě hrdého lva, kterého měl ve znaku můj otec a jeho otec před ním. Avšak ani bohové, ani lidé mne nikdy nedonutí proměnit Casterlyovu skálu ve tvůj nevěstinec."

„Můj *nevěstinec*?" Už mu svítalo. Tyrion najednou pocho-

pil, odkud pramení všechna ta žluč a nenávist. Zaskřípal zuby a řekl: „Cersei ti pověděla o Alayaye."

„Takhle se jmenuje? Připouštím, že si nepamatuju jména všech tvých děvek. Jak se jmenovala ta, co ses s ní oženil jako kluk?"

„Tyša." Vyplivl ze sebe odpověď pln vzdoru.

„A ta táborová poběhlice na Zeleném bodci?"

„Proč tě to zajímá?" zeptal se, neochotný dokonce jen vyslovit Šaeino jméno v jeho přítomnosti.

„Nezajímá. O nic víc, než se starám o to, zda žijí, nebo zemřou."

„Tos byl *ty*, kdo nechal Alayayu zbičovat." Nebyla to otázka.

„Tvoje sestra mi řekla, jak jsi vyhrožoval, že ublížíš mým vnukům." Hlas lorda Tywina byl chladnější než led. „Lhala snad?"

Tohle Tyrion nemohl popřít. „Vyhrožoval jsem, ano. Abych zabezpečil Alayayino bezpečí. Aby ji Černokotlí nemohli zneužít."

„Abys zachránil poctivost děvky, vyhrožoval jsi svému vlastnímu rodu, své vlastní krvi? Takhle to bylo?"

„To tys mě naučil, že dobrá výhrůžka je někdy bolestnější než rána. Ne že by mě Joffrey nepokoušel, abych ho zbil, už nastokrát. Pokud tolik dychtíš bičovat lidi, začni s ním. Jenže Tommen… proč bych ubližoval Tommenovi? Je to hodný chlapec, a moje vlastní krev."

„Stejně jako byla tvoje matka." Lord Tywin prudce vstal, postavil se nad svého zakrslého syna. „Jdi zpátky do postele, Tyrione, a už mi nikdy nemluv o *svém právu* na Casterlyovu skálu. Dostaneš svou odměnu, ale bude taková, jakou uznám za odpovídající tvým zásluhám a postavení. A abys ses už v životě nedopustil stejné chyby – toto bylo naposledy, co jsem strpěl, abys zostudil rod Lannisterů. S děvkami jsi jednou provždy *skončil.* Tu další, co najdu u tebe v posteli, nechám rovnou pověsit."

DAVOS

Dlouho se díval, jak se plachta zvětšuje, a snažil se rozhodnout, zda by bylo lépe žít či zemřít.

Věděl, že zemřít by bylo snazší. Stačilo, aby si zalezl do své jeskyně, nechal loď proplout kolem, a smrt by si ho sama našla. Horečka ho spalovala už celé dny, měnila mu vnitřnosti v hnědou vodu a během nepokojného spánku rozechvívala celé jeho tělo. Každé ráno ho zastihlo zesláblejšího. *Už to nebude trvat dlouho,* opakoval si stále dokola.

Pokud ho nezabije horečka, určitě to bude žízeň. Neměl žádnou pitnou vodu kromě občasné dešťovky, která se hromadila v prohlubeninách ve skále. Jenže poslední tři dny (nebo to byly čtyři? – na jeho skalisku bylo těžké rozeznat dny od sebe) byla jezírka vyschlá jako stará kost a pohled na záliv vlnící se zeleně a šedě všude kolem něj byl takřka nesnesitelný. Věděl, že jakmile jednou začne pít mořskou vodu, rychle se dostaví konec, přesto už málem spolkl onen osudný první doušek, tak vyschlé měl hrdlo. Náhlá bouře ho zachránila. Byl už tak zesláblý, že jediné, čeho byl schopen, bylo ležet tam v dešti, se zavřenýma očima a otevřenými ústy, a nechat si vodu stékat po rozpukaných rtech a oteklém jazyce. Potom se však cítil o něco silnější, a jezírka, štěrbiny a průrvy na skalnatém ostrůvku se znovu zahemžily životem.

To však bylo před třemi dny (nebo možná před čtyřmi) a vět-

šina vody byla pryč. Některá se odpařila, zbytek vysál. Zítra už opět ochutná bláto a bude olizovat vlhké studené kameny na samém dně proláklin.

A pokud to nebude horečka ani žízeň, pak ho jistě zabije hlad. Jeho ostrov nebyl ničím víc než pustým vrcholkem vyčnívajícím z nezměrnosti Černovodého zálivu. Někdy za odlivu nacházel malé kraby podél pásu kamenitého pobřeží, kam ho to vyvrhlo po bitvě. Zuřivě ho štípali do prstů, než se mu podařilo rozbít je na kusy o skálu, aby mohl vysát maso z jejich klepet a vnitřnosti ze skořápek.

Pruh kamenitého pobřeží však pokaždé za přílivu mizel a Davos se musel vyškrábat na skalisko, aby ho to nespláchlo zpátky do zálivu. Vrcholek kamenné vížky čněl za přílivu pouhých patnáct stop nad vodu, a když byl záliv rozbouřený, vodní tříšť sahala dokonce ještě výš, takže neexistoval způsob jak se tam udržet v suchu, dokonce ani v jeho jeskyni (která ve skutečnosti nebyla ničím víc než jen dutinou ve skále pod převisem). Na skále nerostlo nic než lišejníky, a dokonce i mořští ptáci se tomu místu vyhýbali. Tu a tam přistál na vrcholku skály nějaký ten racek, a Davos se ho pokoušel chytit, jenže byli příliš rychlí, než aby se k nim stačil dostat. Začal po nich házet kameny, ale byl příliš zesláblý a nedokázal je mrštit s potřebnou silou, a tak dokonce i když jeho kameny našly svůj cíl, rackové na něj jen rozzlobeně zaskřehotali a bez úhony se vznesli zpátky do vzduchu.

Ze svého útočiště viděl jiná skaliska, vzdálené kamenné věže vyšší než ta jeho. Hádal, že nejbližší z nich ční do výše dobrých čtyřiceti stop nad vodu, třebaže bylo obtížné být si tím jistý na takovou dálku. Bez ustání kolem ní kroužilo mračno racků, a Davose často napadlo, že tam přeplave a vybere jim hnízda. Voda však byla studená, proudy silné a zrádné, a navíc věděl, že by na takové plavání neměl dost sil. Zabilo by ho to stejně jistě, jako kdyby pil mořskou vodu.

Podzim v Úzkém moři často býval vlhký a deštivý, jak si vzpomínal z minulých let. Dny nebyly zas tak špatné, pokud svítilo slunce, ale za nocí citelně klesala teplota a někdy přes záliv v poryvech dofičel vítr ženoucí před sebou čáru z čepiček bílé mořské pěny. Nikdy netrvalo dlouho a Davos byl celý pro-

máčený a třásl se zimou. Střídavě na něho útočila horkost a zimnice a poslední dobou jím už bez přestání lomcoval mučivý kašel.

Jeho jeskyně byla jediným útočištěm, které měl, a to bylo dost málo. Během odlivu sice byly na pruh pobřeží vyplavovány kusy dřeva a ohořelé trosky, jenže Davos neměl žádný prostředek, jak z nich vykřesat jiskry a rozdělat oheň. Jednou se v zoufalství pokoušel třít dva kusy naplaveného dřeva o sebe, ale bylo prohnilé a jeho úsilí mu vyneslo jen puchýře. Šaty měl prosáklé skrznaskrz a jednu z bot ztratil někde v zálivu, než ho to vyvrhlo na ostrůvek.

Žízeň, hlad, nedostatečná ochrana před živly. To byli jeho společníci, kteří s ním prodlévali každou hodinu každého dne, až o nich časem začal smýšlet jako o svých přátelích. Nepotrvá dlouho a jeden z nich nebo některý z jejich dalších druhů se nad ním slituje a vysvobodí ho od nekonečných útrap. Nebo by možná měl jednoduše jednoho dne vejít do vody a zamířit ke břehu, o kterém věděl, že leží někde na severu, mimo dohled. Bylo to příliš daleko, než aby tam ve svém zesláblém stavu doplaval, ale na tom nezáleželo. Davos, odjakživa námořník, byl odhodlaný zemřít na moři. *Bohové tam dole pod hladinou už na mě čekají,* říkal si. *Je načase, abych se k nim vydal.*

Teď však spatřil plachtu; pouhou tečku na obzoru, ale stále se zvětšující. *Loď tam, kde by žádná loď být neměla.* Davos totiž víceméně věděl, kde se jeho skalisko nachází; byl to jeden z řady podmořských vrcholků, které vyrůstaly ze dna Černovodého zálivu. Nejvyšší z nich vyčníval do výše sta stop nad hladinu a tucet menších od třiceti do šedesáti stop. Námořníci jim říkali *oštěpy mořského krále* a věděli, že na každý, který vyčnívá nad hladinu, jich další tucet zrádně číhá pod ní. Jakýkoli kapitán byť jen se špetkou zdravého rozumu udržoval svou loď hodně daleko od nich.

Davos se bledýma, rudě orámovanýma očima díval, jak se loď zvětšuje, a snažil se zaslechnout zvuk větru zachycovaného v plachtoví. *Pluje mým směrem.* Pokud co nevidět nezmění kurz, propluje na vzdálenost zavolání od jeho skrovného útočiště. Mohlo by to znamenat život. Pokud by o něj stál. Nebyl si tím jistý.

Proč bych měl žít? pomyslel si, když mu do očí vhrkly slzy a rozmazaly výhled na loď. *Bohové, buďte dobří, proč? Moji synové jsou mrtví, Dale a Allard, Marik a Matthos, možná taky Devan. Jak by mohl otec přežít tolik silných synů? Jak bych mohl žít dál? Jsem dutá skořápka, krab zemřel a uvnitř nezůstalo vůbec nic. Copak to nevědí?*

Plavili se vzhůru proti Černovodému proudu, pod plachtami s ohnivým srdcem Pána světla. Davos a *Černá Betha* byli v druhé bojové linii, mezi Daleovým *Přízrakem* a Allardem na *Lady Marye*. Marik, jeho třetí syn, byl velitelem veslařů na *Zuřivosti*, ve středu první linie, zatímco Matthos sloužil jako druhý důstojník na lodi svého otce. Pod hradbami Rudé bašty se galéry Stannise Baratheona zapojily do bitvy s menší flotilou chlapeckého krále Joffreyho a pár chvil řeka zvonila drnčením tětiv luků, svistem šípů a nárazy železných klounů rozbíjejících na kusy trupy i vesla.

A pak zařvalo jakési obrovité monstrum a všude kolem nich vyšlehly k nebi zelené plameny: divoký oheň, břečka pyromancerů, nefritově zelený démon. Matthos stál u jeho lokte na palubě *Černé Bethy*, když tu se loď nadzvedla z vody. Davos se ocitl v řece, mlátil kolem sebe rukama, zatímco proud ho unášel a otáčel jím kolem dokola. O kus dál proti proudu rozervaly plameny samotnou oblohu, šlehaly do výše padesáti stop. Viděl *Černou Bethu* v ohni a taky *Zuřivost* a tucet dalších lodí, viděl hořící muže, jak v hrůze skáčou do vody, aby tam utonuli. *Přízrak* a *Lady Marya* byly pryč, potopené nebo rozbité na kusy či ztracené za clonou divokého ohně. Nebyl čas hledat je, protože už byl téměř u ústí řeky, přes které Lannisterové zvedli obrovitý železný řetěz. Od břehu ke břehu neviděl nic než inferno hořících lodí a divokého ohně. Při pohledu na ně se mu na chvíli zastavilo srdce a stále si pamatoval, jak to bylo slyšet… praskání plamenů, sykot páry, výkřiky umírajících mužů a dunění strašlivého žáru proti jeho tváři, zatímco ho proud unášel stále dál směrem k zelenému peklu.

Stačilo, aby nedělal vůbec nic. Ještě pár chvil a bude odpočívat se svými syny v chladném zeleném bahně na dně zálivu, s rybami okusujícími jeho obličej.

Místo toho se zhluboka nadechl, potopil se, mocně kopl no-

hama a odrazil se dolů ke dnu řeky. Jeho jedinou nadějí bylo, že se mu podaří podplavat pod řetězem, hořícími loděmi a divokým ohněm, který se v záplatách vznášel na hladině řeky, a doplavat do bezpečí zálivu za ním. Davos byl vždycky zdatný plavec a toho dne na sobě neměl žádnou ocel kromě přílby, kterou beztak ztratil, když přišel o *Černou Bethu*. Proplouvaje zeleným šerem, viděl další muže zápolící pod hladinou o život, stahované ke dnu tíhou plátové a kroužkové zbroje. Davos plaval kolem nich, kopal vší silou, co mu zbývala v nohou, poddával se proudu, s vodou v očích. Plaval stále hlouběji, hlouběji a ještě hlouběji. S každým tempem bylo obtížnější zadržovat dech. Vzpomněl si, že spatřil dno, bahnité a kalné. Ze rtů mu unikl proud bublin a jeho nohy se něco dotklo…, zda to byl pařez, či ryba, nebo tonoucí člověk, to nebyl schopen říci.

Tehdy se mu už zoufale nedostávalo vzduchu, ale měl strach plavat k hladině. Nevěděl, zda už je za řetězem, venku v zálivu. Kdyby se vynořil pod některou z lodí, utopil by se, a kdyby vyplaval na hladinu mezi plovoucími kusy divokého ohně, první nádech by mu sežehl plíce na popel. Otočil se ve vodě, aby se podíval vzhůru nad sebe, ale nebylo tam nic vidět, jen zelená tma, a pak se otočil znovu, příliš rychle, a najednou nebyl schopen rozpoznat horní stranu od dolní. Zmocnila se ho panika. Šmátral rukama po dnu, až zvířil mračno bahna, které jej oslepilo. Hrudník se mu každým okamžikem stahoval stále víc. Mával ve vodě, kopal, odrážel se, otáčel, jeho plíce řvaly po vzduchu, dokud už nedokázal kopat. Když otevřel ústa, aby vykřikl, nahrnula se mu do nich slaně chutnající voda a Davos Mořský věděl, že se topí.

Příští věcí, které si byl vědom, bylo slunce na obloze, zatímco sám ležel na kamenitém pásu pod věží z kamene, prázdný záliv všude kolem a zlomený stěžeň, ohořelá plachta a napuchlá mrtvola vedle něho. Stěžeň, plachta a mrtvý muž zmizeli s dalším přílivem a nechali Davose na jeho skalisku mezi oštěpy mořského krále samotného.

V důsledku dlouhých let, kdy se zabýval pašováním, se pro něj vody kolem Králova přístaviště staly známějšími než jakýkoli domov, který kdy měl, a věděl, že jeho současné útočiště není víc než tečka na mapách, místo, kterému se poctiví námoř-

níci vyhýbali, místo aby k němu pluli…, třebaže Davos sám kolem nich plul jednou či dvakrát ve svých pašeráckých dnech, protože bylo lépe zůstat neviděn. *Až mě tu najdou mrtvého, možná po mně tohle skalisko pojmenují,* pomyslel si. *Nazvou je Cibulová skála; bude to můj náhrobní kámen a můj odkaz.* Víc si nezasluhoval. *Otec chrání svoje děti,* kázali septoni, jenže Davos odvedl své drahé chlapce do ohně. Dale už nikdy nedá své ženě dítě, o které se tolik modlili, a Allard… má dívku ve Starém městě a dívku v Králově přístavišti a další v Braavosu, a ty všechny ho budou oplakávat. Matthos se nikdy nestane kapitánem své vlastní lodi, jak o tom vždycky snil, a Marik si nevybojuje rytířské ostruhy.

Jak bych mohl žít, když oni jsou mrtví? Tolik statečných rytířů a mocných pánů zemřelo, lepších než já a urozených. Zalez si do své jeskyně, Davosi. Zalez si dovnitř a scvrkni se, abys byl co nejmenší. Loď propluje kolem a žádná jiná už tudy nikdy nepopluje. Usni na svém kamenném polštáři a nech racky, ať ti vyklovou oči, zatímco krabi budou hodovat na tvém mase. Ty už jsi jich snědl dost, dlužíš jim to. Schovej se, pašeráku. Schovej se, buď zticha a zemři.

Plachta už byla téměř u něho. Ještě pár chvil a loď bude nenávratně mimo jeho ostrov. Davos pak bude moci v klidu zemřít.

Zvedl ruku, aby sevřel malý kožený váček, který neustále nosil kolem krku. Uvnitř schovával kůstky čtyř prstů, o které ho zkrátil jeho král v den, kdy pasoval Davose na rytíře. *Můj amulet.* Jeho zkrácené prsty se dotkly hrudníku, zašmátraly, zatápaly, ale nenašly nic. Váček byl pryč a kůstky s ním. Stannis nikdy nechápal, proč si Davos ty kosti nechává. „Aby mi připomínaly, jak je můj král spravedlivý," zašeptal rozpraskanými rty. Jenže teď byly pryč. *Oheň mi vzal můj amulet, stejně jako moje syny.* Ve svých snech stále vídal řeku v plameni, démoni tančili nad vodami se žhavými biči v rukou, zatímco námořníci černali a hořeli pod jejich šlehy. „Matko, smiluj se," modlil se Davos. „Zachraň mne, Matko, zachraň nás všechny. Můj amulet je pryč, a moji synové taky." Nyní už nepokrytě plakal, slzy mu stékaly dolů po tvářích. „Oheň mi všechno vzal…, oheň…"

Možná to byl jen vítr dorážející proti skalisku nebo zvuk vln

tříštících se o vzdálené pobřeží, ale Davosovi se na okamžik zdálo, že slyšel odpověď. „Sami jste zavolali oheň," zašeptala, hlasem slabým jako hukot vln v mořské mušli, smutným a něžným. „Vy jste nás spálili… spálili… spálili násssss."

„To *ona*," vykřikl Davos. „Matko, neopouštěj mne. To ona tě spálila, rudá žena, Melisandra, *ona*!" Viděl ji před sebou; obličej ve tvaru srdce, červené oči, dlouhé měděné vlasy, rudé šaty vířící kolem ní při chůzi jako plameny, rej hedvábí a saténu. Přišla z Ašaje na východě, přišla do Dračího kamene a získala královnu Selyse a její muže pro svého cizího boha, a taky krále, Stannise Baratheona. Zašel tak daleko, že dal vyšít ohnivé srdce na všechny svoje praporce, ohnivé srdce R'hllora, Pána světla a boha plamene a stínu. Na Melisandřino naléhání vyvlekli Sedm z jejich septa v Dračím kameni, spálili je před branami hradu a později vypálili také boží háj v Bouřlivém konci, dokonce i strom srdce, obrovský bílý čarostrom se zasmušilou tváří.

„Byla to její práce," řekl Davos znovu, tentokrát slabším hlasem. *Její práce, a tvoje, Cibulový rytíři. Tys ji odvezl do Bouřlivého konce v černi noci, aby mohla porodit svoje stínové dítě. Nejsi bez viny, nejsi. Plavil ses pod její korouhví a nechal jsi ji plápolat ze svého stěžně. Tehdy v Dračím kameni ses díval, jak Sedm hoří, a nic jsi neudělal. Dala ohni Otcovu spravedlnost, Matčino milosrdenství a Stařeninu moudrost. Kováře a Cizince, Pannu a Válečníka, spálila je na popel k poctě svého krutého boha a tys tam stál a držel jazyk za zuby. Dokonce i když zabila starého mistra Cressena, ani tehdy jsi nic neudělal.*

Plachta byla sto yardů daleko a rychle klouzala přes záliv. Během několika okamžiků už bude za jeho ostrovem a začne se zmenšovat.

Ser Davos Mořský začal šplhat na vrchol svého skaliska.

Vytahoval se nahoru roztřesenýma rukama, zatímco hlava jako by se mu v horečce vznášela na vodě. Dvakrát jeho zmrzačené prsty uklouzly na vlhkém kameni a málem spadl, ale nějak se mu podařilo udržet se na skalisku. Kdyby spadl, byl by mrtvý, a on musel žít. Alespoň ještě chvíli. Měl úkol, který musel splnit.

Vrchol kamenné vížky byl příliš malý, než aby na něm mohl ve svém zesláblém stavu bezpečně stát, a tak si tam dřepl a za-

čal mávat vyhublýma rukama. *„Loď,“* vykřikl do větru. „Loď, tady, *tady*!“ Odsud shora ji viděl zřetelněji: štíhlý pruhovaný trup, bronzová socha na přídi, plachta nadouvající se ve větru. Na trupu měla napsané jméno, ale Davos se nikdy nenaučil číst. *„Loď!“* zvolal znovu, *„pomozte mi, POMOZTE!“*

Námořník na příďové nástavbě ho spatřil a ukázal jeho směrem. Díval se, jak se ostatní hrnou k brlení, aby se taky podívali. O chvíli později skasali plachtu, z otvorů na bocích vyklouzla vesla a loď se stočila jeho směrem. Na to, aby se mohla bezpečně přiblížit ke skalisku, byla příliš velká, ale třicet yardů od něj spustila na vodu malý člun. Davos se držel své skály a díval se, jak se přibližuje po vodě jeho směrem. Čtyři muži veslovali, zatímco pátý seděl na přídi. „Ty,“ zvolal pátý muž, když byli jen pár stop od ostrůvku, „tam nahoře na skále. Kdo jsi?“

Pašerák, který povstal nad sebe sama, pomyslel si Davos, *blázen, který příliš miloval svého krále a zapomněl na svoje bohy.* „Já…“ Hrdlo měl vyschlé a zapomněl jak mluvit. Slova byla cítit divně na jazyku a ještě podivněji zněla jeho uším. „Byl jsem v bitvě. Byl jsem… kapitán a… rytíř, byl jsem rytíř.“

„Ano, pane,“ řekl muž, „a kterému králi jsi sloužil?“

Ta galéra by mohla být Joffreyho, uvědomil si náhle. Kdyby teď vyslovil špatné jméno, ponechali by ho jeho osudu. Ale ne, její trup byl pruhovaný. Byla lysénská, patřila Salladhoru Saanovi. To Matka ji sem poslala, Matka ve svém milosrdenství. Měla pro něj úkol. *Stannis žije,* pochopil tehdy. *Stále mám krále. A syny, mám další syny, a věrnou, milující ženu.* Jak jsem na ně jen mohl zapomenout? Matka byla opravdu milosrdná.

„Stannisovi,“ křikl zpátky na Lyséňany. „Bohové, buďte dobří, sloužím králi Stannisovi.“

„To je dobře, pane,“ řekl muž v člunu, „my taky.“

SANSA

Pozvánka vypadala docela nevinně, ale pokaždé když si ji Sansa přečetla, stáhl se jí žaludek do těsného uzlu. *Ona teď bude královnou, je krásná, bohatá a každý ji miluje, proč by chtěla povečeřet s dcerou zrádce?* Předpokládala, že by to mohlo být čistě ze zvědavosti; možná chce Margaery Tyrell posoudit míru rivality dívky, kterou právě nahradila. *Určitě mě nenávidí. Myslí si, že jí přeju jen zlé…*

Sansa se dívala z hradeb Rudé bašty, jak Margaery Tyrell a její doprovod vyjíždějí vzhůru do Aegonova vysokého kopce. Joffrey se setkal se svou novou nastávající u Královy brány, aby ji přivítal ve městě, a bok po boku pak odjeli mezi jásajícími davy, Joffrey lesknoucí se v pozlacené zbroji a Margaery Tyrell nádherná v zelených šatech s pláštěm z podzimních květin vlajícím jí z ramen. Bylo jí šestnáct let, byla hnědovlasá, hnědooká, štíhlá a krásná. Lidé provolávali její jméno, když mezi nimi projížděla, zvedali do výše svoje děti, aby jim požehnala, a sypali květiny pod kopyta jejího koně. Těsně za ní následovaly její matka a babička jedoucí ve vysokém kolovém domě, jehož boční stěny byly vyřezány do tvaru stovek propletených stvolů růží, každá pozlacená a zářící ve slunečních paprscích. I ty obyčejný lid zdravil.

Lid, který mne stáhl z koně a byl by mne zabil, nebýt Ohaře. Sansa neudělala nic, aby jim zavdala příčinu nenávidět ji, nic víc,

než udělala Margaery Tyrell, aby si získala jejich lásku. *Chce snad, abych ji také milovala?* Prohlížela si její pozvánku, která vypadala, jako by byla napsána Margaeryinou vlastní rukou. *Chce snad moje požehnání?* Sansa si říkala, zda o té večeři ví Joffrey. Pokud věděla, mohla to docela dobře být jeho práce. Při pouhém pomyšlení na něco takového jí zatrnulo u srdce strachy. Jestliže za pozváním stojí Joff, určitě naplánoval nějaký nejapný žert, aby ji zostudil v očích starší dívky. Nařídí rytířům své Královské gardy, aby ji opět svlékli donaha? Když to udělal posledně, jeho strýc Tyrion mu to překazil, jenže teď už ji Skřet nezachrání.

Nemůže mě zachránit nikdo kromě mého Floriana. Ser Dontos jí slíbil, že jí pomůže utéct, ale ne dřív než v noci po dni Joffreyho sňatku. Její oddaný rytíř proměněný Lannistery v šaška ji ujišťoval, že je všechno dokonale naplánováno a že do té doby nemůže dělat nic než jen trpělivě počítat dny.

A večeřet se svou náhradnicí…

Možná Margaery Tyrell křivdí. Možná to pozvání není ničím víc než jen obyčejnou laskavostí, výrazem zdvořilosti. *Snad to skutečně bude jen večeře.* Jenže byla v Rudé baště, v Králově přístavšti, u dvora krále Joffreyho Baratheona, prvního svého jména, a pokud existovala jediná věc, které se tam Sansa Stark naučila, byla jí nedůvěra.

Přesto věděla, že musí pozvání přijmout. Teď už neznamenala nic, byla jen zavrženou dcerou zrádce a v nemilost upadlou sestrou povstaleckého lorda. Sotva by mohla odmítnout pozvání Joffreyovy nastávající.

Kéž by tady tak byl Ohař. V noci bitvy přišel Sandor Clegane do jejích komnat, aby ji odvedl z města, ale Sansa odmítla. Někdy, když nemohla v noci spát, přemýšlela, zda se zachovala moudře. Měla jeho znečištěný bílý plášť, schovaný v truhlici z cedrového dřeva pod svým letním hedvábím. Nedokázala by vysvětlit, proč si ho nechala. Slyšela, jak říkají, že se Ohař proměnil ve zbabělce; když bitva vrcholila, opil se natolik, že Skřet musel převzít velení nad jeho muži. Sansa to však chápala. Znala tajemství jeho spálené tváře. *Bál se jediné věci na světě, ohně.* Té noci divoký oheň zapálil řeku a naplnil vzduch zelenými plameny. Dokonce i v hradu se Sansa bála. Tam venku… stěží si to dokázala představit.

S povzdechem vzala pergamen a brk a odepsala Margaery Tyrell zdvořile formulovaný vzkaz, že její pozvání přijímá.

Když přišel dohodnutý večer, přišel pro ni další rytíř Královské gardy, muž tak odlišný od Sandora Clegana jako… *nu, jako květina od psa.* Pohled na sera Lorase Tyrella stojícího na prahu její komnaty rozbušil Sansino srdce o něco prudčeji. Bylo to poprvé, co se mu ocitla tak nablízku od té doby, co se vrátil do Králova přístaviště v čele předvoje armády svého otce. Na okamžik nevěděla, co má říct. „Sere Lorasi," podařilo se jí nakonec vydechnout, „ehm… vypadáš tak půvabně."

Rozpačitě se na ni usmál. „Moje paní je velmi laskavá. A taky krásná. Sestra už tě netrpělivě očekává."

„Tolik jsem se na naši večeři těšila."

„Stejně jako Margaery a moje paní pramatka." Nabídl jí rámě a odvedl ji směrem ke schodišti. „Tvoje pramatka?" Sansa zjistila, že je obtížné jít a mluvit současně, když se ser Loras dotýkal její paže. Cítila přes hedvábí teplo jeho ruky.

„Lady Olenna. Povečeří s vámi."

„Ach tak," řekla Sansa. *Mluvím s ním a on se mne dotýká, vede mě za ruku a drží mne.* „Říkají jí Královna trnů, je to tak?"

„Přesně tak." Ser Loras se zasmál. *Má ten nejsrdečnější smích na světě,* pomyslela si, zatímco mladý rytíř mluvil dál. „Ačkoli bys toto jméno raději neměla používat v její přítomnosti, jinak tě popíchá."

Sansa zrudla. Každý blázen by pochopil, že žádná žena by z takové přezdívky nebyla zrovna nadšená. *Možná jsem opravdu tak hloupá, jak prohlašuje Cersei Lannister.* Zoufale se snažila vymyslet něco chytrého a okouzlujícího, co by mu řekla, ale rozum ji opustil. Málem vyhrkla, jak je krásný, dokud si nevzpomněla, že to už udělala.

On ale *byl* krásný. Připadal jí vyšší, než když ho potkala poprvé, ale stále byl stejně štíhlý, pružný a půvabný, a nikdy neviděla chlapce s tak nádhernýma očima. *Jenže už to není chlapec, ale dospělý muž, rytíř Královské gardy.* Pomyslela si, že v bílé vypadá ještě hezčí než v zeleni a zlatu rodu Tyrellů. Jediné, co na něm teď bylo barevné, byla spona, která držela na místě jeho plášť – růže Vysoké zahrady vytepaná z měkkého

žlutého zlata, usazená na podkladu z jemně zelených nefritových listů.

Ser Balon Swann jim podržel dveře Maegorovy věže, aby mohli projít. I on byl celý v bílé, třebaže ji nenosil ani zpoloviny tak půvabně jako ser Loras. Za příkopem plným ostrých kůlů se procvičovaly dva tucty mužů v boji s mečem a štítem. Hrad byl přeplněný hosty, kterým dali k dispozici vnější nádvoří, aby si tam mohli vztyčit své stany a altány, a pro výcvik zbyla jen menší vnitřní nádvoří. Jedno z Redwynových dvojčat hnalo před sebou sera Tallada se znakem očí na štítu. Zdálo se, že robustní ser Kennon z Kayce, který funěl a hlasitě hekal pokaždé, když zvedl svůj dlouhý meč, si vede dobře proti Osneymu Černokotlému, zato Osneyho bratr, ser Osfryd, nemilosrdně útočil na panoše s žabím obličejem, Morose Slynta. Tupé čepele či ne, Slynt bude mít do zítřka pěknou sbírku modřin. Sansa sebou škubla, jen se na to podívala. *Sotva stačili pohřbít mrtvé z poslední bitvy, a už se procvičují na další.*

Na samém kraji nádvoří odrážel osamělý rytíř s párem zlatých růží na štítu tři protivníky najednou. Za tu chvíli, co se na ně dívali, zasáhl jednoho z nich do hlavy a srazil ho v bezvědomí k zemi. „To je tvůj bratr?“ zeptala se Sansa.

„Ano, paní,“ odpověděl ser Loras. „Garlan často cvičí proti třem mužům současně, někdy dokonce i proti čtyřem. V bitvě se zřídkakdy potýkáš jen s jedním, jak říká, proto bývá rád připravený.“

„Je určitě velmi statečný.“

„Je to velký rytíř,“ přitakal ser Loras. „Lepší šermíř než já, abych pravdu řekl, třebaže já to umím lépe s kopím.“

„Vzpomínám si,“ řekla Sansa. „Umíš velice dobře jezdit na koni, pane.“

„Moje paní je velmi laskavá, že to říká. Kde mne viděla jet?“

„Na Pobočníkově turnaji, copak si nevzpomínáš? Jel jsi na bílém hřebci a měl jsi na sobě zbroj ze stovky odlišných druhů květin. Dal jsi mi růži. *Rudou* růži. Toho dne jsi jiným dívkám házel bílé růže, ale mně jsi dal rudou.“ Stačilo, když o tom mluvila, a musela se červenat. „Řekl jsi, že žádné vítězství není ani zpoloviny tak krásné jako já.“

Ser Loras ji obdařil nejskromnějším z úsměvů. „Mluvil jsem jen pravdu, což musel vidět jakýkoli muž s očima.“

On si mě nepamatuje, uvědomila si Sansa ohromeně. *Je ke mně jen laskavý, nepamatuje si na mě ani na růži, vůbec na nic.* Byla si jistá, že to něco znamenalo, že to znamenalo *všechno. Rudá* růže, ne bílá. „Bylo to poté, cos vyhodil ze sedla sera Robara Roycea," řekla se zoufalstvím v hlase.

Sundal ruku z její paže. „Sera Robara jsem zabil v Bouřlivém konci, moje paní." Nebylo to chvástání; jeho hlas zněl smutně.

Jeho a ještě jednoho rytíře Renlyho Duhové gardy. Sansa slyšela, jak si o tom ženy povídají u studny, ale pak na to zapomněla. „To bylo tehdy, když byl lord Renly zavražděn, že ano? Jak strašlivé to muselo být pro tvoji ubohou sestru."

„Pro Margaery?" řekl staženým hlasem. „To jistě. Ona u toho ale nebyla. Neviděla to."

„Když se to ale doslechla…"

Ser Loras zlehka přejel rukou po jílci svého meče. Jeho rukojeť byla z bílé kůže, hlavice růže z alabastru. „Renly je mrtvý. Robar taky. Jaký má smysl mluvit o nich?"

Ostří v jeho tónu jí vyrazilo dech. „Já… můj pane, já… nechtěla jsem tě urazit."

„Tos ani nemohla, lady Sanso," odpověděl ser Loras, ale veškerá vřelost z jeho hlasu vyprchala. Také jí už znovu nenabídl rámě.

V narůstajícím tichu vystupovali po točitých schodech.

Ach, proč jsem se jen zmínila o seru Robarovi? pomyslela si Sansa. *Všechno jsem pokazila. Teď se na mě zlobí.* Pokoušela se přijít na něco, co by řekla, aby napravila situaci, ale všechna slova, která ji napadala, byla nepřesvědčivá a plytká. *Raději buď zticha, nebo to bude ještě horší,* pokárala sama sebe.

Lord Mace Tyrell a jeho družina byli ubytováni za královským septem, v dlouhé baště s břidlicovými tabulkami na střeše, které říkali Panenská skrýš, a sice od té doby co tam král Baelor Požehnaný zavřel své sestry, aby ho pohled na ně nesváděl k tělesné žádostivosti. Venku před jejími vysokými vyřezávanými dveřmi stáli na stráži dva zbrojnoši v pozlacených polopřílbách a zelených pláštích lemovaných zlatým saténem, se zlatou růží Vysoké zahrady vyšitou na suknici. Oba měřili sedm stop, byli širocí v ramenou a úzkého pasu, s dokonale vypracovanými svaly. Když Sansa přišla natolik blízko, že jim viděla do tváří,

nebyla schopna rozlišit jednoho od druhého. Měli navlas stejné ostře řezané obličeje, stejné hluboké modré oči, stejné husté rezavé vousy. „Kdo je to?“ zeptala se sera Lorase a její nepříjemné pocity byly v tu ránu zapomenuty.

„Osobní stráž mé pramatky,“ odpověděl jí. „Jejich matka je pojmenovala Erryk a Arryk, ale babička je od sebe nerozezná, a tak jim říká Levý a Pravý.“

Levý a Pravý jim otevřeli dveře, a to už se objevila sama Margaery Tyrell, která pospíchala dolů po krátkém schodišti, aby je přivítala. „Lady Sanso,“ zvolala, „jsem tak potěšena, že jsi přišla. Buď vítána.“

Sansa poklekla u nohou své budoucí královny. „Prokazuješ mi velkou čest, Tvoje Výsosti.“

„Říkej mi raději Margaery. Vstaň, prosím. Lorasi, pomoz lady Sanse na nohy. Mohu ti říkat Sanso?“

„Nechť se ti zlíbí, Výsosti.“ Ser Loras jí pomohl vstát.

Margaery ho propustila sesterským polibkem a vzala Sansu za ruku. „Pojď, moje babička už čeká, a nepatří zrovna k nejtrpělivějším z dam.“

V síni vesele praskal oheň v krbu a na podlaze byly rozprostřeny sladce vonící rohože. Kolem dlouhého stolu byl usazen tucet žen.

Sansa mezi nimi znala jen jednu, vysokou, vznešenou manželku lorda Tyrella, lady Alerii, jejíž dlouhý stříbrý cop byl stažený prstenci vykládanými drahokamy. Margaery ji představila dalším dámám. Byly tam tři sestřenice Tyrellů, Megga, Alla a Elinor, všechny zhruba Sansina věku. Baculatá lady Janna byla sestrou lorda Tyrella a byla provdaná za jednoho ze zelených jablek Fossowayů; líbezná, jasnooká lady Leonette byla taky z Fossowayů, provdaná za sera Garlana. Septa Nysterika měla prostoduchý, od neštovic poďobaný obličej, ale připadala jí veselá. Bledá, elegantní lady Graceford byla obtěžkaná dítětem a lady Bulwer *byla* sama dítě, ne víc než osmileté. A „Merry“ byla hlučná otylá Meredyth Crane, naprosto odlišná od lady Merryweather, smyslné černooké myrské krásky.

A nakonec ji Margaery odvedla před scvrklou bělovlasou panenku ženy sedící v čele stolu. „Je mi ctí, že ti mohu představit moji babičku lady Olennu, vdovu po zesnulém Luthoru Tyrello-

vi, lordu Vysoké zahrady, vzpomínka na něhož je pro nás všechny útěchou."

Stará žena voněla růžovou vodou. *Panečku, to je ta nejmenší a nejmilejší bytůstka, jakou jsem kdy viděla.* Rozhodně na ní nebylo nic pichlavého a Sansa nechápala, proč jí říkají Královna trnů. „Polib mne, dítě," vyzvala ji lady Olenna a přitáhla si ji k sobě za zápěstí věchýtkovitou skvrnitou rukou. „Jak je od tebe laskavé, že povečeříš se mnou a mým bláznivým hejnem slepiček."

Sansa poslušně políbila starou ženu na tvář. „Od tebe je laskavé, že jsi mne přijala, moje paní."

„Znala jsem tvého děda, lorda Rickarda, třebaže ne příliš dobře."

„Zemřel ještě předtím, než jsem se narodila."

„Toho jsem si vědoma, dítě. Říká se, že tvůj dědeček z rodu Tullyů také umírá. Lord Hoster – zajisté ti to řekli? Starý muž, třebaže ne tak starý jako já. Pro nás všechny, co už jsme na konci své pouti, přichází noc, ale pro některé až příliš brzy. Ty bys to měla vědět lépe než většina, ubohé dítě. Vím, že sis užila svůj díl zármutku. Je nám velice líto všech, které jsi ztratila."

Sansa pohlédla na Margaery. „Bylo mi smutno, když jsem se doslechla o smrti lorda Renlyho, Tvoje Výsosti. Byl velmi galantní."

„Jsi laskavá, že to říkáš," odpověděla Margaery.

Její babička si odfrkla. „Galantní, ano, a okouzlující a velmi čistotný. Věděl jak se oblékat a uměl se usmívat a taky koupat a česat a nějak si vzal do hlavy, že ho to činí zralým k tomu, aby se mohl stát králem. Baratheonové vždycky měli divné vrtochy, to je víc než jisté. Řekla bych, že to zkrátka mají v té své targaryenské krvi." Nakrčila nos. „Jednou se pokoušeli provdat mě za Targaryena, ale já tomu učinila přítrž."

„Renly byl statečný a laskavý, babičko," připomněla jí Margaery. „Otec ho měl taky rád a stejně tak ser Loras."

„Loras je mladý," řekla lady Olenna rázně, „a velmi dobrý ve srážení mužů z koní klackem. To ještě neznamená, že je taky moudrý. Co se týče tvého otce, lituji, že jsem se nenarodila jako žena rolníka s velkou dřevěnou lžící. Možná bych mu jí vtloukla nějaký rozum do té jeho tlusté hlavy."

„Matko,“ pokárala ji lady Alerie.

„Kuš, Alerie, nemluv se mnou takovým tónem. A neříkej mi matko. Kdybych tě byla porodila, jsem si jistá, že bych si to pamatovala. Jsem zodpovědná jen za toho tvého manžela, lorda blbečka z Vysoké zahrady.“

„Babičko,“ zasáhla Margaery, „važ svoje slova. Co si o nás Sansa pomyslí?“

„Možná si pomyslí, že máme alespoň špetku rozumu, přinejmenším jedna z nás.“ Stará žena se otočila zpátky k Sanse. „Varovala jsem je, že je to zrada, že Robert má dva syny a Renly má staršího bratra, tak jak si vůbec *mohl* dělat nárok na to ošklivé železné křeslo? Tss, tss, říká můj syn, copak ty nechceš, aby se tvoje sladká holčička stala královnou? Vy Starkové jste kdysi byli králi, Arrynové a Lannisterové taky, a dokonce i Baratheonové přes ženskou linii, ale Tyrellové nikdy nebyli víc než majordomové, dokud nepřišel Aegon Drak a neusmažil právoplatného krále Roviny na Ohnivém poli. Mám-li být upřímná, dokonce i náš nárok na Vysokou zahradu je dnes poněkud sporný, přesně jak pořád kňučí ti strašliví Florentové. ‚Co na tom záleží?‘ ptáš se, a samozřejmě že nezáleží, nikomu kromě takových idiotů, jako je můj syn. Z pomyšlení na to, že by jednoho dne mohl vidět zadnici svého vnuka na Železném trůnu, se Mace nadouvá jako… sakra, jak se to jen jmenuje? Margaery, ty jsi chytrá, buď tak laskavá a připomeň své ubohé, staré, napolo zpitomělé babičce tu podivnou rybu z Letních ostrovů, co se nafoukne na desetinásobek své velikosti, když do ní strčíš.“

„Říkají jim prostě nafukovací ryby, babičko.“

„Samozřejmě že říkají. Obyvatelé Letních ostrovů nemají naprosto žádnou představivost. Mám-li být upřímná, můj syn si měl dát nafukovací rybu do erbu. Mohl jí posadit na hlavu korunu, tak jak to udělali Baratheonové s tím svým jelenem, možná by mu to udělalo radost. Chceš-li znát můj osobní názor, říkám, že jsme se měli držet hodně daleko od vší téhle proklaté pošetilosti, ale když byla kráva jednou podojena, neexistuje způsob jak jí dostat smetanu zpátky do vemene. Jakmile lord Nafukovací ryba položil korunu na Renlyho hlavu, vězeli jsme v tom až po uši, a teď jsme tady, abychom viděli, jak to dopadne. Co mi na to můžeš říct, Sanso?“

Sansa otevřela a zavřela ústa. Sama si v tu chvíli připadala jako nafukovací ryba. „Původ Tyrellů se táhne daleko do minulosti až ke Garthovi Zelenorukému," bylo to nejlepší, na co se po krátkém přemýšlení zmohla.

Královna trnů se ušklíbla. „To mohou říct taky Florentové, Rowanové, Oakheartové a polovina dalších vznešených rodů na jihu. Garth rád sázel svá semena do úrodné půdy, jak se říká. Nedivila bych se, kdyby měl zeleného něco víc než jen ty své ruce."

„Sanso," zasáhla lady Alerie, „určitě jsi velmi hladová. Dáme si spolu kousek kančího masa a citronové zákusky?"

„Citronové zákusky jsou moje oblíbené," připustila Sansa.

„To nám bylo řečeno," prohlásila lady Olenna, která očividně neměla v úmyslu nechat se umlčet. „Ta Varysovic stvůra si zřejmě myslela, že jí budeme za tuhle informaci vděční. Abych pravdu řekla, nikdy jsem si nebyla docela jistá, k čemu vlastně jsou na světě eunuchové. Vyřízli jim jediné užitečné kousky, které muži mají. Alerie, necháš už konečně přinést jídlo, nebo máš v úmyslu vyhladovět mě k smrti? Tady, Sanso, posaď se vedle mě, jsem mnohem méně nudná než všechny ostatní. Doufám, že máš ráda blázny."

Sansa si uhladila sukně a posadila se. „Já… ehm, blázny, moje paní? Myslíš… takové ty v šaškovském hávu?"

„V tomto případě v peří. O kom jsem podle tebe mluvila? O svém synovi? Nebo zde o těchto půvabných dámách? Nečervenej se, s těmi svými vlasy vypadáš jako granátové jablko. Abych pravdu řekla, všichni muži jsou blázni, ale ti v strakatém oděvu jsou rozhodně zábavnější než ti s korunami. Margaery, dítě, zavolej sem Bukače, uvidíme, jestli dokážeme lady Sansu rozveselit. Vy ostatní se posaďte, musím vám pořád všechno říkat? Sansa si určitě myslí, že moje vnučka má za společnost stádo ovcí."

Bukač se dostavil ještě před jídlem, oblečený v šaškovském oděvu ze zelených a žlutých pírek, s ohebnou šaškovskou čepicí na hlavě. Byl to obrovitý otylý muž, velký jako tři Měsíční chlapci dohromady. Vpadl do síně dělaje přemety na rukou, vyskočil na stůl a položil před Sansu obří vejce. „Rozbij je, moje paní," vyzval ji. Když to udělala, vybatolil se z něj tucet žlutých

kuřátek a začal se rozbíhat do všech stran. *„Chyťte je!“* zvolal Bukač. Malá lady Bulwer popadla jedno do hrsti a podala mu je, načež šašek zvrátil hlavu, strčil si kuře do obrovských gumovitých úst a spolkl je vcelku. Když si říhl, z nosu mu vylétla drobná žlutá pírka. Lady Bulwer se dala do vystrašeného pláče, ale její slzy se záhy změnily v náhlé potěšené výsknutí, když se kuřátko vykroutilo z rukávu jejích šatů a rozběhlo se jí po ruce.

Zatímco sluhové roznášeli polévku s pórkem a houbami, Bukač začal žonglovat a lady Olenna si přistrčila židli dopředu a položila lokty na stůl. „Znáš ty vůbec mého syna, Sanso? Lorda Nafukovací rybu z Vysoké zahrady?“

„Je to velký pán,“ odpověděla Sansa zdvořile.

„Velký osel,“ opáčila Královna trnů. „Jeho otec byl taky osel. Můj manžel, zesnulý lord Luthor. Och, měla jsem ho velice ráda, aby ses nemýlila. Laskavý muž a nikoli nezkušený v ložnici, a přesto odpudivý osel. Podařilo se mu zřítit dolů z útesu, když byl na lovu se sokoly. Říkají, že hleděl vzhůru k obloze a vůbec si nevšímal, kam ho kůň nese.

A můj syn teď dělá totéž, jenže jede na lvovi místo na hřebci. Je snadné nasednout lvu na hřbet, ovšem ne tak snadné sesednout z něj. Varovala jsem ho, ale on se jen smál. Kdybys někdy měla syna, Sanso, často ho bij, aby se naučil poslouchat tě. Já měla jen jednoho chlapce, zřídkakdy jsem ho uhodila, a teď mi nevěnuje víc pozornosti než tady Bukač. Lev není kočka, co léhává na klínech, řekla jsem mu, ale on mi na to odpověděl jen: ‚Tss, tss, matko.‘ Vůbec se mi zdá, že v této říši se až příliš často dělá ‚tss, tss‘. Všichni tihle králové by udělali mnohem lépe, kdyby odložili meče a naslouchali svým matkám.“

Sansa si najednou uvědomila, že má otevřená ústa. Rychle je naplnila polévkou, zatímco lady Alerie a ostatní ženy se chichotaly podívané na Bukače, který odrážel pomeranče hlavou, lokty a svou objemnou zadnicí.

„Chtěla bych, abys mi řekla pravdu o tom královském chlapci,“ řekla lady Olenna stroze. „O Joffreym.“

Sansa prudce sevřela v prstech svou lžíci. *Pravdu? To nemohu. Nechtěj to po mně, prosím, já nemohu.* „Já… já… já…“

„Ano, ty, prosím. Kdo jiný by ho měl znát lépe? Ujišťuji tě, že ten chlapec mi připadá docela laskavý. Sice trochu namyšlený,

ale to bude jeho lannisterskou krví. Nicméně jsme slyšely nějaké znepokojivé historky. Je na nich něco pravdy? Choval se k tobě ten hoch špatně?“

Sansa se nervózně rozhlédla kolem. Bukač si strčil do úst celý pomeranč, žvýkal a polykal, pak se plácl po tváři a vyfoukl pomerančová semínka nosem. Ženy se chichotaly i hlasitě smály. Služebnictvo přicházelo a odcházelo a v Panenské skrýši se rozléhala ozvěna třeskotu lžic a talířů. Jedno z kuřátek skočilo zpátky na stůl a proběhlo polévkou lady Graceford. Zdálo se, že nikdo jim nevěnuje pozornost, ale Sansa byla přesto vystrašená.

Lady Olenna byla stále netrpělivější. „Co tak zíráš na Bukače? Položila jsem ti otázku a očekávám na ni odpověď. Vyřízli ti snad Lannisterové jazyk, dítě?“

Ser Dontos ji varoval, aby mluvila svobodně jen v božím háji. „Joff… král Joffrey, on… Jeho Veličenstvo je velmi půvabné a vznešené, a… je statečné jako lev.“

„Ano, všichni Lannisterové jsou lvi, a když se Tyrell uprdne, voní to jako růže,“ vyštěkla stará žena. „Jenže je *laskavý*? Je chytrý? Má dobré srdce, něžnou ruku? Je ušlechtilý, jak se sluší na krále? Bude se o Margaery starat s láskou a chovat se k ní dobře, chránit její čest tak jako svou vlastní?“

„Bude,“ zalhala Sansa. „Je velmi… velmi sličný.“

„To už jsi říkala. Víš, dítě, někteří tvrdí, že jsi stejně mdlého rozumu jako tady Bukač, a já jim začínám věřit. *Sličný?* Doufám, že jsem svou Margaery poučila, jakou cenu má sličnost. O něco menší než kejklířův prd. Aerion Jasný oheň byl také sličný, a přesto monstrum. Otázkou je, jaký je Joffrey?“ Natáhla ruku a chytila procházejícího sluhu. „Nemám ráda pórek. Odneste tu polévku pryč a přineste mi sýr.“

„Sýr bude podáván po zákuscích, moje paní.“

„Sýr bude podáván, když chci já, a já chci, aby byl podáván teď.“ Stará žena se otočila zpátky k Sanse. „Jsi vystrašená, dítě? To není třeba, jsme tady jen samé ženy. Pověz mi pravdu, a neměj strach, nic se ti nestane.“

„Můj otec také vždycky mluvil pravdu.“ Sansa hovořila tiše, ale dokonce i přesto bylo obtížné dostat ta slova ze sebe.

„Lord Eddard, ano, to o něm bylo známo, avšak bez ohledu

na to ho nazvali zrádcem a zkrátili ho o hlavu.“ Oči staré ženy se do ní vpíjely, ostré a lesklé jako hroty mečů.

„To Joffrey,“ řekla Sansa. „Udělal to Joffrey. Slíbil mi, že bude milosrdný, a nechal mému otci setnout hlavu. Řekl, že *to* bylo milosrdenství, a pak mě vzal nahoru na hradby a přinutil mě dívat se na to. Na otcovu hlavu. Chtěl, abych plakala, ale…“ Prudce se zarazila a přikryla si ústa dlaní. *Řekla jsem toho příliš mnoho, och, bohové, buďte dobří, oni se to dozvědí, uslyší to, někdo to na mě poví.*

„Pokračuj.“ Byla to Margaery, kdo ji pobídl, Joffreyho nastávající. Sansa netušila, kolik toho slyšela.

„Já nemohu.“ *Co když mu to řekne? Joffrey mě za to jistě zabije nebo mě dá seru Ilynovi.* „Já… já nechtěla… můj otec byl zrádce, můj bratr je taky zrádce, mám v sobě zrádcovskou krev, prosím, nenuťte mě říkat něco víc.“

„Uklidni se, dítě,“ poručila jí Královna trnů.

„Ona má hrozný strach, babičko, jen se na ni podívej.“

Stará žena zavolala na Bukače. *„Blázne!* Zazpívej nám píseň. Myslím, že nejlépe nějakou dlouhou. Třeba tu ‚O medvědovi a krásné paně‘.“

„Zazpívám,“ odpověděl obrovitý šašek. „A udělám to opravdu hezky! Mám ji zazpívat postavený na hlavě, moje paní?“

„Bude tak znít lépe?“

„Ne.“

„V tom případě stůj raději na nohou. Nechceme přece, aby ti spadla čepice z hlavy. Pokud si vzpomínám, nikdy si nemyješ vlasy.“

„Jak moje paní poroučí.“ Bukač se uklonil až k zemi, přehlasitě si říhl, pak se narovnal, vystrčil břicho a dal se do řevu. *„Žil byl jeden medvěd, MEDVĚD! Celý černý a hnědý, co všechno sněd…“*

Lady Olenna se posunula ještě víc dopředu. „Dokonce už v době, kdy jsem ještě byla dívka mladší než ty, bylo známo, že v Rudé baště mají i zdi uši. A tak nám Bukač hezky hlasitě zazpívá, zatímco my děvčata si můžeme nerušeně popovídat.“

„Ale,“ namítla Sansa, „Varys… ten *ví*, ten vždycky…“

„Zpívej hlasitěji!“ křikla Královna trnů na Bukače. „Moje

staré uši jsou téměř hluché, víš? Copak to šeptáš, ty tlustý blázne? Za šeptání tě neplatím. *Zpívej!*“

„… MEDVĚD!“ zaburácel Bukač a jeho hluboký hlas se rozhlehl ozvěnou od krokví. *„ACH, POJĎ, PRAVÍ MU, POJĎ SI NA MED! NA MED? DÍ ON, JÁ JSEM MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD!“*

Vrásčitá stará paní se usmála. „Ve Vysoké zahradě taky máme mnoho pavouků mezi květinami. Dokud se starají jen o sebe, necháváme je tkát ty jejich malé pavučinky, ale když se nám dostanou pod nohu, zašlápneme je.“ Klepla Sansu přes hřbet ruky. „A teď pravdu, dítě. Jaký člověk je ten Joffrey, který zve sám sebe Baratheonem, ale až neskutečně se podobá Lannisterům?“

„A UŽ JDOU CESTOU NECESTOU ODTAMTUD SEM. ODTAMTUD SEM! SEM! TŘI HOŠI, A KOZA S MEDVĚDEM!“

Sansa měla pocit, jako by se jí srdce zabydlelo kdesi v krku. Královna trnů byla tak blízko, že cítila nakyslý dech staré ženy. Její vyzáblé tenké prsty jí svíraly zápěstí jako klepeta. Margaery z druhé strany taky naslouchala. Sansa se zachvěla. „Monstrum,“ zašeptala, tak roztřeseně, že stěží poznávala svůj vlastní hlas. „Joffrey je monstrum. Lhal o tom řeznickém chlapci a přinutil mého otce zabít mého vlka. Když se mu znelíbím, muži jeho Královské gardy mne bijí. Je zlý a krutý, moje paní. A královna taky.“

Lady Olenna Tyrell a její vnučka si vyměnily pohled. „Och,“ řekla stará žena, „to je škoda.“

Ach, bohové, pomyslela si Sansa zděšeně. *Jestli si ho Margaery nevezme, Joff bude vědět, že jsem tomu na vině já.* „Prosím,“ vyhrkla, „neodvolávejte tu svatbu…“

„Neměj strach, lord Nafukovací ryba je odhodlaný mít ze své dcery královnu. A slovo Tyrella má větší cenu než všechno zlato Casterlyovy skály. Alespoň tomu tak bylo za mých časů. Přesto ti děkujeme za pravdu, dítě.“

„… TANCOVAL A TOČIL SE, CELOU CESTU K MĚSTU! K MĚSTU! K MĚSTU!“ Bukač poskakoval, hulákal a podupával nohama.

„Sanso, líbilo by se ti navštívit Vysokou zahradu?“ Když se Margaery Tyrell usmála, hodně připomínala svého bratra Lora-

se. „Všechny podzimní květiny jsou právě v květu a máme tam háje, fontány, stinná nádvoří a mramorové kolonády. Můj pan otec si vždycky drží u dvora zpěváky, co zpívají mnohem sladčeji než ten zabedněný Bukač, a pištce, hudce i harfeníky. Máme ty nejlepší koně a výletní bárky, ve kterých plujeme po Klikatici. Už jsi někdy byla na lovu se sokoly, Sanso?“

„Nemnohokrát,“ připustila.

„OH, SLADKÁ BYLA, NEJKRÁSNĚJŠÍ ZE VŠECH, TA PANNA S MEDEM VE VLASECH!“

„Jsem si jistá, že Vysoká zahrada se ti bude líbit stejně jako mně.“ Margaery odhrnula dozadu uvolněný pramen Sansiných vlasů. „Jakmile ji uvidíš, už nikdy nebudeš chtít odjet. A možná ani nebudeš muset.“

„VE VLASECH! VE VLASECH! TA PANNA S MEDEM VE VLASECH!“

„Pššt, dítě,“ řekla Královna trnů zostra. „Sansa nám dokonce ani neřekla, zdali by ráda přijela na návštěvu.“

„Ach, já bych moc ráda.“ Podle jejich slov byla Vysoká zahrada místem, o jakém vždycky snila, nádherným, kouzelným dvorem, který měla podle svých představ najít v Králově přístavišti.

„… UCÍTIL V LETNÍM VZDUCHU MED. MEDVĚD! MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD.“

„Jenže co královna?“ pokračovala Sansa. „Ta mě nikdy nenechá jít…“

„Nechá. Bez Vysoké zahrady nemají Lannisterové naději, že se Joffrey udrží na trůnu. Pokud o to můj lord osel požádá, královna nebude mít jinou možnost než vyhovět jeho žádosti.“

„A on to udělá?“ zeptala se Sansa nevěřícně. „On o to požádá?“

Lady Olenna se zamračila. „Nevidím potřebu dávat mu jakoukoli jinou možnost. O našem skutečném účelu samozřejmě nebude mít zatím ani ponětí.“

„… UCÍTIL V LETNÍM VZDUCHU MED!“

Sansa nakrčila čelo. „O našem skutečném účelu, moje paní?“

„ČICHAL, ŘVAL A CÍTIL HO HNED! V LETNÍM VZDUCHU MED!“

„Abychom se postaraly o to, že se bezpečně provdáš, dítě,“ řekla stará žena, zatímco Bukač dál vyřvával tu starou, prastarou píseň. „Za mého vnuka.“

Vdát se za sera Lorase, ach… Sanse uvízl dech v hrdle. Vzpomněla si na sera Lorase v jeho zářivé safírové zbroji, jak jí háže růži. Na sera Lorase v bílém hedvábí, tak čistého, nevinného, krásného. Na dolíčky v koutcích jeho úst, když se usmál. Na vřelost jeho smíchu, na teplo jeho ruky. Mohla si jen představovat, jaké by to bylo vyhrnout mu tuniku a polaskat hladkou kůži pod ní, postavit se na špičky a políbit ho, prohrábnout mu prsty husté hnědé kadeře a utonout v jeho hlubokých hnědých očích. Vzhůru po krku se jí vyšplhal ruměnec.

„ACH, JÁ JSEM PANNA, ČISTÁ SLOVEM, POHLEDEM! NIKDY NEBUDU TANČIT S MEDVĚDEM! S MEDVĚDEM! S MEDVĚDEM! NIKDY NEBUDU TANČIT S MEDVĚDEM!“

„Jak by se ti to líbilo, Sanso?“ zeptala se Margaery. „Nikdy jsem neměla sestru, jenom bratry. Ach, prosím, řekni ano, řekni prosím, že souhlasíš s tím, že se provdáš za mého bratra.“

„Ano. Provdám.“ Ta slova z ní vypadla sama. „Chtěla bych to víc než cokoli na světě. Provdat se za sera Lorase, milovat ho…“

„Za Lorase?“ opáčila lady Olenna podrážděně. „Nebuď směšná, dítě. Muži Královské gardy se přece nesmějí ženit. Copak tě tam na Zimohradu ničemu nenaučili? Hovoříme o mém vnuku Willasovi. Pravda, je sice trochu starší než ty, ale jinak je to milý hoch. Kromě toho není takový osel jako jeho otec a navíc je dědicem Vysoké zahrady.“

Sansa měla pocit, jako by měla omdlít; v jednu chvíli měla hlavu plnou snů o Lorasovi, a v příštím jí je všechny sebrali. *Willas? Willas?* „Já,“ vyhrkla hloupě. *Zdvořilost je zbrojí dámy. Nesmíš je urazit, buď opatrná na svá slova.* „Já sera Willase neznám. Nikdy jsem neměla to potěšení, moje paní. Je… je stejně velký rytíř jako jeho bratři?“

„… VYSOKO DO VZDUCHU JI ZVED. TEN MEDVĚD! MEDVĚD!“

„Ne,“ odpověděla Margaery. „Nikdy neodříkal rytířskou přísahu.“

Její babička se zamračila. „Pověz tomu děvčeti pravdu. Ten ubohý chlapec je zmrzačený, tak je to.“

„Byl zraněn jako panoš, když jel ve svém prvním turnaji,“ vysvětlila jí Margaery. „Spadl na něj jeho kůň a rozdrtil mu nohu.“

„Může za to ten dornský had Oberyn Martell. A taky jeho mistr.“

„JÁ CHTĚLA RYTÍŘE, A TYS MEDVĚD! MEDVĚD! MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD!“

„Willas má špatnou nohu, ale dobré srdce,“ řekla Margaery. „Čítával mi, když jsem byla malá, a maloval pro mne obrázky hvězd. Budeš ho milovat stejně, jako ho máme rádi my všichni, Sanso.“

„KOPALA A PLAKALA, ALE ON JÍ SLÍZAL Z VLASŮ MED. Z VLASŮ MED. Z VLASŮ MED. SLÍZAL Z VLASŮ VŠECHEN MED!“

„Kdy bych se s ním mohla setkat?“ zeptala se Sansa váhavě.

„Brzy,“ ujistila ji Margaery. „Hned jak přijedeš do Vysoké zahrady, poté co se já provdám za Joffreyho. Moje babička tě odveze s sebou.“

„Odvezu,“ řekla stará žena, poklepala Sanse na ruku a obdařila ji něžným vrásčitým úsměvem. „Vezmu tě s sebou.“

„A PAK SI POVZDECHLA, ZAVÝSKLA, DO VZDUCHU KOPLA HNED! MŮJ MEDVĚD, ZPÍVALA! MŮJ MEDVĚD, CO VŠECHNO SNĚD! PAK SPOLU ODEŠLI OBA DVA HNED, MEDVĚD I S PANNOU, CO VE VLASECH MĚLA MED.“ Bukač zaburácel poslední sloku, vyskočil do vzduchu a doskočil dolů na obě chodidla s dupnutím, které roztřáslo vinné poháry na stole. Ženy se smály a tleskaly.

„Já si už říkala, že ta strašná píseň snad nikdy neskončí,“ řekla Královna trnů. „Á, podívejme, tady se nese můj sýr.“

JON

Svět byl šedou tmou a byl cítit borovicemi, mechem a chladem. Z černé hlíny stoupaly cáry bledé mlhy a jezdci opatrně našlapovali mezi roztroušenými balvany a zakrslými pokroucenými stromy, stále níž k vstřícným ohňům rozesetým jako drahé kameny po délce říčního údolí pod nimi. Bylo tam víc ohňů, než by dokázal Jon Sníh spočítat, stovky ohňů, tisíce, druhá řeka z blikajících světýlek táhnoucí se podél břehu ledově bílé Mléčné vody. Sevřel a rozevřel prsty ruky, ve které držíval meč.

Sestupovali po úbočí bez praporců či troubení, a ticho bylo narušováno jen vzdáleným hukotem řeky, klapotáním kopyt a chřestěním kostěného brnění Chřestivé košile. Někde vysoko nad jejich hlavami plachtil ve vzduchu orel na velkých modrošedých křídlech, zatímco dole pod ním se ubírali muži, psi, koně a bílý zlovlk.

Od svahu se odrazil kámen uvolněný kopytem a Jon uviděl, jak Duch otočil hlavu při náhlém zvuku. Následoval jezdce v určité vzdálenosti po celý den, tak jak to měl ve zvyku, ale když nad borovicemi vyšel měsíc, přiběhl do jejich blízkosti. Psi Chřestivé košile ho vždycky uvítali chórem vrčení, ňafání a divokého štěkotu, ale zlovlk jim nevěnoval sebemenší pozornost. Před šesti dny, když se divocí ukládali ke spánku, ho největší z psů napadl zezadu, ale Duch se otočil a skočil, bleskurychle psovi

prokousl kyčel a odmrštil ho stranou. Zbytek smečky si od něj od té doby udržoval uctivou vzdálenost.

Kůň Jona Sněha tiše zaržál, ale dotek a vlídné slovo zvíře záhy uklidnily. Říkal si, kéž by šly tak snadno utišit jeho vlastní obavy. Byl celý v černém, v černi mužů Noční hlídky, ale nepřítel jel před ním i za ním. *Divocí, a já jsem s nimi.* Ygritte měla přes ramena přehozený plášť Qhorina Půlrukého. Lenyl měl jeho drátěnou košili, velká kopinice s příznačným jménem Hadrnice si pro sebe zabrala jeho rukavice, jeden z lučištníků boty. Qhorinovu přílbu si vylosoval malý prostý mužík, kterému říkali Ryk Dlouhý oštěp, ale špatně padla na jeho úzkou hlavu, a tak ji nakonec dal Ygritte. A Chřestivá košile měl v pytli Qhorinovy kosti, společně se zakrvavenou hlavou Ebbena, který se vydal s Jonem a ostatními na průzkum Křivolakého průsmyku. *Mrtví, jsou mrtví všichni kromě mě, a já jsem mrtvý pro svět.*

Ygritte jela těsně za ním. Vpředu byl Ryk Dlouhý oštěp. Pán kostí ustanovil ty dva jeho strážnými. „Jestli vrána uletí, ovařím si i vaše kosti," varoval je, než se vydali na cestu, a škodolibě se na ně usmál přes křivé zuby lebky obra, kterou nosil na hlavě místo přílby.

„Nechceš si ho ohlídat *sám*?" houkla na něho Ygritte. „Jestli to chceš po nás, tak nás nech na pokoji, a my se o to postaráme."

Jsou to skutečně svobodní lidé, pomyslel si Jon. Chřestivá košile je možná vedl, ale žádný z nich se neostýchal říct mu naplno, co měl právě na jazyku.

Velitel divokých si jej změřil nepřátelským pohledem. „Možná jsi ošálil tyhlety, vráno, ale nemysli si, že se ti stejně snadno podaří oklamat Manceho. Stačí, aby se na tebe podíval, a pozná, že máš nečestné úmysly. A až to udělá, ušiju si plášť z tvého vlka a tobě rozpářu to tvoje měkké břicho a zašiju ti tam lasičku."

Jon znovu rozevřel a sevřel pravou ruku, ohnul pod rukavicí spálené prsty, ale Ryk Dlouhý oštěp se jen smál. „A kde bys tady ve sněhu našel lasičku?"

Té první noci, po dlouhém dni na koních, si zřídili tábor v mělké kamenné míse na vrcholu bezejmenné hory, kde se tiskli blízko k ohni, zatímco z nebe se začaly snášet těžké sněhové vločky. Jon se díval, jak roztávají nad plameny. Jakmile se

najedl, Ygritte se posadila k němu, s kápí staženou hluboko do čela a rukama vraženýma do rukávů. „Až Mance uslyší, cos udělal Půlrukému, přijme tě bez váhání," ujistila ho.

„Přijme mě za co?"

Dívka se pohrdavě zasmála. „Za jednoho z nás. Myslíš si snad, že jsi první vrána, co slétla dolů ze Zdi? Hluboko v srdci chcete všichni létat svobodně."

„A až budu svobodný," řekl opatrně, „budu mít volnost odejít?"

„Jistěže budeš." Navzdory svým křivým zubům měla milý úsměv. „A my tě budeme moci svobodně zabít. Je *nebezpečné* být svobodný, ale většina tomu přijde na chuť." Položila mu ruku v rukavici na nohu, těsně nad koleno. „Však uvidíš."

Uvidím, pomyslel si Jon. *Uvidím a uslyším a dozvím se, a až to udělám, odjedu se vším, co budu vědět, zpátky ke Zdi.* Divocí ho měli za křivopřísežníka, ale v srdci byl stále mužem Noční hlídky, plnícím poslední povinnost, kterou na něj naložil Qhorin Půlruký. *Předtím než jsem ho zabil.*

Na úpatí svahu narazili na malý potok stékající z úbočí kopců, aby se dole pod nimi připojil k Mléčné vodě. Dusil se kamením a ledem, třebaže byl slyšet i zvuk vody zurčící pod zamrzlým povrchem. Chřestivá košile je převedl napříč. Kopyta jeho koně rozbíjela tenkou skořepinu z ledu.

Když se vynořili z potoka, vyjeli jim v ústrety průzkumníci Manceho Nájezdníka. Jon si je všechny změřil pohledem: osm jezdců, jak mužů, tak žen, oděných v kožešinách a vařené kůži, tu a tam s přílbou či kouskem kroužkové zbroje. Byli vyzbrojeni oštěpy a v ohni stvrzenými kopími, všichni kromě jejich velitele, tělnatého světlovlasého muže s vodnatýma očima, který třímal velkou zakřivenou kosu z naostřené oceli. *Plakač,* poznal ho hned. Černí bratři si o něm vyprávěli příběhy. Stejně jako Chřestivá košile, Harma Psí hlava a Alfyn Vránobijec to byl vyhlášený nájezdník.

„Pán kostí," spustil Plakač, když je uviděl. Změřil si Jona a jeho vlka. „Kohopak to tu máme?"

„Přešla k nám vrána," řekl Chřestivá košile, který měl raději, když mu říkali Pán kostí, kvůli chřestivému brnění, co nosil na sobě. „Měl strach, že si vezmu jeho kosti, tak jako jsem si vzal Půlrukého." Zatřásl svým pytlem trofejí na ostatní divoké.

„Zabil Qhorina Půlrukého," řekl Ryk Dlouhý oštěp. „On a ten jeho vlk."

„Ten kluk je měnič, či alespoň něco, co se mu moc podobá," vpravila se do hovoru Hadrnice. „Jeho vlk urval Půlrukému kus nohy."

Plakač si Jona znovu prohlédl červenýma revmatickýma očima. „Tak? Nu, má v sobě cosi vlčího, když se tak dívám. Odveďte ho k Mancemu, možná si ho nechá." Otočil svého koně dokola a odcválal se svými jezdci v patách.

Když přejížděli údolí Mléčné vody a ubírali se v řadě za sebou táborem u řeky, vanul vlhký, těžký vítr. Duch se držel blízko Jona, ale jeho pach ho předcházel jako zvěstovatel a brzy byli psi divokých všude kolem nich, vrčeli a štěkali. Lenyl je okřikl, aby byli zticha, ale psi mu nevěnovali pozornost. „Nějak tomu tvému zvířeti neprojevují moc úcty," řekl Ryk Dlouhý oštěp Jonovi.

„Jsou to psi a on je vlk," namítl Jon. „Vědí, že není stejný jako oni." *O nic víc než patřím já k vám.* Jenomže měl povinnost, které musel dostát, úkol, kterým ho Qhorin Půlruký pověřil, když se spolu dělili o teplo posledního ohně: aby sehrál roli dezertéra a zjistil, co to divocí hledají v pusté divočině Mrazoklů. „Nějakou *moc*," pojmenoval to Qhorin před Starým medvědem, jenže zemřel dřív, než se stačil dozvědět, co je to nebo zda to Mance Nájezdník při svém kopání našel.

Všude podél řeky byly ohně, hořící mezi kárami, povozy a sáněmi. Mnozí z divokých si postavili stany ze surových i vyčiněných kůží a zplstnatělé vlny. Jiní si zbudovali útočiště v hrubých přístřešcích za balvany nebo spali pod svými povozy. U jednoho ohně spatřil Jon muže, který opaloval dotvrda hroty dlouhých dřevěných oštěpů a házel je na hromadu. Jinde dva vousatí mládenci ve vařené kůži útočili proti sobě holemi, skákali jeden proti druhému přes plameny, hlasitě mručeli pokaždé, když některý z nich zasadil úder. Opodál seděl v kruhu tucet žen, opeřovaly šípy.

Šípy na moje bratry, pomyslel si Jon. *Šípy na lid mého otce, na lidi ze Zimohradu, Pahorku v Hlubokém lese a Posledním krbu. Šípy pro sever.*

Jenže ne všechno, co viděl, bylo válečného rázu. Viděl taky

tančící ženy a slyšel plakat dítě a před jeho koně vběhl malý chlapeček, celý zabalený v kožešinách a uřícený od hry. Volně se tam potulovaly ovce a kozy, zatímco dobytčata hledala podél břehu řeky trsy trávy. Od jednoho z varných ohňů k nim zavanula vůně pečeného skopového, u druhého uviděl kance otáčejícího se na dřevěném rožni.

Na otevřeném prostranství obklopeném vysokými zelenými borovicemi Chřestivá košile sesedl. „Tady si rozbijeme tábor," řekl Lenylovi, Hadrnici a ostatním. „Nakrmte koně, pak psy, pak sebe. Ygritte, Dlouhý oštěpe, odveďte vránu k Mancemu, aby se na ni podíval. Pak ji vykucháme."

Po zbytek cesty šli pěšky, kolem dalších ohňů a dalších stanů, s Duchem v patách. Jon nikdy neviděl tolik divokých pohromadě. Říkal si, zda jich vůbec někdo tolik viděl. *Tábor se táhne dál a dál,* přemítal, *jenže je to spíš stovka táborů než jen jeden a každý je zranitelnější než ten před ním.* Divocí byli roztaženi přes celé lígy a neměli žádnou obranu, o které by se dalo hovořit, žádné jámy ani naostřené kůly, jen malé skupinky jezdců hlídkujících podél obvodu. Každá skupina nebo klan či vesnice se prostě zastavily tam, kde chtěly, jakmile viděly, že zastavují ostatní, nebo jakmile si našly místo, které se jim líbilo. *Svobodní lidé*. Kdyby je jeho bratři přepadli, mnozí z nich by zaplatili za tu svoji svobodu krví. Bylo jich hodně, jenže Noční hlídka byla disciplinovaná, a v bitvě má disciplína desetkrát větší cenu než počet bojovníků, jak mu jednou řekl otec.

Nebylo pochyb o tom, který stan patří jejich králi. Byl třikrát větší než ten největší, co zatím viděl, a navíc uslyšel hudbu linoucí se z něj. Tak jako mnohé z menších stanů byl i tento vyrobený ze sešitých kůží, na kterých stále byla srst, avšak kůže na stanu Manceho Nájezdníka byly huňaté bílé kožešiny ledních medvědů. Jeho špičatá střecha byla korunovaná rozměrným parožím jednoho z obřích losů, kteří se svobodně proháněli po Sedmi královstvích v časech Prvních lidí.

Alespoň zde nalezl nějaké obránce, dva strážné u plenty stanu, opírající se o vysoké oštěpy, s kulatými koženými štíty připevněnými řemínky k pažím. Když muži spatřili Ducha, jeden z nich sklonil oštěp a řekl: „To zvíře zůstane venku."

„Duchu, zůstaň," poručil Jon. A zlovlk se posadil.

„Dlouhý oštěpe, hlídej ho.“ Chřestivá košile škubl plentou stanu a pokynul Jonovi a Ygritte, aby vešli dovnitř.

Uvnitř bylo horko a plno kouře. V každém ze čtyř rohů stály koše s hořící rašelinou, plnily vzduch slabou narudlou září. Na podlaze byly rozložené další kožešiny. Jon Sníh si připadal naprosto sám, jak tam tak stál ve svém černém oděvu a vyčkával pozornosti zběha, který sám sebe zval Králem za Zdí. Když se jeho oči přizpůsobily kouřovému rudému šeru, spatřil šest lidí, z nichž mu žádný nevěnoval sebemenší pozornost. Tmavovlasý mladý muž a pohledná světlovlasá žena se spolu dělili o roh medoviny. Nad železným košem stála těhotná žena, opékala na rožni slepice, zatímco na polštáři seděl šedovlasý muž v otrhaném plášti černé a rudé barvy, hrál na loutnu a zpíval:

Dornova žena byla krásná jak slunce,
a její polibky nad slunce vřelejší.
Ale Dornova čepel z černé oceli byla,
a její polibek věcí mnohem strašnější.

Jon tu píseň znal, třebaže bylo zvláštní slyšet ji tady, v kožešinovém stanu za Zdí, deset tisíc líg od rudých hor a teplých větrů Dorne.

Chřestivá košile si sundal svou zažloutlou helmu z obří lebky a čekal, až píseň skončí. Pod brněním z kostí a kůže to byl malý muž a jeho obličej byl zcela tuctový, s hrbolatou bradou, tenkým knírkem a bledými, propadlými tvářemi. Oči měl posazené blízko sebe, napříč přes čelo se mu táhlo jediné rozježené obočí, tmavé řídnoucí vlasy mu vybíhaly ve špici do čela.

Dornova žena zpívala, když se koupala,
hlasem, co sladký byl jak večernice,
jenže Dornova čepel měla svou vlastní píseň,
a skus ostrý a chladný jak pijavice.

Vedle železného koše seděl na stoličce malý, ale nesmírně rozložitý muž, ojídající slepičí maso z rožně. Dolů po bradě a na sněhobílý vous mu stékal horký omastek, ale on se blaženě usmíval. Masivní paže měl obepnuté silnými zlatými náramky

s vyrytými runami a měl na sobě těžkou košili z černého pletiva, která mohla pocházet jen od mrtvého průzkumníka Noční hlídky. O pár stop dál se skláněl nad mapou vyšší, štíhlý muž v koženém kabátci pošitém bronzovými šupinami, s obouručním mečem v kožené pochvě pověšeným přes záda. Byl rovný jako oštěp, samý sval a šlacha, hladce oholený, holohlavý, se silným rovným nosem a hluboko posazenýma šedýma očima. Mohl by být docela pohledný, kdyby ovšem měl uši, jenže je obě někde ztratil, zda díky mrazu nebo noži nějakého nepřítele, to nemohl Jon říci. Chybějící uši dodávaly jeho hlavě úzkého, zašpičatělého vzhledu.

Jak muž s bílým vousem, tak ten holohlavý byli válečníci, to bylo Jonovi jasné na první pohled. *Tihle dva jsou mnohem nebezpečnější než Chřestivá košile.* Říkal si, který z nich je Mance Nájezdník.

A pak ležel na zemi, tma všude kolem,
vlastní krev na jazyku chutnal,
bratři u něj poklekli a modlili se,
a on se jen usmál a do zpěvu se dal.
„Bratři, ach, bratři, mé dny jsou sečteny,
Dorn mi můj život vzal,
co však na tom záleží, všichni jednou zemřou,
a já Dornovu ženu ochutnal!“

Jak poslední tóny „Dornovy ženy“ odeznívaly, holohlavý bezuchý muž vzhlédl od své mapy a divoce se zamračil na Chřestivou košili a Ygritte, s Jonem mezi nimi. „Co je to?“ zeptal se. „Vrána?“

„Ten černý bastard, co vykuchal Orella,“ odpověděl Chřestivá košile, „a taky proklatý měnič.“

„Měli jste je všechny pozabíjet.“

„Tenhle přešel k nám,“ vysvětlovala Ygritte. „Vlastní rukou zabil Qhorina Půlrukého.“

„Tenhle *kluk*?“ Zdálo se, že bezuchého muže ta zpráva nepotěšila. „Půlruký měl být můj. Máš nějaké jméno, vráno?“

„Jon Sníh, Tvoje Výsosti.“ Říkal si, zda se od něho očekává, že taky poklekne.

„Tvoje Výsosti?“ Bezuchý muž pohlédl na toho velkého s bílým vousem. „Slyšeli jste? On mě považuje za krále.“

Muž s vousem propukl v takový smích, že začal všude kolem sebe prskat kousky slepičího masa. Otřel si mastnotu z úst hřbetem obrovité ruky. „Ten chlapec je asi slepý. Kdo kdy slyšel o králi bez uší? Vždyť by mu spadla koruna rovnou dolů až na krk! Har!“ Zašklebil se na Jona, otřel si mastnotu z prstů o kalhoty. „Zavři zobák, vráno. Otoč se dokola, možná najdeš toho, koho hledáš.“

Jon se otočil.

Zpěvák vstal ze svého polštáře. „To já jsem Mance Nájezdník,“ řekl, odkládaje loutnu stranou. „A ty jsi bastard Neda Starka, Sníh ze Zimohradu.“

Ohromený Jon na okamžik ztratil řeč, než se vzpamatoval natolik, aby řekl: „Jak… jak víš, že…“

„To je příběh na jindy,“ odpověděl Mance Nájezdník. „Jak se ti líbila ta píseň, chlapče?“

„Docela ano. Slyšel jsem ji už předtím.“

„Co však na tom záleží, všichni jednou zemřou,“ řekl Král za Zdí zlehka, *„a já Dornovu ženu ochutnal.* Pověz mi, mluví můj Pán kostí pravdu? Zabil jsi mého starého přítele Půlrukého?“

„Udělal jsem to.“ *Třebaže to bylo spíš jeho dílo než moje.*

„Stínová věž už nikdy nebude vypadat tak hrozivě,“ řekl král se smutkem v hlase, „Qhorin byl můj nepřítel. Ale taky můj bratr, kdysi. Takže… mám ti poděkovat za to, žes ho zabil, Jone Sněhu? Nebo tě mám proklít?“ Změřil si Jona s urážlivým úsměvem.

Král za Zdí vůbec nevypadal jako král, ba dokonce ani moc nepřipomínal divokého. Byl střední postavy, štíhlejší, s ostře řezanými rysy, pronikavýma hnědýma očima a dlouhými hnědými vlasy, které již hodně prokvetly šedí. Na hlavě neměl žádnou korunu ani zlaté náramky na pažích, žádné šperky na krku, ba dokonce ani záblesk stříbra. Byl ve vlně a kůži, a jeho jediným kusem oděvu na znamení hodnosti byl potrhaný černý vlněný plášť, jehož dlouhé trhliny byly vyspraveny rudým hedvábím.

„Měl bys mi poděkovat, že jsem zabil tvého nepřítele,“ odpověděl Jon nakonec. „A proklít mne za zabití svého přítele.“

„Har!“ zaburácel bělovousý muž. „Dobrá odpověď.“

„Souhlasím.“ Mance Nájezdník pokynul Jonovi, aby k němu přistoupil blíž. „Jestli se chceš dát k nám, měl bys nás znát. Muž, kterého sis spletl se mnou, je Styr, magnar z Thennu. *Magnar* znamená ve starém jazyce ‚pán‘.“ Bezuchý muž si Jona změřil chladným pohledem a Mance se otočil k tomu s bílým vousem. „Zde náš zuřivý požírač slepic je můj věrný Tormund. Žena –“

Tormund vstal. „Počkat. Styra jsi představil, jak se sluší a patří. Dopřej totéž i mně.“

Mance Nájezdník se zasmál. „Jak si přeješ. Jone Sněhu, před tebou stojí Tormund Obrozhouba, vypravěč, trubač na roh a lamač ledu. A taky Tormund Hromopěst, medvědí manžel, medovinový král Proklaté díry, mluvčí s bohy a otec armád.“

„To už mi zní lépe,“ pochvaloval si Tormund. „Buď vítán, Jone Sněhu, měniče mám rád, abych pravdu řekl, třebaže Starky moc ne.“

„Ta dobrá žena u železného koše,“ pokračoval Mance Nájezdník, „je Dalla.“ Těhotná žena se plaše usmála. „Chovej se k ní, jako by ses choval ke kterékoli královně, nosí v sobě moje dítě.“ Otočil se k posledním dvěma. „Tahle kráska je její sestra Val. Mladý Jarl vedle ní je její nejnovější zvířátko.“

„Já nejsem žádného muže zvířátko,“ vyskočil Jarl, tmavý a divoký.

„A Val není muž,“ odfrkl si bělovousý Tormund. „Toho už sis měl dávno všimnout, chlapče.“

„Tak nás tady máš, Jone Sněhu,“ řekl Mance Nájezdník. „Krále za Zdí a jeho dvůr. A teď nám pověz něco ty. Odkud přicházíš?“

„Ze Zimohradu,“ řekl, „a potom z Černého hradu.“

„A co tě přivádí sem nahoru k Mléčné vodě, tak daleko od ohňů domova?“ Nečekal na Jonovu odpověď, ale podíval se na Chřestivou košili. „Kolik jich bylo?“

„Pět. Tři jsou mrtví a chlapec je tady. Ten poslední odešel vzhůru do hor, kde jsme ho nemohli sledovat na koních.“

Nájezdníkovy oči se znovu setkaly s Jonovými. „Bylo vás jen těch pět? Nebo kolem slídí ještě další tvoji bratři?“

„Byli jsme čtyři a Půlruký. Qhorin měl cenu dvaceti obyčejných mužů.“

Král za Zdí se tomu jen zasmál. „Někteří si to mysleli. Přesto… chlapec z Černého hradu s průzkumníky ze Stínové věže? Jak je to možné?“

Jon již měl svoji lež připravenou. „Lord velitel mne poslal k Půlrukému na výcvik, a ten mne s sebou vzal na průzkumnou výpravu.“

Magnar Styr se na to zamračil. „Na průzkumnou výpravu říkáš… proč by vrány letěly na průzkum až nahoru do Křivolakého průsmyku?“

„Vaše vesnice byly opuštěné,“ odpověděl Jon po pravdě. „Vypadalo to, jako by všechen svobodný lid zmizel.“

„Zmizel, ano,“ přitakal Mance Nájezdník. „A nejenom svobodný lid. Kdo vám řekl, kde jsme, Jone Sněhu?“

Tormund si odfrkl. „Jestli to nebyl Kraster, tak jsem růžolící panna. Já ti to povídal, Mance, toho chlapa je třeba zkrátit o hlavu.“

Král si staršího muže změřil podrážděným pohledem. „Tormunde, některý den se snaž nejdřív myslet, než něco řekneš. Já vím, že to byl Kraster. Ptal jsem se Jona, abych viděl, zda bude mluvit pravdu.“

„Har!“ Tormund si odplivl. „To jsem tomu dal!“ Zakřenil se na Jona. „Vidíš, chlapče, proto je on králem a já jím nejsem. Vypiju toho víc než on, přeperu ho a přezpívám, a ta moje věc je třikrát delší než jeho, jenže Mance je chytrý. Vychovali ho jako vránu, víš, a vrána je prohnaný pták.“

„Rád bych si s hochem promluvil o samotě, můj Pane kostí,“ řekl Mance Nájezdník Chřestivé košili. „Odejděte, všichni.“

„Cože, já taky?“ naježil se Tormund.

„Ano, ty především,“ odpověděl Mance.

„Nejím v žádné síni, kde nejsem vítán.“ Tormund se zvedl. „Já a moje slepice odcházíme.“ Popadl z železného koše dalšího ptáka, strčil ho do kapsy všité do podšívky svého pláště a řekl: „Har,“ a s olizováním prstů odešel. Ostatní jej následovali, všichni kromě ženy jménem Dalla.

„Posaď se, jestli chceš,“ řekl Nájezdník, když byli pryč. „Máš hlad? Tormund nám tady nechal alespoň dva ptáky.“

„Najím se s radostí, Tvoje Výsosti. A děkuji ti za laskavost.“

„Tvoje Výsosti?“ Král se usmál. „To není oslovení, které člověk

často slýchá z úst svobodného lidu. Pro většinu jsem Mance, *Ten* Mance pro některé. Vezmeš si roh medoviny?“

„Rád,“ odpověděl Jon.

Král nalil jemu i sobě, zatímco Dalla rozřízla dobře propečenou slepici a přinesla každému polovinu. Jon si stáhl rukavice, vzal ji do rukou a začal jíst, pečlivě obíraje každou kůstku.

„Tormund mluvil pravdu,“ řekl Mance Nájezdník, když si ulamoval kus z bochníku chleba. „Černá vrána je prohnaný pták, to tedy je…, jenže já byl vránou, když tys nebyl větší než dítě v Dallině břiše, Jone Sněhu. Takže buď opatrný, a nesnaž se u mě o žádné lsti a klamy.“

„Jak si přeješ, Tvoje – Mance.“

Král se zasmál. „Tvoje Mance! Proč ne? Slíbil jsem ti příběh o tom, jak je možné, že tě znám. Už jsi na to přišel?“

Jon zavrtěl hlavou. „Poslal snad Chřestivá košile cestou k vám vzkaz?“

„Na křídlech? My tady žádné cvičené havrany nechováme. Ne, poznal jsem tvou tvář. Už jsem tě totiž viděl. Dvakrát.“

Zpočátku to nedávalo smysl, ale když Jon chvíli přemílal jeho slova ve své mysli, rozsvítilo se mu. „Když jsi byl bratrem Noční hlídky…“

„Velmi dobře! Ano, to bylo poprvé. Byl jsi ještě malý kluk, a já byl celý v černém, jeden z tuctu bratří tvořících doprovod starého lorda velitele Qorgyleho, když sjel dolů od Zdi, aby navštívil tvého otce na Zimohradu. Ubíral jsem se po hradbách nad nádvořím, když jsem narazil na tebe a tvého bratra Robba. V noci předtím sněžilo a vy dva jste si připravili nad bránou velkou hromadu sněhu a čekali jste, až bude někdo procházet dole pod vámi.“

„Vzpomínám si na to,“ vydechl Jon s ohromeným smíchem. Mladý černý bratr nahoře na hradbách, ano… „Přísahal jsi, že to nikomu nepovíš.“

„A dodržel jsem svou přísahu. Alespoň tuhle.“

„Shodili jsme ten sníh na Tlustého Toma. Byl nejpomalejší z mužů otcovy stráže.“ Tom je pak honil po nádvoří, dokud všichni tři nebyli zrudlí jako podzimní jablíčka. „Říkal jsi ale, žes mne viděl dvakrát. Kdy to bylo podruhé?“

„Když král Robert přijel na Zimohrad, aby učinil tvého otce pobočníkem," odpověděl nenuceně Král za Zdí.

Jon nevěřícně vytřeštil oči. „To přece není možné."

„Bylo to možné. Když se tvůj otec dozvěděl, že přijíždí král, poslal vzkaz svému bratrovi Benjenovi na Zeď, aby se dostavil na hostinu. Mezi černými bratry a svobodným lidem panují těsnější styky, než tušíš, a brzy tato zvěst dolehla i k mým uším. Byla to příliš skvělá šance, než abych si ji mohl nechat ujít. Tvůj strýc mne podle vzhledu neznal, a tak jsem v tomto ohledu neměl strach a nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by si tvůj otec pamatoval mladou vránu, se kterou se krátce setkal před lety. Chtěl jsem toho Roberta vidět na vlastní oči, král krále, a taky odhadnout tvého strýce Benjena. A tak jsem osedlal svého nejrychlejšího koně a vyrazil jsem."

„Ale," namítl Jon, „Zeď…"

„Zeď může zastavit armádu, ale ne muže, který putuje sám. Vzal jsem si svou loutnu a měšec stříbra, přešel led blízko Dlouhé mohyly, šel pěšky pár líg na jih od Nového daru a koupil si koně. Celkově jsem to zvládl v mnohem kratším čase než Robert, který putoval s tím svým neohrabaným kolovým domem, aby královně zajistil pohodlí. Narazil jsem na něj den jízdy na jih od Zimohradu a dal se dohromady s jeho společností. Svobodní jezdci a potulní rytíři se odjakživa připojují ke královským procesím, v naději, že najdou službu u krále, a moje loutna mi zajistila snadné přijetí." Zasmál se. „Znal jsem každou košilatou píseň, kterou kdo kdy složil, jižně i severně od Zdi. Tak vidíš. V ten večer, co tvůj otec hostil Roberta, jsem seděl vzadu v jeho síni, na lavici s dalšími svobodnými jezdci, a naslouchal Orlandovi ze Starého města, jak hraje na harfu a zpívá o mrtvých králích pod mořem. Pojedl jsem z masa a popil z medoviny tvého otce, podíval se na Králokata a Skřeta… a samozřejmě jsem si všímal i dětí lorda Eddarda a vlčích štěňat, která se jim batolila v patách."

„Bael Bard," řekl Jon, který si vzpomněl, co mu Ygritte vyprávěla v Mrazoklech tu noc, kdy ji málem zabil.

„Kéž bych jím tak byl. Nepopírám, že Baelův čin inspiroval můj vlastní…, ale neukradl jsem žádnou z tvých sester, pokud si vzpomínám. Bael psal své vlastní písně a žil podle nich. Já

zpívám jen písně, co složili lepší muži přede mnou. Ještě medovinu?“

„Ne,“ odpověděl Jon. „Kdyby zjistili, kdo jsi…, zajali by tě…“

„Tvůj otec by mi sťal hlavu.“ Král pokrčil rameny. „Třebaže když jsem jedl u jeho tabule, byl jsem chráněn právem hosta. Zákony pohostinnosti jsou stejně staré jako První lidé a stejně posvátné jako stromy srdce.“ Ukázal na stůl mezi nimi, na rozlomený chléb a slepičí kosti. „Zde jsi ty mým hostem, a nikdo ti nemůže ublížit… alespoň dnešní noc. A tak mi pověz pravdu, Jone Sněhu. Jsi zbabělec, který převlékl svůj plášť ze strachu, nebo máš nějaký jiný důvod, který tě přivádí do mého stanu?“

Právo hosta nebo ne, Jon Sníh věděl, že vkročil na tenký led. Jediný chybný krok a proboří se rovnou do vody tak ledové, že se mu zastaví srdce. *Zvaž pečlivě každé slovo, než je proneseš,* říkal si v duchu. Dlouze se napil medoviny, aby si koupil čas. Když položil roh stranou, řekl: „Pověz mi, proč jsi ty převlékl plášť, a já ti povím, proč jsem převlékl svůj.“

Mance Nájezdník se usmál, v což Jon taky doufal. Král byl zjevně mužem, který miloval zvuk vlastního hlasu. „Nepochybuji, že už jsi slyšel příběhy o mém zběhnutí.“

„Někteří říkají, že to bylo pro korunu. Jiní tvrdí, že pro ženu. Další, žes v sobě měl krev divokých.“

„Krev divokých je krev Prvních lidí, stejná krev, jako koluje v žilách Starků. Co se týče koruny, vidíš tu snad nějakou?“

„Vidím ženu.“ Podíval se na Dallu.

Mance ji vzal za ruku a přitáhl ji k sobě blíž. „Moje paní je v tomto ohledu bez viny. Potkal jsem ji až při svém návratu od hradu tvého otce. Půlruký byl vytesaný ze dřeva starého dubu, ale já jsem z masa a krve, a mám velkou slabost pro půvaby žen…, což mne neodlišuje od tří čtvrtin mužů Hlídky. Jsou tam muži, co nosí černou, a přitom měli desetkrát tolik žen jako já ubohý král. Můžeš hádat znovu, Jone Sněhu.“

Jon chvíli přemýšlel. „Půlruký říkal, žes vášnivě miloval hudbu divokých.“

„Miloval. Stále ji mám rád. Teď už jsi blíž pravdě, ano, ale stále jsi vedle.“ Mance vstal, rozepjal sponu, která držela na místě jeho plášť. Přehodil ho přes lavici. „Bylo to kvůli tomuhle.“

„Kvůli plášti?“

„Kvůli černému vlněnému plášti přísahajícího bratra Noční hlídky,“ přitakal Král za Zdí. „Jednoho dne zrána jsme na průzkumné výpravě skolili krásného velkého losa. Stahovali jsme jej z kůže, když tu pach jeho krve vylákal stínokočku z jejího pelechu. Zahnal jsem ji, ale ne předtím než rozervala můj plášť na kusy. Vidíš? Tady, tady a tady?“ Zasmál se. „Podrápala mi taky ruku a záda a teklo ze mě víc krve než z toho losa. Moji bratři se obávali, že bych mohl umřít, než se jim podaří dostat mě zpátky k mistru Mullinovi ve Stínové věži, a tak mě odnesli do vesnice divokých, o které věděli, že tam bydlí moudrá stařena, co se věnuje přírodnímu léčitelství. Náhoda tomu chtěla, že už byla mrtvá, ale její dcera se o mě postarala stejně dobře. Vyčistila mi rány, zašila mne a krmila ovesnou kaší a lektvary, dokud jsem nebyl zas tak silný, abych mohl opět nasednout na koně. A zašila taky díry v mém plášti, vyspravila je šarlatovým hedvábím z Ašaje, které její babička kdysi vytáhla z vraku bárky vyplavené na Zamrzlém pobřeží. Byl to ten největší poklad, jaký měla, a ona mi ho darovala.“ Přehodil si plášť zpátky přes ramena. „Jenže ve Stínové věži mi dali nový plášť ze skladu, černý, černě podšitý a černě olemovaný, aby ladil s mými černými kamašemi, černými botami, černou kroužkovou zbrojí a stejně černou suknicí. Ten nový plášť na sobě neměl žádné trhliny, škrábance ani díry… a nejvíc ze všeho postrádal červeň. Muži Noční hlídky se oblékají do *černého*, připomněl mi přísně ser Denys Mallister, jako bych na to byl zapomněl. Řekl, že můj vyspravený plášť je dobrý akorát tak na spálení.

Příštího rána jsem odešel… na místo, kde polibek nebyl zločinem a muž tam mohl nosit plášť, jaký si vybral.“ Zapnul sponu a znovu se posadil. „A ty, Jone Sněhu?“

Jon se znovu napil medoviny. *Existuje jen jedno vysvětlení, které bude ochoten přijmout.* „Říkal jsi, žes byl na Zimohradu, té noci, co můj otec hostil krále Roberta.“

„Řekl jsem to, protože je to pravda.“

„Pak jsi nás tedy všechny viděl. Prince Joffreyho a prince Tommena, princeznu Myrcellu, moje bratry Robba, Brana a Rickona, moje sestry Aryu a Sansu. Viděl jsi, jak jdou středem uličky, jak se na ně upírají oči všech přítomných v síni a jak

zaujímají svá místa u stolu hned pod stupínkem, kde seděl král s královnou.“

„Vzpomínám si na to.“

„A viděl jsi, kde jsem seděl já, Mance?“ Naklonil se dopředu. „Viděl jsi, kam posadili bastarda?“

Mance Nájezdník dlouhou chvíli pozoroval Jonův obličej. „Myslím, že bychom ti měli najít nový plášť,“ řekl král s rukou napřaženou k Jonově pravici.

DAENERYS

Přes klidnou modrou vodu k nim zaznívalo pomalé, pravidelné dunění bubnů a tichý svist vesel z galér. Velká koga sténala v jejich vlně, se silným provazem napjatým mezi nimi k prasknutí. *Balerionovy* plachty visely ochablé, beznadějně zplihlé ze stěžňů. Avšak i přesto – jak tam tak stála na příďové nástavbě a pozorovala své draky honící se navzájem po bezmračné obloze – byla tak šťastná, jak si už dlouho nepamatovala.

Její Dothrakové nazývali moře *jedovatou vodou*, protože nedůvěřovali žádné tekutině, kterou nemohli pít jejich koně. V den, kdy tři lodě zvedly kotvy v Qarthu, by si člověk myslel, že se plaví spíš do pekel než do Pentosu. Její chrabří pokrevní jezdci hleděli na zmenšující se linii pobřeží vytřeštěnýma očima s obrovitým bělmem, každý z těch tří odhodlaný nedat svůj strach najevo před ostatními dvěma, zatímco její služebné Irri a Jhiqui zoufale svíraly brlení a zvracely přes bok lodi při každém malém zhoupnutí. Zbytek Danyina nepočetného *khalasaru* se zdržoval dole v podpalubí, dával přednost společnosti svých nervózních koní před děsivým světem bez krajiny kolem lodí. Když je šest dnů od začátku plavby přepadla náhlá bouře, slyšela je přes padací dvířka; koně kopali a hlasitě řičeli, a lidé *khalasaru* se modlili tenkými rozechvělými hlasy pokaždé, když byl *Balerion* nadzvednut vlnou nebo se zakymácel.

Žádná bouře však nemohla vystrašit Dany. *Daenerys za bouře zrozená,* říkali jí, protože s pláčem přišla na tento svět na dalekém Dračím kameni, když venku vyla ta největší bouře, jakou Západozemí pamatovalo, tak strašlivá, že rvala kamenné chrliče z hradeb a rozbíjela flotilu jejího otce na třísky.

Úzké moře bylo často bouřlivé a Danny se na něm plavila snad půlstovkykrát jako malé děvče, když prchala z jednoho svobodného města do dalšího půl kroku před hrdlořezy najatými Uchvatitelem. Milovala moře. Milovala ostrý slaný pach ve vzduchu i nezměrnou rozlehlost horizontů spoutaných jen klenbou azurově modré oblohy nad nimi. Navozovalo jí to pocit, jako by byla nepatrná, ale zároveň svobodná. Měla ráda delfíny, kteří někdy hravě poskakovali vedle *Baleriona* a prořezávali vlny jako stříbřité šipky, a také létající ryby, jež tu a tam zahlédli. Dokonce měla ráda námořníky se všemi jejich písněmi a příběhy. Jednou na cestě do Braavosu, když pozorovala posádku, jak se potýká s velkou zelenou plachtou, kterou stahovali dolů před blížící se bouří, si dokonce říkala, jak by bylo hezké stát se námořníkem. Když to ale pověděla svému bratrovi, Viserys ji vykrákal za vlasy, až vykřikla. „Jsi krev draka," křičel na ni. „*Draka*, ne nějaké smradlavé ryby."

Byl to blázen, v tomto ohledu a v tolika jiných věcech, pomyslela si Dany. *Kdyby byl moudřejší a trpělivější, byl by to on, kdo by se teď plavil na západ, aby zabral trůn, který po právu náleží jemu.* Uvědomovala si, že Viserys byl hloupý a krutý, a přesto svého bratra někdy postrádala. Ne toho brutálního muže, jakým se stal na samém konci, ale bratra, který jí někdy dovolil, aby si zalezla k němu do postele, chlapce, jenž jí vyprávěl příběhy o Sedmi královstvích a mluvil o tom, o kolik lepším se jejich život stane, jakmile získá svou korunu.

U jejího lokte se objevil kapitán. „Kéž by tak náš Balerion uměl létat stejně jako jeho jmenovec, Tvoje Výsosti," řekl v odrodilé valyrijštině, ztěžka zastřené výrazným pentoským přízvukem. „Pak bychom nepotřebovali veslovat ani se nechat táhnout či se modlit o vítr."

„Přesně tak, kapitáne," odpověděla s úsměvem, potěšená, že si toho muže získala. Kapitán Groleo byl starý Pentosan, stejně jako jeho pán Illyrio Mopatis, a zpočátku byl z dívky, která

k němu na palubu přivedla tři draky, značně nervózní. Přes okrajníky stále visela polovina stovky věder plných mořské vody, kvůli případnému požáru. Groleo chtěl nejdřív vsadit draky do klecí a Dany souhlasila, aby utišila jeho obavy, jenže jejich utrpení bylo tak hmatatelné, že svoje rozhodnutí brzy změnila a trvala na to, aby byli puštěni na svobodu.

Dokonce i kapitán Groleo tomu byl teď rád. Zatím hasili jen jeden oheň, se kterým si snadno poradili; naproti tomu se zdálo, že na *Balerionovi* je teď o hodně méně krys než předtím, když se plavil pod jménem *Saduleon.* A jeho posádka, zpočátku plná strachu i zvědavosti zároveň, začala být na „svoje" draky zvláštním způsobem hrdá. Každý z mužů posádky, od kapitána po kuchtíka, se rád díval, jak ti tři létají nad lodí…, třebaže žádný z nich tak moc jako Dany.

Jsou to moje děti, říkala si, *a pokud* maegi *mluvila pravdu, jsou to jediné děti, které kdy budu mít.*

Viserionovy šupiny měly barvu čerstvé smetany, jeho rohy, křídlové kosti a páteřní hřeben byly z temného zlata, které se jasně lesklo jako ryzí kov na slunci. Rhaegal měl barvu zeleni léta smíšenou s bronzem podzimu. Plachtili nad lodí v širokých kruzích, výš a výš, každý se pokoušel vzlétnout nad toho druhého.

Dany brzy pochopila, že draci dávají přednost útoku z výšky. Pokud se cokoli dostalo mezi ně a slunce, složili křídla, s křikem slétli střemhlav dolů a dopadli z oblohy semknutí dohromady v propletené šupinaté kouli, s chňapajícími čelistmi a švihajícími ocasy. Když to udělali poprvé, měla strach, že mají v úmyslu zabít se navzájem, ale byla to jen zábava. Než se stačili dotknout mořské hladiny, rozpletli se a znovu vzlétli, křičící a syčící, se slanou vodou odpařující se z kůže jejich křídel, která mocnými údery mávala ve vzduchu. Drogon byl taky vysoko nahoře, třebaže nikde v dohledu; býval míle a míle před lodí, nebo míle a míle vzadu, na lovu.

Byl věčně hladový, její Drogon. *Hladový a rychle rostl. Další rok, možná dva a bude dost velký na to, aby se na něm dalo sedět. Pak už nebudu potřebovat žádné lodě, abych se dostala přes velké slané moře.*

Ten čas však dosud nenastal. Rhaegal a Viserion byli velikosti

malých psů, Drogon byl jen o něco málo větší a jakýkoli pes by je převážil; byli samá křídla, krk a ocas, mnohem lehčí, než vypadali. A tak musela Daenerys Targaryen spoléhat na dřevo a vítr a plachty, aby ji odnesly domů.

Dřevo a plachty jí až dosud sloužily dobře, jen přelétavý vítr se zachoval jako zrádce. Již šest dnů a šest nocí panovalo úplné bezvětří a nyní nastal sedmý den, a stále ani závan, který by naplnil jejich plachty. Naštěstí byly dvě z lodí, které pro ni poslal magistr Illyrio, obchodními galérami, každá se dvěma stovkami vesel a posádkou veslařů se silnými pažemi, aby k nim mohli usednout. Velká koga *Balerion* však byla něco jiného; těžkopádné plavidlo s širokou palubnicí, rozlehlými lodními prostorami a obrovitými plachtami, jenže naprosto bezmocné za bezvětří. Galéry *Vhagar* a *Meraxes* vyhodily lana a táhly ji za sebou, jenže s *Balerionem* v závěsu to byla bolestně pomalá plavba. Všechny tři lodě byly přelidněné a plně naložené zbožím.

„Nevidím Drogona," řekl ser Jorah Mormont, když se k ní připojil na příďové nástavbě. „Už se zase ztratil?"

„To my jsme se ztratili, pane. Drogonovi se tohle mokré plazení nelíbí o nic víc než mně." Černý drak byl odvážnější než druzí dva, a tak se jako první rozhodl vyzkoušet svá křídla nad vodou, jako první přeletěl od lodi k lodi, první se ztratil v proplouvajícím mračnu… a jako první zabíjel. Ryba ještě nestačila prolétnout nad hladinu, když byla probodena kopím plamene, uchvácena a spolknuta. „Jak velký asi naroste?" zeptala se Dany zvědavě. „Víš to?"

„V Sedmi královstvích se vypravují příběhy o dracích, kteří narostli do takové velikosti, že byli schopni vytahovat obří krakeny z moře."

Dany se zasmála. „To by byl úchvatný pohled."

„Je to jen příběh, *khaleesi*," řekl její exilový rytíř. „Povídají si taky o starých moudrých dracích, co žili tisíc let."

„Ano, a jak dlouho tedy vůbec drak *žije*?" Vzhlédla, když Viserion zakroužil nízko nad lodí, s křídly pomalu bijícími ve vzduchu a rozvířujícími ochablé plachty.

Ser Jorah pokrčil rameny. „Přirozená délka života draka je mnohokrát delší než u člověka, či alespoň nás k této víře přivedly písně…, ale draci, které Sedm království znalo nejlépe, patřili

rodu Targaryenů. Byli chováni pro válku a ve válkách umírali. Není snadným úkolem porazit draka, ale je to možné."

Panoš Bělovous, stojící u galionové figury na přídi a svírající štíhlou rukou svoji dlouhou hůl z tvrdého dřeva, se otočil k nim a řekl: „Balerion Černý děs byl dvě stě let stár, když zemřel během vlády Jaehaeryse Smírce. Byl tak obrovitý, že polykal pratury vcelku. Drak nikdy nepřestává růst, Tvoje Výsosti, má-li dostatek potravy a svobodu." Jmenoval se Arstan, ale Silný Belwas ho pojmenoval Bělovous, pro jeho bílé kníry a bradu, a teď mu tak říkali téměř všichni. Byl vyšší než ser Jorah, třebaže ne tak svalnatý; oči měl světle modré a jeho dlouhý vous byl bílý jako padlý sníh a jemný jako hedvábí.

„Svobodu?" zeptala se Dany zvědavě. „Co tím myslíš?"

„Tvoji předkové postavili v Králově přístavišti pro svoje draky obrovitý hrad s kopulí. Říkali mu Dračí doupě. Stále stojí na vrcholu Rhaenysina kopce, třebaže teď z něj zbyly už jen ruiny. Právě tam královští draci prodlévali v minulých dobách. Byly to obrovité jeskyňovité prostory s železnými dveřmi tak širokými, že jimi projelo třicet rytířů vedle sebe. Přesto si lidé všimli, že žádný z draků v doupěti nikdy nedosáhl velikosti svých předků. Mistři říkali, že to bylo kvůli zdem kolem nich a kvůli velké kopuli nad jejich hlavami."

„Kdyby nás zdi dělaly malými, rolníci by byli droboučcí a králové jako obři," poznamenal ser Jorah. „Viděl jsem velké muže narozené v chatrčích a trpaslíky, co prodlévali v hradech."

„Lidé jsou lidé," odpověděl Bělovous. „Draci jsou draci."

Ser Jorah si pohrdavě odfrkl. „Jak chytré." Exilový rytíř neměl starého muže příliš v lásce, což ostatně dával najevo od prvního okamžiku. „Co ty vůbec víš o dracích?"

„Dost málo, to je pravda. Přesto jsem sloužil nějaký čas v Králově přístavišti v dobách, kdy na Železném trůnu seděl král Aerys a procházel jsem pod dračími lebkami, které shlížely dolů ze stěn jeho trůnní síně."

„Viserys o těch lebkách mluvil," řekla Danny. „Uchvatitel je dal sundat a kamsi je schoval. Nesnesl, aby na něj shlížely, zatímco seděl na svém ukradeném trůnu." Pokynula Bělovousovi, aby šel blíž. „Znal jsi mého královského otce osobně?" Král Aerys II. zemřel předtím, než se jeho dcera narodila.

„Měl jsem tu velkou čest, Tvoje Výsosti.“

„Byl podle tebe dobrý a laskavý?“

Bělovous se ze všech sil snažil nedat najevo svoje pocity, ale přesto se zřetelně zračily v jeho tváři. „Jeho Veličenstvo bylo… často příjemné.“

„Často?“ Dany se usmála. „Ale ne vždycky?“

„Dokázal být velmi tvrdý na ty, které považoval za svoje nepřátele.“

„Moudrý člověk si nikdy neudělá nepřítele z krále,“ poznamenala Dany. „Znal jsi také mého bratra Rhaegara?“

„Říkalo se, že žádný člověk prince Rhaegara ve skutečnosti neznal, avšak já měl to privilegium, že jsem ho viděl na turnaji a často jsem ho slýchal hrát na harfu se stříbrnými strunami.“

Ser Jorah zavrtěl hlavou. „Společně s tisícovkou dalších na nějaké hostině na oslavu sklizně. Příště budeš tvrdit, žes mu dělal panoše.“

„Nic takového netvrdím, pane. Panošem prince Rhaegara byl Myles Mooton a po něm Richard Lonmouth. Když si vysloužili ostruhy, sám je pasoval na rytíře a oni zůstali jeho blízkými druhy. Také mladý lord Connington byl princi drahý, ale jeho nejstarším přítelem byl Arthur Dayne.“

„Meč jitra!“ zvolala Dany potěšeně. „Viserys mi často vyprávěl o jeho čarovném bílém meči. Říkal, že ser Arthur byl jediným mužem v celé říši, kterého náš bratr považoval za sobě rovného.“

Bělovous sklonil hlavu. „Nepřísluší mi, abych pochyboval o slovech prince Viseryse.“

„Krále,“ opravila ho Dany. „Byl to král, třebaže nikdy nevládl. Viserys, třetí svého jména. Ale cos tím myslel?“ Jeho odpověď nebyla taková, jakou očekávala. „Ser Jorah jednou pojmenoval Rhaegara posledním drakem. To by ale musel být válečníkem, kterému nebylo rovno, aby ho tak mohli zvát, ne?“

„Tvoje Výsosti,“ řekl Bělovous, „princ z Dračího kamene byl tím nejmocnějším válečníkem ze všech, ale…“

„Pokračuj,“ naléhala na něho. „Se mnou můžeš mluvit otevřeně.“

„Jak poroučíš.“ Starý muž se opřel o svou hůl z tvrdého dřeva, nakrčil čelo. „Válečník, kterému nebylo rovno… jsou to pěkná slova, Tvoje Výsosti, ale slova nevyhrávají bitvy.“